

ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว

นายเตโช ชัยวุฒิ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR) are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

EXPERIENCE OF SEXUAL ORIENTATION DISCLOSURE TO FAMILY IN GAY MEN

Mr. Taecho Chaivudhi

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Counseling Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของ
ชายรักชายต่อครอบครัว

โดย

นายเตโช ชัยวุฒิ

สาขาวิชา

จิตวิทยาการปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต้พันธ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัทธนา คมณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กวรรณิการ์ นลราชสุวัจน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต้พันธ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ ดร.เก็จกนก เอื้อวงศ์)

เตโช ชัยวุฒิ : ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว. (EXPERIENCE OF SEXUAL ORIENTATION DISCLOSURE TO FAMILY IN GAY MEN) อ. ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ. ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์, 159 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 10 ราย เก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวใน 4 ประเด็นหลัก ดังนี้ ประการแรก สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผยอันได้แก่ การยอมรับและชัดเจนในเพศวิถีของตน ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริงและสถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ ประการที่สอง ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว ได้แก่ สาเหตุและลักษณะการแสดงการไม่ยอมรับการเป็นชายรักชาย และสาเหตุและลักษณะการแสดงการยอมรับการเป็นชายรักชาย ประการที่สาม สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ ได้แก่ ความรู้สึกต่อการเปิดเผย ประกอบด้วย ความกลัวต่อการเปิดเผยและความสบายใจที่ได้เปิดเผย และความรู้สึกต่อปฏิกริยาของครอบครัว ประกอบด้วย ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ และความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ และประการสุดท้าย การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว ได้แก่ การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชัดเจนความผิดหวัง และการปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจประสบการณ์การเปิดเผยเพศวิถีของชายรักชายต่อครอบครัว และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้เกี่ยวข้องที่จะนำไปใช้พัฒนาบริการปรึกษาแก่ชายรักชายต่อไป

สาขาวิชา...จิตวิทยาการปรึกษา... ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา.....2554 ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5278108738 : MAJOR COUNSELING PSYCHOLOGY

KEYWORDS: SEXUAL ORIENTATION / DISCLOSURE / FAMILY / GAY

TAECHO CHAIVUDHI : EXPERIENCE OF SEXUAL ORIENTATION
DISCLOSURE TO FAMILY IN GAY MEN. ADVISOR: NATTASUDA TAEPHANT,
Ph.D., 159 pp.

This study was a phenomenological research aimed to examine the experience of sexual orientation disclosure to family in gay men. Data were collected via in-depth interview with 10 participants. The result shows experience of gay men in four domains. The first domain is factors leading to disclose decision: explicitness and acceptance in one's sexual orientation, the need for family acknowledgement, and situations that demand the disclosure. The second domain is family reaction to homosexuality: resistance and acceptance from the family. The third domain is psychological state of gay men in sexual orientation disclosure: anxiety from disclosure, relieve after disclosure, positive emotional experience from family acceptance, pressured from family resistance, sorrow from family resistance, upset from family resistance, resentment from family rejection, and irritated from family rejection. And the last is coping strategies for family resistance: expectation for family acceptance, avoiding from family resistance, attempting to attain acceptance from the family for their sexual orientation, attempting to achieve in other areas to compensate for the family, and cognitive adjusting to live with the resistance.

These research findings could be applied to better understanding the experience of sexual orientation disclosure to family in gay men and provide psychological services for gay men who might have problems during their homosexual identity development.

Field of Study : Counseling Psychology Student's Signature

Academic Year : 2011 Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความกรุณาของ อาจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ กระตุ้น เอาใจใส่ และให้กำลังใจ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นและมีกำลังใจในการเอาชนะความยากลำบากทั้งหลายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.โสริช โปธิแก้ว ครูที่เป็นมากกว่าผู้สอน ผู้ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม และพัฒนาให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงการเป็นนักจิตวิทยา การปรึกษาที่มีแนวทางที่จะเรียนรู้ชีวิตจากทุกสรรพสิ่งบนผืนโลก ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กวรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์ ครูผู้สอนให้ศิษย์ได้เกิดความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ทางด้านจิตวิทยาการปรึกษา อีกทั้งอาจารย์ ดร. เก็จกนก เอื้อวงศ์ ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบ แนะนำ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณพี่น้องผองเพื่อนทุกท่านที่เป็นส่วนหนึ่งในความสำเร็จครั้งนี้ โดยเป็นทั้งแรงกาย และแรงใจของข้าพเจ้า โดยเฉพาะเพื่อน ๆ พี่ ๆ ในสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษาที่คอยสนับสนุน ช่วยเหลือ ดูแล และเกื้อกูล อีกทั้งยังเป็นบรรยากาศที่เอื้อให้ข้าพเจ้าได้มีแรงใจในการทำงานวิจัยชิ้นนี้จนสำเร็จ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้คงไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้หากขาดผู้ให้ข้อมูลที่เสียสละเวลาเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวประสบการณ์ส่วนตัวที่สำคัญและเป็นประโยชน์

เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าต้องขอกราบขอบพระคุณอย่างสุดซึ้งทั้งคุณพ่อและคุณแม่ ผู้ซึ่งคอยดูแล สนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าเสมอมา เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทุกก้าวในชีวิตของการเติบโตในชีวิตของข้าพเจ้า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คำถามการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความโน้มเอียงทางเพศ.....	6
กระบวนการแสดงตน.....	8
การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
การเตรียมความพร้อมในการวิจัย.....	38
การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	39
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
การตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือ.....	43
จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล.....	44
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	45
ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล.....	45
ส่วนที่ 2 ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อ ครอบครัว.....	61

	หน้า
สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย.....	63
ปฏิกิริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว.....	70
สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ.....	84
การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว.....	95
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	104
อภิปรายผล.....	107
ข้อจำกัดทางการวิจัย.....	114
ข้อเสนอแนะ.....	114
รายการอ้างอิง.....	116
ภาคผนวก.....	122
ภาคผนวก ก ใบรับรองโครงการวิจัย.....	123
ภาคผนวก ข แนวทางการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	125
ภาคผนวก ค ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูล.....	127
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	159

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูลหลัก จำแนกตามรายบุคคล.....	4
2	วันที่สัมภาษณ์ และระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย.....	42
3	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1.....	128
4	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2.....	131
5	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3.....	135
6	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4.....	138
7	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5.....	141
8	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6.....	144
9	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7.....	148
10	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8.....	150
11	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9.....	153
12	รายละเอียดประเด็นหลักของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10.....	156

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว...	62
2	สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย.....	63
3	ปฏิกิริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว.....	71
4	สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ.....	85
5	การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว.....	96

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การรักเพศเดียวกัน (Homosexual) เป็นความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation) หนึ่งของมนุษย์ และถือเป็นวิถีชีวิตรูปแบบหนึ่งในสังคมซึ่งมีทั้งเพศชาย และเพศหญิง และพบในทุกวัย ทุกเชื้อชาติ ทุกสังคมทั่วโลก โดยมีค่านิยมหรือรูปแบบการแสดงออกที่เปลี่ยนไปในแต่ละยุคสมัย แต่ละสังคม ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยทางด้านประวัติศาสตร์และมานุษยวิทยาหลายงานที่ชี้ให้เห็นว่าระบบความโน้มเอียงทางเพศของมนุษย์นั้นมีความแตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ และสภาพสังคม (Boswell, 1981; Foucault, 1990; Halperin, 1990) แม้จะมีค่านิยมหรือการแสดงออกที่แตกต่างกันแต่ปัญหาที่มีร่วมกันคือ สังคมส่วนใหญ่รวมไปถึงสังคมใกล้ตัวซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญต่อบุคคล ไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับ และต่อต้านการรักเพศเดียวกันของบุคคลกลุ่มนี้ จุดเริ่มต้นของการต่อต้านนั้นเริ่มขึ้นมาจาก แต่เดิมความโน้มเอียงทางเพศที่ไม่ใช่การรักต่างเพศ (Non-heterosexual) นั้นเคยถูกระบุว่าเป็นความผิดปกติทางจิต หรือการมีพัฒนาการทางเพศที่ผิดปกติ ตามเกณฑ์การวินิจฉัยความผิดปกติทางจิตฉบับที่สาม (DSM III) โดยสมาคมจิตเวชศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกา (American Psychiatric Association) จนเกิดคำศัพท์ใหม่ขึ้นคือ โรคกลัวคนรักเพศเดียวกัน (Homophobia) โดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกันที่ชื่อ Smith (1971 อ้างถึงใน Clarke, Ellis, Peel, & Riggs, 2010)

ต่อมาในปี 1973 สมาคมจิตเวชศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกามีการประกาศออกมาอย่างเป็นทางการว่าการรักเพศเดียวกันไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต แต่สังคมยังคงมองว่าการรักเพศเดียวกันนั้นผิดปกติจนเกิดเป็นตราบาป (Stigma) ที่แสดงออกมาในลักษณะของการต่อต้านและการเลือกปฏิบัติ สมาคม NGLTF (National Gay and Lesbian Task Force, 2006) ระบุว่า การต่อต้านและเลือกปฏิบัติของสังคมนี้อาจเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้กลุ่มเลสเบียนและเกย์มักมีปัญหาในการเข้าถึงบริการทั้งทางสุขภาพ ทางสังคมและที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ในหลายชุมชนยังไม่มีทรัพยากรและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะของประชากรกลุ่มนี้เลย นอกจากนี้ตราบาปที่เกิดขึ้นกับผู้รักเพศเดียวกันยังนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย ได้แก่ ปัญหาภายในจิตใจ (Elze, 2002) ทั้งเรื่องความเครียดและสุขภาพจิต (Cochran, 2001; Meyer, 1995) ปัญหาในการทำงาน ทั้งในด้านความพึงพอใจในงานและความวิตกกังวลในงาน (Griffith & Hebl,

2002) โดยหากบุคคลมีปัญหในการไม่ได้รับการยอมรับจากคนใกล้ตัวเช่น พ่อ แม่ หรือคนในครอบครัวก็จะมีผลกระทบต่อผู้รักเพศเดียวกัน ทำให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Savin-Williams, 1989) มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด (Willoughby, 2008) และมีกิจกรรมทางเพศที่มีความเสี่ยงสูง (Vincke, Bolton, Mak, & Blank, 1993)

โดยเฉพาะในสังคมไทยนั้น การรักเพศเดียวกันเคยถูกตีตราด้วยความเชื่อที่ผิดว่าเป็นโรคจิต เป็นปัญหาสังคมและเป็นสาเหตุของโรคเอดส์ จนกระทั่งมีการยืนยันว่าความเชื่อเหล่านั้นไม่เป็นความจริง แต่สังคมส่วนใหญ่ยังคงมองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่ผิดปกติ และไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควร และแม้ว่าสื่อจะมีการนำเสนอในมุมมองที่หลากหลายและเป็นไปในแง่บวก แต่ในความเป็นจริงแล้วจะพบว่ายังมีการกีดกันและการไม่ยอมรับผู้รักเพศเดียวกันในสังคมอยู่น้อย (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) ทำให้ผู้รักเพศเดียวกันหลายคนพยายามปิดบังความโน้มเอียงทางเพศของตน เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกรังเกียจหรือการไม่ยอมรับจากสังคมและบุคคลรอบข้าง

การแสดงตน (Coming Out) หมายถึง กระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) ประกอบด้วย การยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเอง ซึ่งถือเป็นขั้นตอนทางจิตวิทยาที่สำคัญมากสำหรับผู้รักเพศเดียวกัน กระบวนการนี้ครอบคลุมตั้งแต่การตระหนักถึงความโน้มเอียงทางเพศของตน ไปจนถึงการบูรณาการ (Integration) คือหลอมรวมเอาความโน้มเอียงและความรู้สึกทางเพศของตนเข้ากับทุก ๆ ด้านในชีวิตของตน กระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่ค่อนข้างยากและใช้เวลามากกว่ากระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของผู้รักต่างเพศ (Eccles, Sayegh, Fortenberry, & Zimet, 2004) เนื่องจากเป็นกระบวนการที่บุคคลจะต้องตัดสินใจและพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับอคติและการเลือกปฏิบัติต่อการรักเพศเดียวกันทั้งในความคิดตนเองและสายตาจากสังคมรอบข้าง ผู้รักเพศเดียวกันบางคนเลือกที่จะเก็บอัตลักษณ์ทางเพศของพวกเขาไว้เป็นความลับ บางคนเลือกที่จะเปิดเผยออกมาในบางกรณี บางคนตัดสินใจเปิดเผยอย่างไม่ปิดบัง ระดับของการแสดงตนนั้นมีความเกี่ยวข้องความรู้สึกในเชิงบวกต่อความโน้มเอียงทางเพศและบูรณาการความโน้มเอียงทางเพศเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ซึ่งมีส่วนช่วยเสริมสร้างสุขภาวะและสุขภาพจิตที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (Riggle, Whitman, Olson, Rostosky & Strong, 2008) ซึ่งในขั้นการบูรณาการนี้เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยอัตลักษณ์ของบุคคลต่อคนอื่น ซึ่งหมายรวมไปถึงการที่บุคคลสามารถแบ่งปันความโน้มเอียงทางเพศของตนเองและได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน และคนใกล้ชิด (Eccles, Sayegh, Fortenberry, & Zimet 2004; Savin-Williams, & Ream, 2003) และการมีส่วนร่วมในชุมชนผู้รักเพศเดียวกัน ที่เอื้ออำนวยให้บุคคลเกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งและสามารถในการปรึกษาหารือเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ

ของตนกับผู้ที่มีความโน้มเอียงทางเพศแบบเดียวกัน ทั้งยังเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงการสนับสนุนทางสังคมที่มีความสำคัญต่อสุขภาพและสุขภาวะทางจิต (Riggle et al., 2008) ในทางกลับกัน บุคคลผู้รักเพศเดียวกันที่ดำเนินชีวิตโดยปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนจะพบปัญหา ตามการศึกษาที่ชี้ให้เห็นถึงการมีสุขภาวะทางจิตและความพึงพอใจในชีวิตในระดับต่ำ (Garnets & Kimmel, 1993; Lane & Wegner, 1995; Savin-Williams & Rodriguez, 1993) ปัญหาสุขภาพ (Cole, Kemeny, Taylor, & Visscher, 1996; Kalichman & Nachimson, 1999) ความเครียด และสูญเสียพลังงานจากการพยายามปกปิดอัตลักษณ์ทางเพศของตน (Ellis & Riggle, 1996)

การเปิดเผยอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันให้ครอบครัวรับรู้เป็นหนึ่งในขั้นตอนพัฒนาการที่ยากที่สุดขั้นหนึ่งในกระบวนการแสดงตนที่บุคคลรักเพศเดียวกันต้องเผชิญ (Savin - Williams, 2001; Willoughby, Doty, & Malik, 2008; Willoughby, Malik, & Lindahl, 2006) การแสดงตนให้พ่อแม่รับรู้มักจะทำให้เกิดความวิตกกังวลเนื่องจากความกลัวการปฏิเสธและปฏิกิริยาที่ไม่สนับสนุนความโน้มเอียงทางเพศของพวกเขาเป็นอย่างมาก และพ่อแม่ผู้ปกครองของบุคคลรักเพศเดียวกัน อาจต้องเผชิญความทุกข์และความไม่สบายใจระหว่างกระบวนการแสดงตน จากความยากลำบากในการทำความเข้าใจและประนีประนอมยอมรับอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของลูก พ่อแม่อาจมีปฏิกิริยาที่หลากหลายทั้งด้านอารมณ์และพฤติกรรม มีทั้งไม่ยอมรับ ซึมเศร้า อับอาย โกรธและรู้สึกผิด (Savin - Williams, 2001; Willoughby et al 2008.) การวิจัยและชี้ให้เห็นว่า ประมาณครั้งหนึ่งของผู้ปกครองจะตอบสนองโดยวิธีการปฏิเสธหรือไม่สนับสนุนการแสดงตนของลูกหลาน (Robinson, Walters, & Skeen, 1989; Savin-Williams & Ream, 2003) Willoughby และ Malik (2006) พบว่าผู้ปกครองบางคนอาจตอบสนองทางลบอย่างรุนแรง เช่น เรียกลูกของตนในทางเสียชื่อเสียง ไล่ออกจากบ้าน หรือเลิกให้การสนับสนุนทางการเงิน มีศึกษาจำนวนมาก ที่แสดงให้เห็นว่าปฏิกิริยาทางลบของผู้ปกครองเหล่านี้ส่งผลให้สุขภาพจิตและพฤติกรรมสุขภาพของเด็ก แย่ลง (Floyd, Stein, Harter, Allison, & Nye, 1999; Savin - Williams, 1998) โดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิกิริยาที่ไม่สนับสนุนของผู้ปกครองมีผลต่อการมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Savin - Williams, 1989), ปัญหาภายในจิตใจ (Elze, 2002), มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด (Willoughby, 2008) และกิจกรรมทางเพศที่มีความเสี่ยงสูง (Vincke et al., 1993)

เมื่อพิจารณาจากลักษณะของสังคมที่ยึดเอาการรักต่างเพศเป็นหลักจะพบว่า ผู้ปกครองจะพัฒนาค่านิยมและระบบความเชื่อที่ไม่ยอมรับการรักเพศเดียวกัน ซึ่งส่งผลต่อปฏิกิริยาของผู้ปกครองต่อความโน้มเอียงทางเพศของลูกหลาน (Armesto และ Weisman, 2001; Willoughby et al., 2008) ตัวอย่างเช่นในการศึกษาวัยรุ่นยุค 27 คนที่รับรู้ปฏิกิริยาของผู้ปกครองต่อการแสดง

ตนเอง ของ Newman และ Muzzonigro (1993) พบว่ายิ่งผู้ปกครองมีรายงานว่ามีค่านิยมทางครอบครัวที่ยึดถือตามประเพณี (เช่นการให้ความสำคัญกับการแต่งงานและการมีลูก) มาก ก็จะมี การสนับสนุนความโน้มเอียงทางเพศของลูกหลานของพวกเขาในวัยน้อย ในการศึกษาของ Armesto และ Weisman (2001) พบหลักฐานที่สนับสนุนความสำคัญของการอนุมานสาเหตุในการทำนาย ปฏิกริยาของผู้ปกครองต่อการแสดงตน นั่นคือพ่อแม่ที่ระบุสาเหตุการมีความโน้มเอียงทางเพศของ ลูกตนเองว่าเกิดจากปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น สาเหตุทางพันธุกรรมหรือทางชีววิทยา อาจ ตอบสนองในลักษณะที่พึงพอใจกับการเปิดเผยมากกว่าเมื่อเทียบกับผู้ปกครองที่ระบุสาเหตุการมี ความโน้มเอียงทางเพศของลูกตนเองว่าเกิดจากปัจจัยที่สามารถควบคุมได้ เช่น การเลือกวิถี ชีวิต

ในประเทศไทยนั้นมีการศึกษาเกี่ยวกับการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวใน กลุ่มชายรักชายหรือเกย์ไม่มากนัก ทั้งยังขาดงานวิจัยที่อธิบายถึงประสบการณ์ ความคิดและ ความรู้สึกของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวในกลุ่มชายรักชาย ดังนั้นจึงอาจ กล่าวได้ว่าประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชายไทยยังไม่ เคยมีการศึกษา ประสบการณ์นี้จึงยังไม่ได้ได้รับความเข้าใจเท่าใดนัก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะ ศึกษาประสบการณ์ของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชายไทย ที่ เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนต่อบุคคลในครอบครัวที่สำคัญ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์การเปิดเผยความ โนมเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว ซึ่งประสบการณ์ดังกล่าวจะหมายถึงมุมมอง ความรู้สึกและการรับรู้ต่อตนเอง ต่อการเป็นชายรักชาย และต่อครอบครัวของตน ทั้งที่เคยเกิดขึ้น และกำลังเป็นอยู่ของบุคคลจากการที่รับรู้ตนเองและเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวว่าเป็นชายรัก ชาย และนำความเข้าใจที่ได้นั้นมาใช้เป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมสุขภาพะ ทางจิตของชายรักชายต่อไป โดยผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาซึ่งเป็นการ วิจัยที่มุ่งทำความเข้าใจความหมายของประสบการณ์ที่บุคคลประสบมาใช้ในการศึกษานี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทาง เพศของชายรักชายต่อครอบครัว

คำถามการวิจัย

ชายรักชายมีการรับรู้ต่อตนเอง ต่อการเป็นชายรักชาย และต่อครอบครัวในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เพื่อศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชาย โดยผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นชายรักชายที่มีการยอมรับและเปิดเผยการเป็นชายรักชายของตนเองต่อครอบครัว อันได้แก่ พ่อและแม่ คนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคน และอาจหมายรวมไปถึงบุคคลอื่นที่ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญเสมือนพ่อหรือแม่

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ชายรักชาย หมายถึง บุคคลเพศชายซึ่งยอมรับว่าตนเองมีพฤติกรรมรักใคร่ชอบพอกับเพศชายด้วยกัน โดยไม่มีความต้องการหรือการรับรู้ต่อตนเองว่าเป็นเพศหญิง

การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว หมายถึง การที่บุคคลซึ่งยอมรับว่าตนเองเป็นชายรักชาย และได้บอกกล่าวหรือแสดงออกถึงการเป็นชายรักชายของตนต่อครอบครัว อันได้แก่ บิดาและมารดา คนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคน และอาจหมายรวมไปถึงบุคคลอื่นที่ให้ความรักและเคารพเสมือนพ่อหรือแม่ด้วยเช่นกัน

ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว หมายถึง การรับรู้เหตุการณ์ที่ประกอบด้วยความรู้สึกและการรับรู้ต่อตนเอง ต่อการเป็นชายรักชาย และต่อครอบครัว ทั้งที่เคยเกิดขึ้นและกำลังเป็นอยู่ของบุคคลจากการยอมรับและเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวว่าเป็นชายรักชาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในปรากฏการณ์ทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและพฤติกรรมซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชาย
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้เกี่ยวข้องเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการทำงาน ให้บริการ หรือให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมสุขภาวะทางจิตที่จำเป็นต่อกลุ่มชายรักชายอย่างเหมาะสมต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้ารวบรวมเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นสำคัญต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิดและทฤษฎีดังนี้

1. ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation)
2. กระบวนการแสดงตน (Coming-out Process)
3. การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation)

สมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychological Association: APA, 2008) ได้ให้นิยามคำว่า ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation) ว่าหมายถึง รูปแบบที่ยั่งยืนของความสนใจหรือดึงดูดใจ (Attraction) ทั้งทางอารมณ์และทางเพศต่อเพศชาย เพศหญิง หรือทั้งสองเพศ ความโน้มเอียงทางเพศยังหมายถึงการรับรู้ของบุคคลที่อยู่บนพื้นฐานของความดึงดูดใจ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง และการเป็นสมาชิกในชุมชนผู้ที่มีความดึงดูดใจแบบเดียวกัน งานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นว่าความโน้มเอียงทางเพศมีความหลากหลาย แต่อย่างไรก็ตามความโน้มเอียงทางเพศที่มักจะถูกกล่าวถึงในสามประเภทคือ รักต่างเพศ (มีความดึงดูดใจทางอารมณ์หรือทางเพศกับเพศตรงข้าม), รักเพศเดียวกัน (มีความดึงดูดใจทางอารมณ์หรือทางเพศกับเพศเดียวกัน) และรักทั้งสองเพศ (มีความดึงดูดใจทางอารมณ์หรือทางเพศกับทั้งเพศชายและหญิง) ในหลายวัฒนธรรมและประเทศทั่วโลกได้มีการอธิบายพฤติกรรมและความดึงดูดใจของบุคคลที่มีความโน้มเอียงทางเพศต่าง ๆ นี้ด้วยคำเรียกที่หลากหลาย คำเรียกที่พบได้บ่อยคือ เลสเบียน (ผู้หญิงรักผู้หญิง), เกย์ (ชายรักชาย) และไบเซกซวล (ชายหรือหญิงที่รักทั้งสองเพศ) แต่บางคนอาจจะใช้คำเรียกอื่นหรือไม่ใช้คำเรียกใด ๆ เลย โดยในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่า ชายรักชาย

หากพิจารณาความโน้มเอียงทางเพศว่าเป็นเพียงลักษณะของบุคคล เช่นเดียวกับเพศทางชีววิทยา, อุดมลักษณะทางเพศ หรืออายุ อาจเป็นการพิจารณาที่ไม่สมบูรณ์ เพราะความโน้มเอียงทางเพศนั้น ไม่ได้เป็นแค่เพียงองค์ประกอบด้านเพศสภาพ (Sex) และเพศ (Gender) ซึ่งพิจารณาจากเพศทางชีววิทยา (ลักษณะทางกายวิภาค สรีระ และพันธุกรรมที่เกี่ยวข้องกับเพศชายหรือหญิง), อุดมลักษณะทางเพศ (การรับรู้ทางจิตวิทยาของการเป็นชายหรือหญิง) และบทบาทเพศทางสังคม (บรรทัดฐานทางวัฒนธรรมที่กำหนดพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย) แต่ความโน้มเอียงทางเพศมีความหมายรวมไปถึงในแง่ของความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น บุคคลจะแสดงความโน้มเอียงทางเพศผ่านพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น การจับมือ หรือ การจูบ ดังนั้นความโน้มเอียงทางเพศจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกต้องการความรัก ความผูกพันและความใกล้ชิดอย่างลึกซึ้ง ความสัมพันธ์นี้ยังรวมถึงความรู้สึกทางกายภาพที่นอกเหนือจากเรื่องทางเพศ ที่นอกเหนือไปจากพฤติกรรมทางเพศ เช่น การมีเป้าหมายร่วมกัน การสนับสนุนซึ่งกันและกัน และการผูกมัดกันในระยะยาว อีกด้วย ดังนั้นความโน้มเอียงทางเพศจึงไม่ใช่เพียงลักษณะภายในบุคคลเท่านั้น แต่เป็นการแสดงถึงกลุ่มบุคคลที่ตนเองจะพึงพอใจและสามารถตอบสนองของความสัมพันธ์ทางอารมณ์

จากการศึกษาในปัจจุบันพบว่าส่วนมากนั้นความดึงดูดใจ (Attraction) ที่เป็นรากฐานความโน้มเอียงทางเพศในวัยผู้ใหญ่มักจะเริ่มเกิดขึ้นในช่วงวัยเด็กตอนกลางจนถึงวัยรุ่นตอนต้น (APA, 2008; Clinard, & Meier, 2001) รูปแบบของความดึงดูดใจทางอารมณ์และทางเพศนี้อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน บุคคลที่ไม่เคยมีความรักก็อาจสามารถรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศของตนได้ ไม่ว่าจะเป็นหญิงรักหญิง ชายรักชาย ผู้ที่รักทั้งสองเพศหรือผู้ที่รักต่างเพศ ทั้งผู้รักเพศเดียวกันและรักทั้งสองเพศมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันมากมายหลายแบบเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศของพวกเขา บางคนรู้ว่าพวกเขารักเพศเดียวกันหรือรักทั้งสองเพศก่อนที่จะพวกเขาจะเริ่มมีความสัมพันธ์แบบคนรักเป็นเวลานาน บางคนเคยมีกิจกรรมทางเพศ ไม่ว่าจะกับบุคคลเพศเดียวกันหรือบุคคลต่างเพศ ก่อนที่จะรู้ความโน้มเอียงทางเพศของพวกเขาอย่างชัดเจน แต่อคติและการเลือกปฏิบัติทำให้การยอมรับอัตลักษณ์ทางเพศของบุคคลเหล่านี้เกิดขึ้นได้ยาก จึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของผู้รักเพศเดียวกันและผู้รักทั้งสองเพศเป็นกระบวนการที่ช้า (Eccles et al., 2004)

ยังไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้บุคคลพัฒนาความโน้มเอียงทางเพศ ทั้งการรักต่างเพศ การรักเพศเดียวกัน และการรักทั้งสองเพศ แม้ว่าจะมีการวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาถึงอิทธิพลของความเป็นไปได้ทางด้านพันธุกรรม, ด้านฮอร์โมน ด้านพัฒนาการ ด้าน

สังคมและด้านวัฒนธรรมต่อความโน้มเอียงทางเพศแต่ไม่ก็พบผลที่ทำให้สามารถสรุปได้ว่าความโน้มเอียงทางเพศจะถูกกำหนดโดยปัจจัยหนึ่งโดยเฉพาะหรือปัจจัยใด ๆ ร่วมกัน ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าทั้งปัจจัยทางธรรมชาติและ การเลี้ยงดูต่างก็มีอิทธิพลอย่างซับซ้อนที่ส่งผลให้คนส่วนใหญ่ไม่มีหรือมีโอกาสน้อยที่จะมีประสบการณ์ที่ต้องเลือกเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศของพวกเขา (APA, 2008)

2. กระบวนการแสดงตน (Coming Out Process)

ในภาษาอังกฤษคำว่า "coming out" นั้น มาจากวลีว่า "coming out of the closet" ซึ่ง "The closet" หรือ "ตู้" นั้นเป็นคำเปรียบเทียบกับที่แสดงถึงการปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองไว้ไม่ให้ผู้อื่นรู้ เกิดขึ้นในยุคที่มีการต่อต้านการรักร่วมเพศเดียวกันหรือรักร่วมสองเพศอย่างหนัก ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (Seidman, 2004) ต่อมาเมื่อมีการพยายามลบตราบาปของความผิดปกติทางเพศออกไปจากความโน้มเอียงทางเพศเหล่านี้ บุคคลกลุ่มนี้จึงได้เริ่มมีการเปิดเผยตนเองเพื่อเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียม จึงเกิดเป็นคำว่า "coming out" ขึ้น

การแสดงตนนี้มีการใช้ในหลายความหมายและหลายแง่มุมเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้รักร่วมเพศเดียวกันหรือรักร่วมสองเพศ โดยทั่วไปมักจะหมายถึงการเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศสู่สาธารณะ แต่ในทางจิตวิทยาและสังคมวิทยานั้น จะหมายรวมทั้งในด้านการสร้างและการเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศ ซึ่งการสร้างเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศจะประกอบไปด้วย การตระหนักถึงความโน้มเอียงทางเพศหรือความตั้งใจต่อเพศเดียวกันของตน การยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตน จนถึงการบูรณาการความโน้มเอียงทางเพศเข้ากับชีวิตจนเกิดเป็นอัตลักษณ์ทางเพศของตน ส่วนการเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตนประกอบไปด้วย การบอกให้บุคคลหนึ่งคนหรือไม่กี่คนถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตน การเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตนให้คนทั่วไปได้รับรู้ และการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหรือสังคมผู้รักร่วมเพศเดียวกัน เนื่องจากกระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ทางเพศในบางครั้งจึงมีการใช้แทนด้วยคำว่า การพัฒนาอัตลักษณ์การรักร่วมเพศเดียวกัน (Homosexual Identity Development)

กระบวนการแสดงตนนี้ถือเป็นขั้นตอนทางจิตวิทยาที่สำคัญมากสำหรับผู้รักร่วมเพศเดียวกัน ทั้งยังเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างยากและใช้เวลามากกว่ากระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของผู้รักร่วมเพศ โดยผู้รักร่วมเพศเดียวกันหลายคนต้องประสบปัญหาการตระหนักและการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนเป็นอย่างมาก บางคนอาจถึงขั้นคิดหรือพยายามฆ่าตัวตายเนื่องจากมีปัญหาในการยอมรับตนเอง กระบวนการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนสำหรับ

บางคนอาจเป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป รวากับว่าค่อย ๆ ลอกการปฏิบัติเสขออกทีละชั้น แต่สำหรับบางคนอาจจะเป็นการตื่นรู้ที่เกิดขึ้นแบบทันทีทันใด โดยการตระหนักรู้ความโน้มเอียงทางเพศของตนนั้นเป็นเพียงก้าวแรกของกระบวนการพัฒนา อัตลักษณ์ทางเพศชีวิต(Cass, 1979; Coleman, 1982; Troiden, 1979) และเมื่อบุคคลมีความชัดเจนในอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองแล้วก็จะเริ่มแสดงตนต่อบุคคลอื่นในหลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่ประกาศให้ทุกคนที่รู้จักได้รับรู้ หรืออาจจะเลือกกลุ่มที่จะบอก เช่น บางคนเลือกบอกเฉพาะเพื่อนสนิทแต่ไม่บอกครอบครัว หรือบางคนอาจเลือกที่จะแสดงตนเฉพาะเมื่ออยู่ในชุมชนหรือสังคมผู้รักเพศเดียวกัน เป็นต้น ผู้รักเพศเดียวกันหลายคนยังคงกระอักกระอ่วนที่จะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตน แม้แต่กับครอบครัวและเพื่อนสนิท เนื่องจากมีความเสี่ยงต่อการสูญเสียงาน สูญเสียมิตร และสูญเสียจุดยืนทางสังคม การเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองนี้เป็นการยืนยันและสร้างความผูกพันยึดมั่นต่ออัตลักษณ์ทางเพศต่อตนเอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของบุคคล (Rathus, Nevid, และ Fichner-Rathus, 2000)

มีนักวิจัยที่ทำการศึกษาและเสนอแบบจำลองเกี่ยวกับกระบวนการแสดงตนมากมายหลายแนวคิด แต่แนวคิดที่มีการอ้างอิงและนำไปใช้ทั้งในทางสังคมวิทยาและจิตวิทยามีอยู่สามทฤษฎีหลัก ๆ ได้แก่ แนวคิดของ Cass (1979) Troiden (1979) และ Coleman (1982)

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแสดงตนที่ได้รับความนิยมและอ้างอิงอย่างแพร่หลายที่สุดคือทฤษฎีพัฒนาการอัตลักษณ์ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน (Homosexual Identity Development) ของ Cass (1979) อ้างถึงใน Hunter, Shannon, Knox, & Martin, 1998) เนื่องจากเป็นทฤษฎีแรกที่ถูกเสนอขึ้นเพื่ออธิบายกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity Formation) มีการอธิบายถึงปัจจัยทางสังคมและปัจจัยทางจิตวิทยา ที่แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม Cass ได้พัฒนากระบวนการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศบนพื้นฐานของทฤษฎีความสอดคล้องระหว่างบุคคล (Interpersonal Congruence Theory) ที่มองว่าความมั่นคงและความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของบุคคลนั้นได้รับอิทธิพลมาจาก ความสอดคล้องระหว่างสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกตัวบุคคล การที่บุคคลจะก้าวไปสู่ขั้นต่อไปนั้น เริ่มจากการเกิดความไม่สอดคล้องขึ้นในมิติระหว่างบุคคล (Interpersonal Matrix) ที่ประกอบไปด้วย การรับรู้ตนเอง การรับรู้พฤติกรรม และการรับรู้การตอบสนองของผู้อื่น เมื่อบุคคลแก้ไขความไม่สอดคล้องที่เกิดขึ้นจะทำให้เกิดการก้าวไปสู่ขั้นต่อไป และทำให้เกิดความ

สอดคล้องระหว่างมิติทั้งสามมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นสุดท้ายจึงเกิดการยึดถืออัตลักษณ์ (Identity Foreclosure) โดยในแต่ละขั้นมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นสับสนในอัตลักษณ์ (Identity Confusion) บุคคลเริ่มได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการรักเพศเดียวกันและเกิดความสงสัยว่าตนเองอาจมีความโน้มเอียงหรือพฤติกรรมในลักษณะรักเพศเดียวกันหรือไม่ ยังคงมีความคิดว่าตัวเองยังมีความโน้มเอียงทางเพศแบบรักต่างเพศอยู่ และปฏิเสธหรือต่อต้านความรู้สึกภายในของตน หากปฏิเสธความสงสัยนั้นและพยายามลดพฤติกรรมหรือความสนใจต่อการรักเพศเดียวกันลงได้สำเร็จ ก็จะเกิดการยึดถืออัตลักษณ์ว่าตนเองมีความโน้มเอียงทางเพศแบบรักต่างเพศ หากยอมรับว่าตนเองเป็นผู้รักเพศเดียวกันโดยไม่มีความสงสัยหรือต้องการหาความหมายและไม่สนใจในเรื่องที่ตนไม่ปรารถนา ก็จะเกิดการยึดถืออัตลักษณ์ว่าตนเองมีความโน้มเอียงทางเพศแบบรักเพศเดียวกัน แต่หากเริ่มมีการยอมรับแต่ยังมีความสงสัยในการรักเพศเดียวกันของตนเองหรือมีการปฏิเสธและลดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่สำเร็จบุคคลก็จะก้าวเข้าสู่ขั้นต่อไป

2. ขั้นเปรียบเทียบอัตลักษณ์ (Identity Comparison) บุคคลมีความสงสัยในการรักเพศเดียวกันของตนเองแต่ยังคงแสดงออกว่าตนมีความโน้มเอียงทางเพศแบบรักต่างเพศจะเกิดความไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้ตนเองกับการรับรู้ของผู้อื่นต่อตน จนเกิดเป็นความรู้สึกไร้ทิศทาง แยกแยะแตกต่างจากคนอื่นและอดีตของตนเอง เนื่องจากมีความคิดที่ว่าตนไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป ในขั้นนี้บุคคลอาจไว้วางใจที่จะบอกเพื่อนที่สนิทหรือที่ปรึกษา กระบวนการแก้ไขความไม่สอดคล้องในขั้นนี้จะเกิดจากการพิจารณาหาความหมายของการรักเพศเดียวกันของตน

3. ขั้นทนรับอัตลักษณ์ (Identity Tolerance) บุคคลรับรู้ตนเองว่ามีความโน้มเอียงทางเพศแบบรักเพศเดียวกันและเริ่มเกิดความต้องการทางสังคม ทางอารมณ์และทางเพศ จึงยิ่งรู้สึกแปลกแยกออกจากสังคมคนรักต่างเพศมากยิ่งขึ้น และพยายามมองหาผู้รักเพศเดียวกันหรือสังคมรักเพศเดียวกันเพื่อยืนยันอัตลักษณ์ที่ตนเลือก

4. ขั้นยอมรับอัตลักษณ์ (Identity Acceptance) บุคคลมีการติดต่อกับผู้รักเพศเดียวกันบ่อยขึ้น มีความพึงพอใจในสังคมรักเพศเดียวกัน และมีการพัฒนามิตรภาพในสังคมนั้น เกิดทัศนคติในเชิงบวกต่อการรักเพศเดียวกัน รู้สึก "ใช่" หรือรู้สึกว่าเป็น "ปกติ" ที่อยู่ในสังคมรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ตามขั้นนี้อาจยังมีการแสดงตนเป็นรักต่างเพศอยู่บ้าง แต่จะมีการพยายามเปิดเผยต่อคนรอบตัวเช่น ครอบครัว หรือเพื่อนสนิทมากขึ้น เพื่อลดความไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้ตนเองและการรับรู้ของคนรอบตัว

5. **ขั้นภูมิใจในอัตลักษณ์ (Identity Pride)** บุคคลเกิดความผูกพันต่อสังคมรักเพศเดียวกัน รู้สึกถึงอัตลักษณ์ของกลุ่ม มีความพึงพอใจในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันมากกว่าอัตลักษณ์การรักต่างเพศ ความรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นเกย์อย่างล้นเหลือ ยอมรับอย่างเต็มที่ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนรักเพศเดียวกัน และอาจมีความรู้สึกโกรธที่สังคมมองผู้รักเพศเดียวกันด้วยทัศนคติและความเชื่อเชิงต่อต้าน (anti-gay attitude) แต่จะแปรเปลี่ยนความโกรธนั้นเป็นกำลังในการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิและความเปลี่ยนแปลงมาสู่สังคม ผู้รักเพศเดียวกันบางคนอาจตอบสนองต่อปฏิกิริยาทางลบจากผู้รักต่างเพศโดยปล่อยให้ผ่านไปเองก็จะเกิดการยึดถืออัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันในขั้นนี้เลย

6. **ขั้นหลอมรวมอัตลักษณ์ (Identity Synthesis)** บุคคลจะเกิดการบูรณาการอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันเข้ากับชีวิตตนเองจนเกิดความสอดคล้องกันระหว่างพฤติกรรม อัตลักษณ์ส่วนตัว และอัตลักษณ์ในที่สาธารณะของตนเอง พบสันติสุขในอัตลักษณ์ของตน คือไม่ได้รู้สึกละอายในความโน้มเอียงทางเพศของตน แต่ก็ไม่ได้อึดหรือโอ้อวดต่อบุคคลอื่น สามารถอยู่กลมกลืนกับทั้งสังคมรักเพศเดียวกันและสังคมรักต่างเพศได้อย่างดี

ต่อมา Brady และ Busse (1994 อ้างถึงใน Hunter et al., 1998) ได้ทำการศึกษาการทำนายกระบวนการแสดงตนของทฤษฎีการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศของ Cass พบว่ามีความตรงในการทำนายและยังพบว่ากระบวนการแต่ละขั้นนั้นมีความเชื่อมโยงกับสุขภาวะทางจิตที่มากขึ้นอีกด้วย โดยจากข้อมูลที่ได้นั้นแสดงให้เห็นว่า กระบวนการทั้งหมดน่าจะแบ่งได้เป็นสองขั้นใหญ่ คือการเชื่อมโยงอัตลักษณ์ทางเพศเข้ากับตนเอง และการแสดงตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยมองขั้นที่หนึ่งถึงขั้นที่สามตามทฤษฎีของ Cass ว่าเป็นขั้นของความสามารถในการเชื่อมโยงอัตลักษณ์ทางเพศเข้ากับตนเอง และขั้นที่สี่ถึงขั้นที่หกตามทฤษฎีของ Cass เป็นขั้นของประสบการณ์การรับรู้ความเป็นส่วนหนึ่งในสังคม

ขณะที่ Troiden (1979 อ้างถึงใน Clinard, & Meier, 2001) ได้เสนอแบบจำลองการสร้างอัตลักษณ์ผู้รักเพศเดียวกัน (Homosexual Identity Formation) เพื่ออธิบายและทำความเข้าใจว่าบุคคลที่ยอมรับการรักเพศเดียวกันเป็นวิถีทางแห่งชีวิต นิยามตนเองว่ามีอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกัน เริ่มต้นติดต่อกันมาคบกับผู้รักเพศเดียวกัน และเข้าสู่ความสัมพันธ์ในแบบรักเพศเดียวกันได้อย่างไร โดยสามารถแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการตระหนักว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น (Sensitization) สิ่งที่เกิดขึ้นในขั้นนี้ก็คือการเกิดความรู้สึกที่แตกต่างจากเพื่อนหรือคนปกติทั่วไป ในขั้นนี้บุคคลจะได้รับประสบการณ์

ซึ่งเป็นสิ่งสนับสนุนการให้ความหมายต่อความรู้สึกของตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกันในระยะต่อมา ในช่วงต้นของขั้นนี้เขาเพียงตระหนักถึงธรรมชาติของความโน้มเอียงทางเพศของตนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทำให้เกิดความรู้สึกไม่แน่ใจแต่ยังไม่สามารถอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นได้

ขั้นที่ 2 ขั้นสับสนในอัตลักษณ์ (Identity Confusion) ในขั้นนี้บุคคลจะพยายามแยกความรู้สึกทางเพศออกจากความสนใจทางเพศของเขา การเลือกปฏิบัตินี้แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของเขา และต่อสิ่งที่เขาพยายามแบ่งแยกจากกัน กล่าวคือ ความสนใจที่มีต่อเพศเดียวกันหรือการมีกิจกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันนี้เป็นสิ่งที่ยืนยันให้เห็นถึงบุคลิกขั้นพื้นฐานว่ามีแนวโน้มเอียงทางเพศไปในทางรักเพศเดียวกัน แต่บุคคลจะพยายามปฏิเสธความรู้สึกและการนิยามตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน ในช่วงวัยรุ่นตอนกลางถึงปลายจะเริ่มมีความสงสัยตนเอง และเริ่มมีความคิดว่าเขาอาจจะเป็นเกย์ แต่ตราบาบต่อการรักเพศเดียวกันจะขัดขวางการซักถามอย่างเปิดเผยต่อความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการทดสอบอัตลักษณ์ (Identity Assumption) เป็นช่วงที่มีการให้การนิยามตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน มีการหาความรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ผ่านทาง การแบ่งปันเรื่องราวกับผู้รักเพศเดียวกันคนอื่น หรืออาจมีการเริ่มเข้าร่วมวัฒนธรรมย่อยของผู้รักเพศเดียวกัน และการให้นิยามใหม่เกี่ยวกับการเป็นรักเพศเดียวกันว่าเป็นสิ่งที่ดีและเป็นทางเลือกหนึ่งของวิถีชีวิตที่สามารถจะดำเนินต่อไปได้ เป็นสิ่งที่อธิบายการเปิดเผยตัวด้วยเช่นกัน ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงมโนทัศน์เกี่ยวกับอัตลักษณ์และทัศนคติที่มีต่อการรักเพศเดียวกันของบุคคลจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากของขั้นนี้

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนของความยึดมั่นผูกพัน (commitment) บุคคลจะยอมรับเอาอัตลักษณ์เข้าเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิต กล่าวคือ บุคคลจะแสดงความพึงพอใจต่อสถานการณ์ในชีวิตของเขา มองไม่เห็นเหตุผลอันใดที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตแบบนี้ และเชื่อว่าการเป็นบุคคลรักทั้งสองเพศหรือรักต่างเพศก็ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด มีการหลอมรวมเอาเรื่องกิจกรรมทางเพศและอารมณ์ความรู้สึกของตนเข้าด้วยกัน โดยการสร้างความสัมพันธ์อันคนรักที่มั่นคง ซึ่งการมีคู่รักจะเป็นการยืนยันอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันให้มีความแน่นอนขึ้น ซึ่งในขั้นนี้รวมถึงการเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศต่อครอบครัวและผู้รักต่างเพศคนอื่น ๆ ด้วย

ในทัศนะของ Troiden (1989 อ้างถึงใน Clinard, & Meier, 2001) ในเรื่องกรอบแนวคิดของอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันนั้น เขามองว่าจะต้องประกอบด้วยกิจกรรมทางเพศกับเพศเดียวกัน ความดึงดูดใจทางเพศต่อเพศเดียวกัน การบ่งชี้กับตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน การเข้าร่วมในวัฒนธรรมย่อยและมีความผูกพันรักใคร่กับเพศเดียวกัน บุคคลซึ่งแม้จะมีความกระตือรือร้นทางเพศกับชายอื่นเป็นเวลานานเพียงใดก็ตาม แต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์อันคนรักกับชายอื่นหรือ

ปฏิสัมพันธ์กับชายรักชายคนอื่นในทางสังคม ควรถูกมองว่าเป็นผู้มีพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกัน มากกว่าการมีอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกัน

ในการศึกษาถึงกระบวนการแสดงตนของ Coleman (1982) ได้เสนอกรอบการวิเคราะห์ และพัฒนาการ 5 ขั้นตอนของผู้รักเพศเดียวกัน เพื่อแสดงให้เห็นถึงกระบวนการแสดงตนที่มีปรับเปลี่ยนและการเปลี่ยนแปลงมโนทัศน์แห่งตนที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ โดยขั้นตอนดังกล่าวประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนแสดงตน (Pre - coming out) หมายถึงกระบวนการก่อนที่จะเกิดความสำนึกในการตระหนักถึงความไม่มั่งคั่งทางเพศแบบรักเพศเดียวกัน ผู้รักเพศเดียวกันนี้จะมีความรู้สึกบางประการเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศของตน แต่ได้ซบสับไม่ให้ความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อย ๆ บุคคลจะยังคงไม่ยอมรับกับตนเองว่าเป็นเกย์อย่างแน่นอน ทำให้เกิดความรู้สึกห่อเหี่ยว มีมโนทัศน์ต่อตนเองในด้านลบ มองตนเองเช่นเดียวกับที่สังคมให้ภาพผู้รักเพศเดียวกันไว้ คือ เป็นคนประหลาด เป็นคนเจ็บป่วย เป็นพวกไร้ศีลธรรม และเก็บกด มีความรู้สึกที่ว่าตนเองถูกปฏิเสธจากสังคม เพราะได้ยินได้ฟังเพื่อนหรือคนในครอบครัวพูดถึงการเป็นผู้รักเพศเดียวกันในทางลบจนกลายเป็นความรู้สึกที่เก็บอยู่ลึก ๆ ในตัวบุคคล และเพื่อป้องกันการถูกปฏิเสธจากสังคม บุคคลจะพยายามปกปิดความรู้สึกเกี่ยวกับการรักเพศเดียวกันนี้ไม่ให้คนอื่นรู้ โดยการอำพรางหรือสะกดกลืนความรู้สึกนี้ไว้

ขั้นที่ 2 ขั้นแสดงตน (Coming out) ในขั้นนี้บุคคลจะหยุดการต่อสู้กับตนเองแล้วเริ่มสร้างการยอมรับกับตนเองซึ่งเป็นพัฒนาการแรกเริ่มของขั้นเปิดเผยตัว เมื่อความรู้สึกเกี่ยวกับความไม่มั่งคั่งทางเพศของบุคคลผู้รักเพศเดียวกันได้ถูกชี้ชัดและรับรู้โดยตัวเองแล้ว บุคคลจะบอกให้คนอื่น ๆ เช่นเพื่อน ได้รู้ต่อไป กระบวนการนี้ไม่ได้หมายถึงการเปิดเผยให้คนทั่วไปได้รู้ว่าตนเองเป็นผู้รักเพศเดียวกัน แต่ที่สำคัญคือการตระหนักในตนเอง และสามารถบอกความจริงนี้กับบางคนได้ และโดยทั่วไปแล้ว พ่อ แม่ สมาชิกในครอบครัว และเพื่อนสนิท จะเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อการมีความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกหรือลบ ผู้รักเพศเดียวกันจึงต้องคิดอย่างรอบคอบในการที่จะเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตนให้ใครบางคนได้รับรู้ การได้รับการตอบสนองในทางที่ดีจากบุคคลใกล้ชิดตัวจะมีความหมายมากกว่าปฏิกิริยาของคนอื่น ๆ แต่ผู้รักเพศเดียวกันบางคนอาจหลีกเลี่ยงที่จะบอกบุคคลใกล้ชิดแล้วแสวงหาการยอมรับจากผู้รักเพศเดียวกันแทน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสำรวจ (Exploration) หมายถึงการสำรวจและทดสอบอัตลักษณ์ทางเพศที่ได้มาใหม่ ในขั้นนี้ผู้รักเพศเดียวกันจะติดต่อเกี่ยวข้องกับชุมชนผู้รักเพศเดียวกัน รวมทั้งศึกษา

วิถีทางในการที่จะพบปะกับผู้รักเพศเดียวกันคนอื่น เขาจะเรียนรู้ทักษะใหม่ในการติดต่อ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีความสนใจและมีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน และจะพัฒนาความ ดึงดูดใจต่อบุคคลเพศเดียวกันควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะทางเพศและทางสังคมที่จำเป็น เพื่อ สร้างความมั่นคงให้กับแบบแผนชีวิตในวัยผู้ใหญ่ของตน เมื่อเกย์ชายพัฒนาอัตลักษณ์จนถึงขั้นที่ เขามองตนเองว่าเหมาะสมที่จะรักและได้รับความรักในลักษณะเช่นนี้แล้ว เขาก็พร้อมที่จะเข้าสู่ การมีความสัมพันธ์ฉันคนรักเป็นครั้งแรก

ขั้นที่ 4 ขั้นมีสัมพันธ์ฉันคนรักครั้งแรก (First-relationship) ในขั้นนี้ผู้รักเพศเดียวกันที่มีความ ปรารถนาในความสัมพันธ์ที่ยึดมั่นผูกพันต่อกันและมีความมั่นคงมากขึ้น จะรู้สึกได้ถึงความ ดึงดูดทางเพศและความสามารถของตนเอง มองว่าตนเองเป็นที่พึงประสงค์ในความสัมพันธ์แบบนี้ การได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับคนรักเป็นความต้องการเบื้องต้นที่ทำให้บรรลุถึงความประสงค์ในขั้นนี้

ขั้นที่ 5 ขั้นบูรณาการ (Integration) ผู้รักเพศเดียวกันมักจะประสบความสำเร็จใน ขั้นตอนนี้เพราะบุคคลจะมีความเชื่อมั่นว่าเป็นผู้มีความเหมาะสมที่จะดำรงความสัมพันธ์ที่ยึดมั่น ผูกพันยาวนานไว้ ทำให้ความรู้สึกเป็นเจ้าของและความอิจฉาริษยาน้อยลง มีการเตรียมพร้อม ทางด้านจิตใจสำหรับการถูกปฏิเสธจากสมาชิกเพศเดียวกันว่าเป็นธรรมชาติที่ไม่สามารถ หลีกเลี่ยงได้ ความเสียหายจากการถูกปฏิเสธจะเป็นไปในลักษณะปกติ ไม่มีความยุ่งยากลำบาก ดังเช่นการจบลงของความสัมพันธ์ฉันคนรักในครั้งแรก จะไม่มีความกระทบกระเทือนทางจิตใจ เนื่องจากเขามีอัตลักษณ์ที่มีบูรณาการแล้ว

อย่างไรก็ตามจากแบบจำลองกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ของบุคคลผู้รักเพศเดียวกัน ของ Coleman สามารถแสดงให้เห็นถึงขั้นตอนสำคัญของกระบวนการที่บุคคลผู้รักเพศเดียวกัน จะต้องผ่าน 3 ขั้นตอนด้วยกันคือ ขั้นตอนก่อนการเปิดเผยตนเอง ขั้นตอนที่บุคคลเปิดเผยตนเอง และขั้นตอนในการร่างอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันภายหลังการเปิดเผยตนเองแล้ว

ในประเทศไทยได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์การรักเพศ เดียวกันอยู่ทั้งหมด 4 งานซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นการศึกษาในเชิงสังคมวิทยา ได้แก่งานวิจัยของประภา พรพรรณ วงศาโรจน์ (2532) บงกชมาศ เอกเยี่ยม (2532) สมฤดี สงวนแก้ว (2546) และปริญทร์ นาค สิงห์ (2547)

การศึกษากการพัฒนาอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันในหมู่วัยรุ่น ของประภาพรพรรณ วงศา โรจน์ (2532) ที่ทำการศึกษานักเรียนวัยรุ่นผู้รักเพศเดียวกันเพื่อทำความเข้าใจการพัฒนาอัต ลักษณ์ของกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มนี้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงจากบุคคลผู้มีอัตลักษณ์การรักต่างเพศโดยภาพ

ในความคิดแบบเหมารวม (stereotype) ที่สังคมกำหนดไปสู่การเป็นผู้มีอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันที่เขาให้คำนิยามแก่ตนเองว่าเขาคือ "กะเทย" โดยลำดับอย่างต่อเนื่องเป็นกระบวนการจากจุดยืนของพวกเขาเองภายใต้กรอบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism) พบว่า พวกเขาเหล่านั้นมีพัฒนาการทางอัตลักษณ์อยู่ 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์กะเทย โดยเริ่มจากบุคคลเพศชายเหล่านั้นมีความรักในบทบาทของเพศหญิง มีพฤติกรรมแบบเพศหญิง และมีความพึงพอใจต่อบุคคลเพศเดียวกันกับตน ซึ่งไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ทางเพศที่เขาถืออยู่ตามกรอบของวัฒนธรรมที่กำหนดความรักในบทบาท พฤติกรรม และความพึงพอใจทางเพศอันเป็นบรรทัดฐานสำหรับบุคคลผู้เป็นสมาชิกของสังคมแต่ละเพศ โดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ซึ่งการมีความรักในบทบาท พฤติกรรม และความพึงพอใจทางเพศที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมจึงนำไปสู่การประทับตราทางสังคมที่มีต่อเขา

ขั้นที่ 2 บุคคลเพศชายที่มีความรักในบทบาทข้ามเพศ จะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมบทบาทข้ามเพศ และมีความพึงพอใจในเพศเดียวกันโดยที่เขาจะได้รับการประทับตราทางสังคมว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศ หรือโดยการเรียนรู้ทางสังคมจากวัฒนธรรมย่อยเดียวกัน ทำให้เขาู้สึกว่าอัตลักษณ์ของเขามีความแตกต่างจากคนทั่วไป เขาจะเริ่มรู้สึกว่าเขาเป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศที่มีอัตลักษณ์กะเทย แต่จากการเรียนรู้จากสังคมนรอบตัวทำให้เขาู้สึกว่าอัตลักษณ์ใหม่นี้ไม่ได้รับการยอมรับ เขาจึงต้องเก็บความรู้สึกเกี่ยวกับอัตลักษณ์ใหม่นี้ไว้ ทำให้เขาเป็นผู้ที่ขาดความมั่นใจในตนเองในสถานการณ์ที่เป็นปัญหาว่าอัตลักษณ์ใหม่ของเขาจะไม่ได้รับการยอมรับ และได้พยายามหาคำอธิบายที่เหมาะสมเกี่ยวกับอัตลักษณ์กะเทยนี้ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ขณะเดียวกันก็ปฏิเสธว่าการมีอัตลักษณ์ดังกล่าวไม่ใช่ความเบี่ยงเบนที่เกิดมาจากตนเองแต่เป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมและการเลี้ยงดู หรือเนื่องจากอิทธิพลของฮอร์โมนหรือกรรมพันธุ์ ซึ่งคำอธิบายด้วยสาเหตุต่างๆเหล่านี้มีให้เห็นอยู่ทั่วไป และผู้คนในสังคมเองก็ได้รับรู้มาแล้วจึงยอมรับการเป็นผู้มีอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของเขา ทำให้เข้าใจ เขาจึงเกิดความมั่นใจในตนเองขึ้นมา นำไปสู่การยอมรับในอัตลักษณ์ใหม่ของผู้รักเพศเดียวกันต่อไป

ขั้นที่ 3 ผู้ที่รู้สึกว่าเขาเองรักเพศเดียวกันจะเริ่มยอมรับกับตนเองเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนเองนี้ เป็นการนิยามตนเองว่าเขาคือกะเทยและโดยการเรียนรู้จากวัฒนธรรมย่อย เขาจะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน และยอมรับว่าแบบแผนความสัมพันธ์เช่นนี้เป็นสิ่งที่เขาปรารถนา ทำให้อัตลักษณ์ของผู้รักเพศเดียวกันมีความมั่นคงมากขึ้นเนื่องมาจากความพึงพอใจทางเพศที่ได้รับจากบุคคลเพศเดียวกันในความสัมพันธ์ทางเพศ และดำเนินความสัมพันธ์

เช่นนี้ต่อไป โดยผู้รักเพศเดียวกันได้ตัดสินใจสำหรับทางเลือกในอนาคตไว้ 2 ลักษณะคือ ยังคงเป็นผู้รักเพศเดียวกันโดยเปิดเผยให้คนทั่วไปได้รู้ หรือเป็นผู้รักเพศเดียวกันโดยแอบแฝง

สำหรับการศึกษาของบงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532) เรื่อง "เกย์: กระบวนการพัฒนาและ อารมณ์เอกลักษณ์รักเพศเดียวกัน" นั้น เป็นการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจถึงแบบแผนที่บุคคลดำเนิน ไปสู่การยอมรับเอาความหมายของความเป็นรักเพศเดียวกันให้กับอัตลักษณ์ของตน ตลอดจนการ รักษาอัตลักษณ์ไว้ให้มีความคงทน ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยการ สัมภาษณ์แบบเจาะลึกประกอบการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม กลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับว่าตัวเอง คือเกย์จำนวน 10 คน ภายใต้กรอบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism) พบว่าผู้รักเพศเดียวกันจะต้องผ่านขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การเกิดความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น ซึ่งพบว่าผู้รักเพศเดียวกันส่วนใหญ่จะมีจุดเริ่มของการพัฒนาอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันจากการสังเกตว่าตนเองมีลักษณะ บางประการที่แตกต่างจากเพื่อนชายในวัยเดียวกันในแง่ของพฤติกรรมการแสดงออกและลักษณะ ปรากฏทางกาย จากลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้รักเพศเดียวกันถูกล้อเลียนมาตั้งแต่วัยเด็กว่าเป็น กะเทย ซึ่งเป็นคำนิยามเกี่ยวกับการรักเพศเดียวกันในเบื้องต้นที่เขาได้เรียนรู้จากสังคม โดยที่คำ นิยามกะเทยจะถูกกำหนดให้กับชายที่แสดงพฤติกรรมเลียนแบบเพศหญิงมากกว่าที่จะคิดเลยไป ถึงเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้รักเพศเดียวกันเข้าสู่วัยรุ่น ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation) ต่อเพศเดียวกันของเขาได้พัฒนาขึ้นพร้อมๆกับการเข้าสู่ระบบของการศึกษาที่สูงขึ้น ทำให้เกิดความเข้าใจถึงนิยามรักเพศเดียวกันอื่นๆ เช่น เกย์ ไฮโมเซ็กชวล และรักเพศเดียวกัน และ เมื่อเขาหันกลับมามองตนเองโดยเชื่อมโยงพฤติกรรมของเขากับคำนิยามดังกล่าว คำถามที่เกิดขึ้นกับตัวเขาคือ "ฉันเป็นรักเพศเดียวกันหรือไม่"

ขั้นที่ 2 การแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากอัตลักษณ์ ความสงสัยว่าตนเอง "อาจจะ" เป็นผู้รักเพศเดียวกันได้เกิดขึ้นในขั้นตอนนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่า ความรู้สึกและพฤติกรรมของ เขาก้าวไปไกลกว่าเป็นเพียงผู้ชายที่แสดงบทบาทเพศหญิง สถานการณ์กลับกลายเป็นว่าพวกเขา เกิดความพึงพอใจและความปรารถนาทางเพศต่อเพศเดียวกัน ซึ่งเบี่ยงเบนไปจากบทบาทที่สังคม คาดหวังว่าความสัมพันธ์ทางเพศในรูปแบบปกติจะต้องเกิดขึ้นระหว่างเพศหญิงกับเพศชายเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดไปจากสิ่งที่สังคมยึดถือจึงถูกประณาม และถูกตำหนิ ตีเตียน หรือเป็นที่รังเกียจโดยทั่วไป โดยที่ผู้รักเพศเดียวกันเองก็ทราบถึงความเป็นจริงในขั้นนี้

ดังนั้นเขาจึงพยายามหลีกเลี่ยงอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันที่มีรอยมลทิน (Stigma) อันจะก่อให้เกิดความขัดแย้งและความคับข้องใจ โดยพยายามหาเหตุผลมาอ้างกับตนเองโดยในการศึกษานี้พบว่าลักษณะของการอ้างเหตุผลที่ผู้รักเพศเดียวกันนำมาใช้อธิบายตนเองมีอยู่ 3 แนวทาง คือ

1. พฤติกรรมรักเพศเดียวกันจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคต
2. พฤติกรรมของพวกเขาสอดคล้องกับความคาดหวังของสังคมอยู่แล้ว เนื่องจากพวกเขาคิดว่าตนเองเป็นผู้หญิง
3. อธิบายถึงสาเหตุของการเป็นเกย์ว่าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยับยั้งได้

อย่างไรก็ตามการอ้างเหตุผลหรือการหาคำอธิบายมาให้กับตนเองเพื่อป้องกันตนจากอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันในลักษณะต่างเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงว่า ผู้รักเพศเดียวกันได้ตระหนักถึงตรรกะของอัตลักษณ์ทางสังคมแบบรักเพศเดียวกันได้ การแสวงหาเหตุผลต่างๆ คือ ข้อมูลที่ช่วยย้่ามองตนเองในฐานะของผู้รักเพศเดียวกันในลักษณะเชิงบวกมากขึ้น

ขั้นที่ 3 การเปิดเผยตัว เป็นขั้นตอนของการยอมรับว่าตนเองรักเพศเดียวกัน หรือเป็นการยอมรับคำนิยามการรักเพศเดียวกันมาเป็นอัตลักษณ์นั่นเอง ซึ่งการเปิดเผยตัวของผู้รักเพศเดียวกันมักเกิดขึ้นในบริบททางสังคมเกย์ หรือในโลกของเกย์ ทั้งนี้เพราะการติดต่อสัมพันธ์กับชาวเกย์และการเข้าสู่โลกของเกย์จะทำให้ผู้รักเพศเดียวกันได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความเป็นรักเพศเดียวกันซึ่งแตกต่างไปจากภาพพจน์ของเกย์ในทางลบที่เขาเคยได้รับรู้ถึงการประณามพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกันภายในโลกทางสังคมแบบรักต่างเพศโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะโลกของเกย์นั้น พฤติกรรมทางเพศต่อเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้ เนื่องจากถือว่าเป็นทางเลือกหรือความรักส่วนบุคคลที่เขาไม่มีสิทธิเสรีภาพที่จะกระทำ มากไปกว่านั้นโลกของเกย์ยังมีวัฒนธรรมย่อยเป็นของตนเอง ซึ่งช่วยเสนอแนวทางในการดำเนินชีวิตให้กับผู้รักเพศเดียวกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้รักเพศเดียวกันหน้าใหม่ได้รับการอธิบายเพื่อให้คลายความสงสัย ความละอายใจ และความสับสนในอัตลักษณ์ อีกทั้งยังช่วยให้ความรู้สึกโดดเดี่ยวที่เขาได้รับจากสังคมรักต่างเพศลดลงไปด้วย เพราะการพบปะเพื่อนเกย์จำนวนมากในโลกของเกย์ย่อมทำให้เขาเกิดความเข้าใจว่าอย่างน้อยก็ยังมีคนที่มีลักษณะเดียวกับเขาอีกมาก

ขั้นที่ 4 ความยึดมั่นผูกพันต่ออัตลักษณ์ เป็นขั้นตอนที่ผู้รักเพศเดียวกันได้เลือกเอาชีวิตแบบเกย์มาเป็นส่วนหนึ่งของแบบแผนการดำเนินชีวิต โดยไม่อาจจะละทิ้งความรักและความผูกพันต่อความสัมพันธ์และอัตลักษณ์เพศเดียวกันได้ เนื่องจากผู้รักเพศเดียวกันได้เข้าร่วมในแบบแผนพฤติกรรมทางเพศต่อเพศเดียวกันอย่างลึกซึ้งต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน โดยที่ส่วนใหญ่แล้วไม่

เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับต่างเพศเลย เมื่อเป็นเช่นนี้การเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์จากรักเพศเดียวกันไปสู่รักต่างเพศ หรือรักทั้งสองเพศ จึงไม่สามารถเกิดขึ้นได้

ยิ่งไปกว่านั้น การปรับประสานพฤติกรรมของผู้รักเพศเดียวกันในโลกของรักต่างเพศโดยการลดลักษณะของความเป็นหญิงลง และการเสนอตนเป็นผู้รักต่างเพศ จะช่วยป้องกันไม่ให้ผู้รักเพศเดียวกันได้รับผลกระทบหรือการประณามจากสังคมมากนัก ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ของเขาจึงดีขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับการเข้าสู่โลกของเกย์ที่ช่วยทำให้เขามองเห็นคุณค่าของการเป็นผู้รักเพศเดียวกันที่สามารถแสวงหาความสุขความพอใจได้จากวัฒนธรรมย่อยของพวกเขาเอง เงื่อนไขต่างๆเหล่านี้จะช่วยให้เกิดการยึดมั่นผูกพันต่ออัตลักษณ์การรักเพศเดียวกัน ซึ่งถือได้ว่าผู้รักเพศเดียวกันได้ดำรงอัตลักษณ์ของเขาเอาไว้

การศึกษาของสมฤดี สงวนแก้ว (2546) เรื่อง "กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์'กะเทย'ในสังคมมุสลิม" ที่ทำการศึกษากะเทยจำนวน 8 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษานั้นผ่านกระบวนการ พัฒนาและธำรงอัตลักษณ์อย่างต่อเนื่องเป็นขั้นเป็นตอนโดยสามารถแบ่งออกเป็นขั้นต่างๆดังนี้

ขั้นที่ 1 การรับรู้ว่าตนแตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่นๆเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์กะเทยที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็ก นั่นคือ กะเทยเอง รับรู้ถึงความแตกต่างของตนเองจากเพื่อนคนอื่นๆในเรื่องลักษณะความรู้สึก ลักษณะปรากฏทางกาย และกิจกรรมการเล่นที่มีแนวโน้มเอียงไปทางด้านเพศหญิง แต่ในขณะเดียวกันผู้ชมทางสังคมภายใต้กระบวนการปฏิสัมพันธ์ก็มองเห็นถึงความแตกต่างดังกล่าวจากการกระทำของกะเทยที่ปรากฏในบริบททางสังคม และประทับใจพวกเขาว่าเป็น "ปอแน" หรือกะเทย ซึ่งใช้ในความหมายของบทบาทข้ามเพศหรือชายที่แสดงบทบาทของเพศหญิง

ขั้นที่ 2 การมีอัตลักษณ์ส่วนบุคคลเป็นกะเทย ในขั้นตอนนี้ ความโน้มเอียงทางเพศได้พัฒนาขึ้นประกอบกับการได้ปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและบุคคลที่มีลักษณะเช่นเดียวกับตนเองทำให้กะเทยรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศได้เด่นชัดมากขึ้นอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามการเข้าร่วมกลุ่มวัฒนธรรมย่อยซึ่งเป็นเงื่อนไขประการสำคัญยังช่วยให้บุคคลพัฒนาและดำเนินไปสู่อัตลักษณ์กะเทยได้อีกด้วย ซึ่งกลุ่มวัฒนธรรมย่อยเป็นแหล่งที่ทำให้กะเทยมีการสร้างภาพลักษณ์เกี่ยวกับตนเองในทางบวก และเป็นแหล่งของความรู้ต่างๆเกี่ยวกับโลกของกะเทยไม่ว่าจะเป็นบรรทัดฐานเทคนิคต่างๆที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์และความสมเหตุสมผลของการเป็นกะเทย ตลอดจน

ภาษาที่ใช้สื่อสารกันเฉพาะภายในกลุ่มอีกด้วย ซึ่งการเข้าสู่กลุ่มวัฒนธรรมย่อยในขั้นตอนนี้เป็นสิ่ง ที่ตอกย้ำถึงภาพลักษณ์ "กะเทย" ภายในตัวของเขาเองให้เด่นชัดขึ้นอีก

ขั้นที่ 3 การเปิดเผยตัว คือ การที่กะเทยเปิดเผยตัวต่อสังคมว่าตนเองมีอัตลักษณ์กะเทย ซึ่งในการเปิดเผยตัวนั้นอาจพิจารณาได้ 2 แง่มุม แง่มุมแรก กะเทยได้คาดหมายว่าภายในบริบท ทางสังคมใดและสถานการณ์ใดที่สมาชิกในสังคมไม่สามารถยอมรับอัตลักษณ์กะเทยได้ทำให้ กะเทยไม่กล้าที่จะแสดงออกในสังคมนั้น แง่มุมที่สอง คือบริบททางสังคมที่สมาชิกสามารถ ยอมรับอัตลักษณ์กะเทยได้ กะเทยก็จะเปิดเผยตัวแต่อาจจะเปิดเผยตัวกับคนใกล้ชิดที่ยอมรับหรือ อาจเปิดเผยตัวในวงกว้างออกไป ขึ้นอยู่กับที่ตั้งทางสังคมที่ปลอดภัยจากการควบคุมทางสังคม และบุคคลสำคัญ

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนของการใช้ชีวิตและปรับตัวต่อสังคมมุสลิม เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการถูก ประทับตราและการเผชิญหน้ากับปฏิกิริยาทางลบจากผู้ชมทางสังคม กะเทยจึงใช้กลวิธีในการ ปรับตัวเพื่อให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมส่วนใหญ่ที่สมาชิกเป็นผู้รักต่างเพศได้ โดยการลด ลักษณะความเป็นหญิงลง นอกจากนี้ "วิถีทางเพศ" และการเข้าร่วมกลุ่มวัฒนธรรมย่อยของกลุ่ม กะเทยยังคงย่นยับสนุนความรู้สึกและพฤติกรรมยอมจะให้อัตลักษณ์กะเทยเกิดความมั่นคง

บุรินทร์ นาคสิงห์ (2547) ทำการศึกษาเรื่อง "เกย์ : กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถี ชีวิตทางเพศ" เพื่อทำความเข้าใจแบบแผนที่บุคคลดำเนินไปสู่การยอมรับเอาความหมายของการ เป็นเกย์มาให้กับอัตลักษณ์แห่งตน ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีการพัฒนาเป็นขั้นตอนต่อเนื่อง และ จำเป็นที่จะต้องผ่านเงื่อนไขสำคัญอันมีอิทธิพลต่อการได้มาซึ่งอัตลักษณ์นั้น ตลอดจนศึกษาถึง ความเชื่อมโยงระหว่างกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์กับการใช้ชีวิตทางเพศภายใต้โลกของเกย์ ด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมประกอบการสัมภาษณ์แบบ เจาะลึกกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับว่าเป็นเกย์จำนวน 8 คนที่มีความผูกพันหรือใช้ชีวิตทางเพศไม่ต่ำกว่า 1 ปี ภายใต้กรอบการวิเคราะห์ตามแนวคิดทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism) และแนวคิดเกี่ยวกับความเบี่ยงเบนเป็นแนวคิดหลัก พบว่ากระบวนการพัฒนาอัต ลักษณ์เกย์จะต้องผ่าน 3 ขั้นตอนที่ต่อเนื่องดังนี้

ขั้นที่ 1 เกิดความรู้สึกแตกต่างจากผู้อื่น จุดเริ่มต้นของกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์เกย์ เริ่มมาจากการแสดงพฤติกรรมข้ามเพศ (cross gender behavior) ของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่าง จากเด็กผู้ชายคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน ไม่ว่าจะป็นลักษณะของการละเล่น การไม่รักคลุกคลีหรืออยู่ ร่วมกับกลุ่มเด็กผู้ชาย แต่รักที่จะเล่นและอยู่ร่วมกับกลุ่มเด็กผู้หญิง ตลอดจนกิริยามารยาทที่

เรียบร้อย กระตุงกระตึง มีลักษณะคล้ายเด็กผู้หญิง ซึ่งลักษณะข้ามเพศที่ปรากฏนี้ทำให้ผู้ชมทางสังคมใช้สิทธิทานุมติ (negative sanction) ต่อผู้แสดงพฤติกรรมดังกล่าวด้วยการประทับตราผู้ที่มีพฤติกรรมเหล่านั้นว่า "กะเทย" และ "ตุ๊ด" เนื่องจากสังเกตเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่เหมือนหรือแตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่นๆนั่นเอง

อย่างไรก็ตามความแตกต่างที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะความแตกต่างที่ผู้ชมทางสังคมได้ประทับตราให้กับกลุ่มตัวอย่างไม่ได้ทำให้กลุ่มตัวอย่างยอมรับในตราประทับนั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังคงรู้สึกว่าเขายังคงเป็น "เด็กผู้ชาย" คนหนึ่ง ที่ไม่ได้มีความต้องการที่จะเป็นผู้หญิง หรือมีความรู้สึกตลอดจนความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน ยกเว้นกลุ่มตัวอย่าง 2 คนที่รู้สึกว่าเป็นผู้หญิงหรือต้องการที่จะเป็นผู้หญิงตั้งแต่วัยเด็ก

ขั้นที่ 2 สงสัยหรือคิดว่าตนเอง "อาจจะ" เป็นผู้รักเพศเดียวกัน ในขั้นตอนนี้ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างผู้รักเพศเดียวกันเริ่มเห็นได้อย่างชัดเจนจากการแสดงพฤติกรรมข้ามเพศ ซึ่งพฤติกรรมการแสดงออกดังกล่าวสอดคล้องกับตราประทับของสังคมที่มีต่อกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่วัยเด็ก นั่นก็คือคำว่า "กะเทย" ทำให้กลุ่มตัวอย่างหลายคนเริ่มสงสัยว่าตนเอง "อาจจะ" มีอัตลักษณ์ดังกล่าว ขณะที่บางคนในช่วงหนึ่งยอมรับในตราประทับนั้นเนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีคำอื่นที่เหมาะสมไปกว่านี้ ซึ่งในช่วงนี้เองที่ความโน้มเอียงทางเพศได้พัฒนาขึ้นทำให้พวกเขาตระหนักถึงอัตลักษณ์ทางเพศของเขาได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะมีความดึงดูดใจต่อเพศเดียวกัน หรือการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันอันเป็นเครื่องยืนยันถึงความโน้มเอียงทางเพศที่มีต่อเพศเดียวกันดังกล่าว

อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของกลุ่มตัวอย่างผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทำให้พวกเขาเริ่มรู้ว่าการมีอัตลักษณ์ของผู้รักเพศเดียวกันนั้นขัดต่อความคาดหวังทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีอัตลักษณ์กะเทยที่สามารถสังเกตได้จากลักษณะปรากฏทางกายที่แตกต่างจากผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด ทำให้กลุ่มตัวอย่างหลายคนคิดถึงปฏิกิริยาทางสังคมทั้งจากผู้ใกล้ชิดไม่ว่าจะเป็นญาติพี่น้อง ตลอดจนสังคมในระดับกว้างออกไปอย่างที่ทำางาน ทำให้พวกเขารู้สึกไม่สบายใจกับการมีอัตลักษณ์ดังกล่าว ประกอบกับในขณะนั้นพวกเขาได้เรียนรู้ค่านิยมที่แสดงถึงการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นทั้งจากที่โรงเรียนและสื่อต่างๆ ทำให้พวกเขาพบว่ายังมีคำอื่นๆที่เหมาะสมกับอัตลักษณ์เขามากกว่าคำว่ากะเทย ซึ่งคำนั้นก็คือ "เกย์"

ขั้นที่ 3 ยอมรับอัตลักษณ์เกย์ เมื่อพวกเขายอมรับอัตลักษณ์เกย์ให้กับอัตลักษณ์แห่งตนแล้ว พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะแสดงออกหรือทำการเปิดเผยตัวต่อผู้อื่นให้รับรู้ถึงสิ่งที่เขาเป็น แต่การเปิดเผยตัวนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคนเนื่องจากบางคนยังกลัวปฏิกิริยาทางสังคมโดยเฉพาะจาก

ครอบครัวและผู้ใกล้ชิดที่มีความคาดหวังในตัวกลุ่มตัวอย่างสูง ขณะที่บางคนไม่สามารถเก็บงำความรู้สึก ความเก็บกด ตลอดจนความอัดอั้นที่มีอยู่ได้ พวกเขาที่มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยตัว โดยกลุ่มตัวอย่างอาจเลือกที่จะเปิดเผยตัวในสถานที่เฉพาะสำหรับชาวเกย์ก่อน เนื่องจากเป็นสถานที่เฉพาะที่มีแต่ผู้รักเพศเดียวกัน ขณะที่บางคนอาจจะบอกกับเพื่อนสนิทซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นเพื่อนผู้หญิงและสุดท้ายการเปิดเผยตัวกับครอบครัวเนื่องจากกลัวพวกเขาจะเสียใจ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางคนเมื่อทำการเปิดเผยตัวกับที่บ้านแล้วแต่ทางบ้านรับไม่ได้เป็นเหตุให้ต้องแยกกันอยู่หรือไม่ติดต่อกันอีกเลย ซึ่งผู้รักเพศเดียวกันแต่ละคนต้องพิจารณาถึงผลดีและผลเสียให้รอบคอบก่อนที่จะมีการเปิดเผยตัวออกไป

สำหรับมุมมองความรักของกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่าไม่แตกต่างจากมุมมองความรักของผู้รักต่างเพศเลย เนื่องจากผู้รักเพศเดียวกันทุกคนต้องการที่จะมีคู่ชีวิตหรือใช้ชีวิตร่วมกับคนที่เขารัก แต่ด้วยเหตุผลหลายประการไม่ว่าจะเป็นความเหงา ประสบการณ์ที่เลวร้าย การถูกหลอก การนอกใจ ฯลฯ ทำให้ผู้รักเพศเดียวกันหลายคนหันเหเข้าสู่วิถีชีวิตทางเพศซึ่งการใช้ชีวิตในลักษณะดังกล่าวเป็นการแสวงหาบุคคลเพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศโดยปราศจากข้อผูกมัดหรือความผูกพันทางใจ และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ก็มีแนวโน้มที่จะไม่เลือกผู้ที่พบในสถานที่ดังกล่าวมาเป็นคู่ชีวิตด้วย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ติดต่อผ่านทางอินเทอร์เน็ต ห้องน้ำสาธารณะ สถานบริการอบไอน้ำหรือชานูน่า และสวนสาธารณะ เนื่องจากความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นก่อตัวมาจากความใคร่มากกว่าความรักและความเข้าใจ ทำให้พวกเขาไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้นาน และเมื่อชีวิตของพวกเขาเป็นอิสระปราศจากความควบคุม พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเข้าไปใช้ชีวิตทางเพศในลักษณะดังกล่าวอีกครั้งจนวิถีชีวิตทางเพศได้หลอมรวมกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตประจำวันของพวกเขาไป

จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันข้างต้น จะเห็นได้ว่าอาจแบ่งกระบวนการตามความหมายของการแสดงตนออกได้เป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ ได้แก่ การแสดงตนต่อตนเอง คือกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศผ่านการตระหนักรู้และยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของบุคคล และการแสดงตนต่อผู้อื่น คือกระบวนการยึดถือและบูรณาการอัตลักษณ์ทางเพศของตนเข้ากับชีวิต ผ่านการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสังคมรอบข้าง โดยการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวนั้นเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญต่อการบูรณาการอัตลักษณ์ทางเพศของผู้รักเพศเดียวกัน และมีความยากมากกว่าการเปิดเผยต่อผู้อื่น เนื่องจากครอบครัวเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดและมีความสำคัญกับชีวิตของบุคคลเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว

3. แนวคิดการวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา

การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenological research) เป็นระเบียบวิธีการวิจัยรูปแบบหนึ่งของการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (Lived experience) และศึกษาโลกของการดำเนินชีวิตอยู่ (Life-world) ซึ่งมีพื้นฐานแนวความเชื่อตามกระแสแนวคิดปรากฏการณ์นิยม อันเป็นแนวคิดทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์โดยมีสาระสำคัญว่า สังคมมนุษย์มีลักษณะการเคลื่อนไหวตลอดเวลา การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในสังคมมีลักษณะเฉพาะตัวในแต่ละสังคมและแต่ละช่วงเวลา ปรากฏการณ์ทางสังคมเกิดขึ้นเพราะมนุษย์มีการรับรู้ ให้ความหมายและแสดงพฤติกรรมที่ถือว่าเหมาะสมกับบริบทที่ตนอาศัยอยู่ ณ เวลานั้น ๆ ออกมา ดังนั้น ผู้ที่เป็นสมาชิกของสังคมนั้น ๆ เท่านั้นจึงจะเป็นผู้ที่รู้ข้อเท็จจริงของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น

ปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) เป็นทั้งปรัชญา วิธีการสืบค้นและอธิบายโดยตรงจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด รวมตลอดถึงประสบการณ์ของมนุษย์ ตามสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นอย่างลึกซึ้ง ทั้งด้านกว้างและลึก โดยไม่คำนึงถึงทฤษฎี คำอธิบาย หรือความเป็นเหตุเป็นผลของปรากฏการณ์ที่มีอยู่ก่อน การสืบค้นและอธิบายปรากฏการณ์จะต้องมีความเป็นอิสระจากแนวคิดเดิมและการคาดการณ์ต่าง ๆ มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (Streubert & Carpenter, 1999) ลักษณะของผู้วิจัยทางปรากฏการณ์วิทยาจึงต้องเป็นผู้มีสติและมีความตระหนักในตนเองอยู่ตลอดเวลา ทำตนเองเป็นผู้ไม่รู้เพื่อให้สามารถตั้งคำถามที่ต้องการศึกษาได้อย่างเต็มที่ ตลอดจนต้องทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่ศึกษาอย่างลึกซึ้งจนเกิดความซึมซาบเข้าสู่จิตสำนึกของผู้วิจัย เกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจในสาระสำคัญและความหมายของปรากฏการณ์เหล่านั้นที่มีต่อมนุษย์มากที่สุด

ดังนั้นในการศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา เนื่องจากมีหลักการสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา

3.1 ความหมายของปรากฏการณ์วิทยา

ปรากฏการณ์วิทยา หมายถึงการศึกษาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตามการรับรู้ของบุคคลตามธรรมชาติของปรากฏการณ์นั้น ตามแนวคิดของปรากฏการณ์วิทยา การวิจัยคือการตั้งคำถามเกี่ยวกับการเกิดประสบการณ์ชีวิต (Life world) และความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม/โลก ที่เราอยู่จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการที่เราดำเนินชีวิตอยู่ (Being) ในสิ่งแวดล้อม/โลกนั้นในสถานการณ์หนึ่ง ๆ (Van Manen, 1990)

Husserl กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยา หมายถึง คือการศึกษาเพื่ออธิบายประสบการณ์ชีวิตโดยปราศจากการคิดไตร่ตรองไว้ก่อน เกี่ยวกับความจริงของสิ่งรอบตัว (Objective reality) ของประสบการณ์นั้น (Holloway and Wheeler, 1996)

Streubert and carpenter (1999) กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยา หมายถึง ศาสตร์ที่มีจุดประสงค์อธิบายปรัชญาการณวิทยาธรรมชาติที่มีความเฉพาะเจาะจงหรือลักษณะที่ปรากฏของสิ่งใดๆ ในลักษณะประสบการณ์ชีวิต (Lived experience)

กล่าวโดยสรุป การศึกษาแนวปรัชญาการณวิทยาหมายถึง เป็นการศึกษาเพื่อให้ได้ความจริงตามการรับรู้เหตุการณ์ เรื่องราวที่ประสบจากผู้ที่มีประสบการณ์ตรง ในบริบทนั้นๆ โดยปราศจากอคติและการคิดล่วงหน้าของผู้ที่ศึกษา

3.2 ประวัติความเป็นมาของปรัชญาการณวิทยา

ปรัชญาการณวิทยา มีประวัติความเป็นมา 3 ระยะ ดังนี้ (Holloway and Wheeler, 1996; Streubert and Carpenter, 1999)

ระยะที่ 1 Preparatory phase

เป็นระยะที่เริ่มมีการศึกษาประสบการณ์ โดย Franz Brentano (1838-1917) และ Carl Stumpf (1848-1936) โดยมีแนวคิดมุ่งศึกษาเพื่ออธิบายการรับรู้ของผู้มีประสบการณ์ ความคิดเกี่ยวกับโลกที่ตนอยู่อย่างไร (how in consciousness the mind directs its thoughts on an object) เน้นการอธิบายให้กระจ่างและอธิบายความเป็นเหตุเป็นผล โดยถือว่าเป็นเอกภาพและเป็นจริงในบุคคลนั้น โดยแยกบุคคลเป็นร่างกายและจิตใจ (separated mind and body)

ระยะที่ 2 German phases

ผู้นำในระยะนี้ได้แก่ Edmund Husserl (1857-1938) และ Martin Heidegger (1889-1976) Husserl อธิบายการศึกษาแนวปรัชญาการณวิทยา เป็นการค้นหาความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ โดยไม่มีการคิดล่วงหน้าหรือถ้ามีผู้ศึกษาต้องเก็บความคิด ความเชื่อนั้นไว้ (bracketing) เพื่อให้สามารถรับรู้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่มีอยู่ได้และเชื่อว่าภาวะจิตใจมีความสัมพันธ์กับสิ่งรอบตัวโดยไม่แยกบุคคลออกจากสิ่งแวดล้อม

ต่อมา Heidegger ศิษย์เอกและผู้ร่วมงานของ Husserl ให้ความเห็นว่าเราไม่สามารถอธิบายหรือแม้แต่สังเกตว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญ (Ordinary or common) ในชีวิตประจำวัน หากไม่เข้าไปตรวจสอบและรู้จักประสบการณ์นั้น ไม่สามารถเข้าใจประสบการณ์ชีวิตหากปราศจากการ

ตีความจากภูมิหลัง (history) ของบุคคลซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม ประวัติชีวิตและภาษาและภูมิหลังของผู้ศึกษา

Gadamer (1976 อ้างถึงใน Streubert and Carpenter, 1999: 54) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าความแตกต่างระหว่างภาษาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายจากการอธิบายของผู้ศึกษา จึงควรใช้การอธิบายองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้วยถ้อยคำของเจ้าของประสบการณ์และให้ผู้อ่านเป็นผู้ตีความจากคำพูดของผู้ให้ข้อมูล

ระยะที่ 3 French phases

ผู้นำระยะนี้ได้แก่ Gabriel Marcel (1889-1973) Jean Paul Satre (1905-1980) และ Merleau-Ponty (1905-1984) Sartre (อ้างถึงใน Holloway and Wheeler, 1996) กล่าวถึงการศึกษาในระยะนี้ว่า เป็นการศึกษที่อธิบายสิ่งที่มีอยู่จริง (Existential) ว่าสิ่งนั้นคืออะไร (Something is) เน้นการแสดงออกเป็นรูปธรรม (embodiment) และเป็นอยู่ในโลก (being in the world) โดยมีความเชื่อว่า การกระทำทุกอย่างถูกสร้างจากการรับรู้หรือการตระหนัก เราจะสามารเข้าใจประสบการณ์ได้โดยผ่านการรับรู้ทางความรู้สึก ความคิด การสัมผัส รับรส ได้ยิน และการมีสติ

3.3 ลักษณะสำคัญของการวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา

การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยามีเป้าหมายสำคัญคือ การค้นหาคำตอบของคำถามที่ว่า การได้ประสบกับเหตุการณ์นั้นมีความหมายอย่างไรสำหรับผู้ที่ได้ประสบมัน หรือประสบการณ์ในเรื่องนั้นมีความหมายอย่างไรสำหรับผู้ที่ได้ประสบมันมาแล้วหรือกำลังประสบมันอยู่ (Cohen, Kahn and Steeves, 2000 อ้างถึงใน ชาย โพธิสิตา, 2549)

Van Manen (1990) ได้สรุปหลักการวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยาเอาไว้ 6 ประการด้วยกัน ได้แก่

- 1) การค้นหาปรากฏการณ์ที่เราสนใจอย่างแท้จริงและพาตัวเราเข้าไปยังโลกของมัน
- 2) การสำรวจประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตมากกว่าประสบการณ์ที่เป็นเพียงความคิดของเราเกี่ยวกับมัน
- 3) การสะท้อนให้เห็นถึงสาระสำคัญซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของปรากฏการณ์ที่ศึกษา
- 4) การบรรยายปรากฏการณ์ผ่านศิลปะในการเขียนและการเรียบเรียง
- 5) การจัดการกับความรู้ที่หนักแน่นที่มีความสัมพันธ์กับปรากฏการณ์ที่ศึกษา

6) การให้น้ำหนักกับเนื้อหาของงานวิจัยต่างๆ กันทั้งในรายละเอียดปลีกย่อยและในภาพรวม

Spiegelberg (1965, 1975 อ้างถึงใน Streubert & Carpenter, 1999) ได้แบ่งลำดับขั้นตอนสำคัญของปรากฏการณ์วิทยาไว้ 6 ระยะดังนี้

1) Descriptive phenomenology คือการสืบค้นปรากฏการณ์โดยตรง การวิเคราะห์และพรรณนาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีอิสระมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผู้ศึกษาต้องเปิดประสาทสัมผัสทั้ง 5 พร้อมกับการยอมรับความรู้สึกไม่รู้และมุ่งที่จะแสวงหาคำตอบให้กับตน

2) Phenomenology of essences คือการสืบสวนข้อมูลเพื่อที่จะค้นหาองค์ประกอบสำคัญ (theme) หรือแก่นแท้ (essence) ของปรากฏการณ์เหล่านั้นและจัดกลุ่มหาความสัมพันธ์ตามลักษณะของปรากฏการณ์

3) Phenomenology appearance คือการให้ความตั้งใจเฝ้าดูรูปแบบของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น จะสามารถเห็นโครงสร้างหรือแก่นความรู้ปรากฏการณ์นั้นๆ ได้

4) Constitutive phenomenology คือการตรึงตรองหรือก่อตั้งปรากฏการณ์หรือวิถีทางที่ปรากฏการณ์ก่อตั้งขึ้นหรือปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นอย่างมีสติ (consciousness)

5) Reductive phenomenology คือการทอนปรากฏการณ์เป็นการขจัดความเชื่อส่วนตัว ขจัดอคติหรือการคาดคะเนล่วงหน้าออกไปเพื่อที่จะอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงมากที่สุด

6) Interpretive or hermeneutic คือการค้นหาเพื่อแปลความหมายที่ซ่อนอยู่ของปรากฏการณ์อย่างไม่เปิดเผยให้ชัดเจนขึ้นตามที่ได้สืบค้น วิเคราะห์และอธิบายอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งลำดับขั้นในการศึกษาแนวปรากฏการณ์วิทยาทั้ง 6 ระดับนี้ นักวิจัยไม่จำเป็นต้องใช้ทั้งหมด ส่วนใหญ่นักวิจัยปรากฏการณ์วิทยามักใช้วิธีการศึกษา 3 ระดับแรกเท่านั้น ได้แก่ Descriptive phenomenology, Phenomenology of essences and Reductive phenomenology ส่วนการศึกษาแบบการแปลความ (Hermeneutic phenomenology) สามารถแยกมาใช้โดยลำพังโดยไม่ต้องใช้ร่วมกับวิธีอื่นก็ได้

การศึกษาระบบการวิจัยปรากฏการณ์วิทยาที่ใช้ปรัชญาของ Husserl ว่าประกอบด้วยวิธีการที่สำคัญที่นิยมใช้ 3 วิธี (Streubert and Carpenter, 1999) คือ

1) การพรรณนา (Descriptive phenomenology) เกี่ยวกับการสืบค้นโดยตรง (Direct exploration) การวิเคราะห์ (Analysis) และ การบรรยาย (Description) โดยปราศจากการคาดเดา

เพื่อให้เกิดการเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยเน้นที่ความสมบูรณ์ของข้อมูล (Richness) รายละเอียด (Fullness) และความลึกซึ้ง (Depth) ประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

- การหยั่งรู้ (Intuiting) จะเกิดขึ้นโดยผู้วิจัยอ่านบททวนข้อมูลที่ได้หลายครั้งๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่ศึกษา

- การวิเคราะห์ (Analyzing) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาเพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่สำคัญ หรือ เป็นแก่น (Essences)

- การบรรยาย (Describing) มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการสื่อสาร เพื่อการบรรยาย หรือการเปรียบเทียบ

2) การสืบแก่นความรู้ (Study of essence) เป็นการสืบค้น (Probing) ข้อมูลแบบเจาะลึก เพื่อหาประเด็นที่พบบ่อยในประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูล

3) การทอนความคิด (Reduction) กระบวนการที่ผู้วิจัยลดอคติในการศึกษาโดยจัดกรอบ (Bracket) ความคิด ความเชื่อและความรู้ที่มีอยู่ก่อนในปรากฏการณ์ที่ต้องการศึกษาเพื่อให้ได้ประสบการณ์เดิมแยกออกจากประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูล วิธีการที่นิยมใช้ คือ การหลีกเลี่ยงการทบทวนวรรณกรรมออกไปจนกว่าจะวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 ระเบียบวิธีการศึกษาแนวปรากฏการณ์วิทยา

กระบวนการศึกษาแนวปรากฏการณ์วิทยา (Streubert and carpenter, 1999) สรุปหลักสำคัญไว้ ดังนี้

1) เลือกประสบการณ์ที่ต้องการศึกษา (Descriptive phenomenology) โดยผู้วิจัยตั้งคำถามการวิจัยที่จำเป็นและเหมาะสมที่จะศึกษาด้วยวิธีนี้ ความรู้สึกและประสบการณ์ที่ศึกษาจะทำให้เข้าใจความเป็นจริงที่เกิดขึ้นของมนุษย์ ตั้งเป้าหมายที่จะค้นหา วิเคราะห์และอธิบายปรากฏการณ์โดยปราศจากการคิดล่วงหน้า เพื่อให้รับรู้สิ่งที่เป็นจริงตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูล (Informant) โดยไม่วิพากษ์วิจารณ์ ประเมินหรือให้ความเห็นที่คิดว่าถูกต้อง

2) การเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเฉพาะเจาะจง (Purposeful sampling) โดยต้องกำหนดคุณสมบัติ คือมีประสบการณ์ มีความรู้ในประสบการณ์ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาสามารถสื่อสารภาษากับผู้วิจัยได้ ผู้วิจัยสามารถให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยได้และสมัครใจให้ข้อมูล

3) ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือของการศึกษาแนวปรากฏการณ์วิทยา (Researcher as instrument) ต้องมีความตระหนักในการรับรู้ข้อมูลที่เป็นจริง จึงต้องมีทักษะที่ช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลระลึกถึงความรู้สึกและเล่าที่เป็นจริง มีรายละเอียดมากที่สุด (Depth and richness of the

information) เช่น การสร้างสัมพันธภาพ ทักษะการสนทนาเชิงแลกเปลี่ยนไม่วิพากษ์วิจารณ์ การสร้างความไว้วางใจและความสนิทสนม การติดต่อสื่อสารและนัดหมาย เป็นผู้เคารพในสิทธิและความเป็นมนุษย์ของผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยต้องเป็นผู้ไวต่อความรู้สึก มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์ มีความรู้ในเรื่องที่ทำการศึกษเป็นอย่างดี ความสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยนมากกว่าควบคุมปฏิสัมพันธ์ของการสนทนา การสัมภาษณ์ควรเอื้อให้ผู้ให้ข้อมูลตอบโดยไม่ชี้นำหรืออภิปราย โดยใช้คำถามปลายเปิด คำถามเพื่อความกระจ่าง (Clarifying Question) และสังเกตท่าทางของผู้ให้ข้อมูล ควรหยุดการสัมภาษณ์หากผู้ให้ข้อมูลเหนื่อยเกินไป ควรอธิบายให้ผู้ให้ข้อมูลเข้าใจกระบวนการสัมภาษณ์ถูกต้องกับผู้วิจัยเพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องเชื่อถือได้ เป็นผู้ฟังที่ตั้งใจ (Listen attentively) ไม่ถามคำถามในลักษณะชักใช้แต่ควรเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ปฏิบัติต่อผู้ให้ข้อมูลด้วยความเคารพ จริงใจ และสนใจอย่างแท้จริง

4) วิธีการเก็บข้อมูล มีหลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การบันทึกภาคสนาม แต่วิธีหลักที่นิยมใช้ คือ การสัมภาษณ์ เมื่อใด ข้อมูลต้องอ่านบทสนทนาซ้ำๆ หลายๆ ครั้งเพื่อทำความเข้าใจ วิเคราะห์ที่ได้ อาจต้องสัมภาษณ์หลายครั้ง เพื่อช่วยขยาย ตรวจสอบและเพิ่มเติมข้อมูลข้อมูลที่ขาดหายไป โดยก่อนสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยควรฟังเทปซ้ำ ทำความเข้าใจและเตรียมแนวคำถามประเด็นที่ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม

ผู้วิจัยเป็นผู้บอกได้ว่าเมื่อใดที่ได้ข้อมูลเพียงพอ ข้อมูลอิ่มตัว (Saturation) คือ ไม่มีองค์ประกอบที่สำคัญเกิดขึ้นและข้อมูลเริ่มซ้ำ ทั้งนี้จะไม่ใช้ระยะเวลาอันยาวนานเกินไป เพราะข้อมูลอิ่มตัวได้จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งและช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากเมื่อเวลาผ่านไป มีการเปลี่ยนแปลงภูมิหลัง อายุ สิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล

5) การจัดการกระทำกับข้อมูล (Data treatment) วิธีที่มีและควรเลือกใช้ คือ เทคนิคการสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด บันทึกเทปและถอดเทปคำสนทนาแบบคำต่อคำ (Verbatim transcriptions) ร่วมกับการบันทึกสนาม และบันทึกความคิด ความรู้สึก ของผู้วิจัยขณะเก็บข้อมูล เพื่อนำมาร่วมวิเคราะห์ข้อมูล

6) การวิเคราะห์ข้อมูล (Data analysis) วิธีการศึกษาแนวปรากฏการณ์มีรูปแบบการวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อมูลหลายรูปแบบ Van Kaam (1969) จะกำหนดประสบการณ์กว้างๆ ทำการสัมภาษณ์ให้ได้ข้อมูลก่อน แล้วจึงให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เลือกประเด็นที่สำคัญในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลนั้น ส่วน Giorgi (1985) จะให้ความหมายประสบการณ์ที่ต้องการศึกษาง่ายๆ แล้วเลือกผู้ให้ข้อมูลที่มีประสบการณ์ที่ต้องการศึกษาจึงสัมภาษณ์และวิธีของ Colaizzi (1978) เน้นที่ทำการเก็บ

รวบรวมข้อมูล ร่วมกับการวิเคราะห์ข้อมูลและอาจใช้การสังเกต การบันทึกสนามร่วมด้วย วิธีของ Colaizzi อาจยืดหยุ่นได้ เช่น อาจให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบก่อนและระหว่างเก็บข้อมูลแทนที่จะรอข้อมูลทั้งหมด ก่อนนำไปให้ผู้ให้ข้อมูลให้ความเห็นเพื่อตรวจสอบโครงสร้างองค์ประกอบและความตรงของข้อมูลที่ได้ ดังนั้นการเลือกการใช้การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยต้องเลือกแนวทางการวิเคราะห์ที่สอดคล้องกับแนวปรัชญาการวิจัย โดยการวิเคราะห์อย่างมีเป้าหมายเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจและหยั่งถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงจากการทบทวนข้อมูล เกิดการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างลึกซึ้ง และให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้มา การวิเคราะห์ข้อมูลที่สอดคล้องกับปรัชญาการวิจัยของ Husserl มีหลายวิธี เช่น Colaizzi (1978) วิธีของ Van Kaam (1969) หรือวิธีของ Giorgi (1985) ซึ่งจะเชื่อในหลักความคิดของ Husserl ที่เน้นการทำใจให้ว่าง (bracketing) ของผู้วิจัยก่อนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยต้องพักความคิดของตน ไม่คิดว่าตนรู้แล้วเข้าใจลึกซึ้ง แยกจากคำอธิบายของผู้ให้ข้อมูล จนกระทั่งการวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้น กระทำโดยการอ่านบทสนทนาที่ถอดคำต่อคำซ้ำๆ ทำการจำแนกและดึงข้อความหรือประโยคที่มีความสำคัญ ให้รหัส หรือบันทึกในบัตรดัชนี (Index card) แล้วจัดกลุ่มที่สัมพันธ์กับองค์ประกอบ เมื่อเก็บข้อมูลเสร็จทบทวนวรรณกรรมเพื่ออธิบายผลการศึกษาและเสนอโดยใช้ภาษาของผู้ให้ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลของ Giorgi (1997 อ้างถึงใน Holroyd, 2001) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การทำความเข้าใจข้อมูลดิบอย่างเป็นองค์รวม (intuitive/holistic understanding of the raw data) ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยต้องอ่านข้อมูลซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่ศึกษามาอย่างเป็นองค์รวม และเป็นความจำเป็นที่นักวิจัยต้องทำตัวเองให้ว่างโดยปราศจากอคติและการตัดสินใดๆ

2. การสร้างโครงร่างความคิด (forming a constituent profile) ขั้นตอนนี้เป็นการสรุปข้อมูลดิบจากผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยที่ผู้วิจัยจะให้ความหมาย และลดทอนประสบการณ์ที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลให้เหลือเพียงประเด็นหลักๆ และนำประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันของผู้มาสร้างเป็นประเด็นหลัก

3. การจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลัก (forming a thematic index) ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยทำการจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลักซึ่งเน้นที่ประเด็นหลัก (major theme) ที่ปรากฏขึ้นจากโครงร่างทางความคิดที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน สร้างโครงร่างทางความคิดขึ้นใหม่โดยนำประเด็นหลักที่

คล้ายกันมารวมกัน และตัดประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป และสกัดส่วนที่เป็นความหมายออกมา รวมถึงการพิจารณาความรู้เดิมเกี่ยวกับประสบการณ์นั้นๆ ที่มีอยู่

4. การตรวจสอบหมวดหมู่เนื้อหาหลัก (searching the thematic index) เป็นการเปรียบเทียบความรู้เดิมที่มีอยู่กับประเด็นและโครงร่างทางความคิดหลัก เพื่อสร้างกลุ่มของประเด็นหลักที่ถูกต้องความหมาย (interpretive theme) ขึ้นมา ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการอธิบายข้อมูลซึ่งรายงานความหมายของประสบการณ์อย่างละเอียด

5. การขยายการบรรยายประสบการณ์ (arriving at an extended description) ในขั้นนี้ประเด็นหลักที่ถูกต้องความหมายแล้วถูกนำมาใช้ในการอธิบายความหมายของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเข้มงวด

6. การสังเคราะห์ประสบการณ์ที่ได้รับการขยาย (synthesis of extended description) ขั้นตอนนี้เป็นการสรุปประเด็นหลักที่ถูกต้องความหมายเพื่อให้เห็นภาพเชิงลึกของประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์ที่ทำการศึกษา

7) ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Trustworthiness) ขึ้นอยู่กับการถามคำถามผู้ให้ข้อมูล ความถูกต้องของระเบียบวิจัย การทอนความคิดของผู้วิจัย การยืนยันความถูกต้อง ความครบถ้วนของความหมายโดยผู้ให้ข้อมูลและปรับแก้ไขเพิ่มหรือลดตามที่ผู้ให้ข้อมูลบอก (Streubert and Carpenter, 1999) ซึ่งได้มาจากความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยและการยึดถือว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้รู้จริงในประสบการณ์นั้นมีการวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับทีม เพื่อป้องกันการจัดกระทำข้อมูลและเกิดการแปลความที่แปลกหลาย ป้องกันการเกิดอคติของผู้วิจัยและอยู่บนข้อตกลงพื้นฐานว่าข้อมูลที่ได้มาเป็นความจริงตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลจึงเชื่อถือได้และตรวจสอบโดยผู้ให้ข้อมูล

Lincoln and Guba (1985) กล่าวถึง ความเชื่อถือได้ของข้อมูล ในการควบคุมคุณภาพของการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย

1) ความเชื่อถือได้ (Credibility) การที่จะได้ข้อมูลที่มีความตรงและเชื่อถือได้ประกอบด้วย

- การสร้างความคุ้นเคย สร้างความไว้วางใจก่อนการสัมภาษณ์ (Prolong engagement)

- มีการทำอย่างมีขั้นตอน

- มีการตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) ซึ่งหมายถึงการตรวจสอบ

แหล่งที่มาต่างๆ ของข้อมูลของผู้สืบสวนของข้อมูลหลายๆ คนที่ต่างกันของมุมมองทางทฤษฎีหลายทฤษฎี ตรวจสอบซึ่งกันและกัน

- การให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบ (Member checking) ซึ่งการตรวจสอบข้อมูลโดยผู้ให้ข้อมูลจะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือ เนื่องจากผู้รู้ความหมายของประสบการณ์ที่ดีที่สุดคือผู้ให้ข้อมูลความเชื่อถือได้ของข้อมูลจะบอกได้ด้วยตัวของข้อมูลที่ปรากฏให้เห็นได้เอง
- การได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ (Peer debriefing)

2) การถ่ายโอนข้อมูล (Transferability) ผลการศึกษาแนวปรากฏการณ์ไม่สามารถอ้างอิงไปยังประชากรได้ แต่อาจจะสามารถถ่ายโอนหรือปรับใช้บริบทที่ใกล้เคียงกัน ขึ้นกับความต่อนำผลการวิจัยไปใช้ในกลุ่มอื่นๆ ของผู้อ่านผลการวิจัย

3) การใช้เกณฑ์พึ่งพาอื่นๆ (Dependability) คือการใช้ระเบียบวิธีวิจัยในการทำวิจัยอย่างมีขั้นตอน ประกอบด้วย การนำเสนอข้อมูลที่ละเอียดครบถ้วนครอบคลุม ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามกระบวนการในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ โดยเฉพาะขั้นตอนการถอดรหัสและการตรวจซ้ำ ที่ทำให้ได้มาซึ่งประเด็นหลักและมีการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ

4) การยืนยันผลการวิจัย (Confirmability) เป็นการจัดการบันทึกข้อมูลอย่างเป็นระบบสามารถตรวจสอบได้ (Audit trail) ทั้งการบันทึกเทป การถอดเทปแบบคำต่อคำ (Verbatim) มีการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนโดยการฟังเทปซ้ำและมีการอ้างคำพูด (Direct quotes) ของผู้ให้ข้อมูลในการนำเสนอข้อมูล

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศไทย

ไชโย นิธิอุบัติ (2546) ทำการศึกษาเรื่องการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักชายของ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะของการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวและสังคมของกลุ่มชายรักชายที่มีความแตกต่างกันด้านอายุ อาชีพ รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว วิธีการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองและผล ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเอกสารจำนวน 35 ชิ้น และการสัมภาษณ์เจาะลึกจำนวน 20 ราย ผลการวิจัยพบว่า ครอบครัวที่มีการสื่อสารแบบเปิดและแบบปล่อยจะเอื้อต่อกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่ให้มีการเปิดเผยตนเองได้ง่ายกว่าครอบครัวที่มีการสื่อสารแบบปิด โดยทำให้กลุ่มชายรักชายมีอายุของการเปิดเผยตนเองได้ง่ายตั้งแต่วัยเด็ก มีโอกาสเลือกอาชีพที่สอดคล้องกับนิสัยและเป็นอาชีพที่ง่ายต่อการเปิดเผยตนเอง และสามารถใช้วิธีการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองได้อย่างอิสระทั้งทางตรงและทางอ้อมมากกว่า ส่วนการที่ครอบครัวและสังคมจะยอมรับได้นั้นก็มาจากวิธีการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองทางอ้อมให้สอดคล้องกับบรรทัดฐานของครอบครัวและสังคม ส่วนวิธีการสื่อสารเพื่อการ

เปิดเผยตนเองในทางตรงก็จะเกิดขึ้นในภายหลัง และพบว่าไม่มีวิธีการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองวิธีใดจะเหมาะสมที่สุด แต่ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างจะเลือกใช้วิธีการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองทางอ้อม ด้วยอวัจนภาษา ส่วนวิธีการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองทางตรงด้วยอวัจนภาษานั้นอยู่ที่ความเหมาะสมและความสำคัญของบุคคลในกลุ่มตัวอย่างมีปฏิสัมพันธ์ด้วย

อันธิกา แจคเกอลีน ไคลน์ (2548) ได้ทำการศึกษากระบวนการเปิดเผยตนเองของบุคคลที่เป็นรักเพศเดียวกัน พบว่ากระบวนการเปิดเผยตนเอง (Coming Out) คือกระบวนการที่รับรู้ว่าคุณเองมีความสนใจเพศเดียวกันหรือทั้งสองเพศและการเปิดเผยให้ผู้อื่นรับรู้ ซึ่งกระบวนการเปิดเผยตนเอง มี 3 ขั้นตอนใหญ่คือ การเปิดเผยกับตัวเอง การเปิดเผยกับบุคคลอื่นที่เป็นรักเพศเดียวกัน การเปิดเผยกับบุคคลอื่นที่ไม่ได้เป็นรักเพศเดียวกัน ปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดเผยกับตัวเองนั้นคือ เพศ เชื้อชาติ อายุ ชนชั้น ศาสนา ความปลอดภัยของร่างกาย กำลังใจและความเกื้อหนุนทางสังคม การเปิดเผยกับบุคคลอื่น ขึ้นกับทัศนคติและความสบายใจกับภาวะรักเพศเดียวกัน อุดมการณ์ทางเพศ และประกอบด้วย การเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองกับผู้อื่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มรักเพศเดียวกัน การมีสัมพันธ์ภาพกับเพศเดียวกันและการบูรณาการอัตลักษณ์ทางเพศให้เข้ากับแง่มุมอื่น ๆ ของชีวิต

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Riggle, Whitman, Olson, Rostosky และ Strong (2008) ทำการศึกษารับรู้มุมมองทางบวกของการเป็นผู้รักเพศเดียวกัน โดยเก็บข้อมูลจากผู้รักเพศเดียวกันจำนวน 553 คน เป็นเกย์จำนวน 203 คนและเลสเบี้ยนจำนวน 350 คน จาก 45 ประเทศ ทำการวิเคราะห์เชิงคุณภาพได้ข้อค้นมมมองทางบวกทั้งหมด 11 ลักษณะ ซึ่งสามารถจัดเป็นประเด็นหลักได้ทั้งหมด 3 ประเด็น ได้แก่ 1) การเปิดเผยตนเองและการได้รับการช่วยเหลือทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน การสร้างครอบครัวทางเลือก การสร้างสัมพันธ์ภาพที่เข้มแข็งกับผู้อื่น และการเป็นตัวแบบที่ดี 2) การเข้าใจและเห็นอกเห็นใจทั้งตนเองและผู้อื่น ซึ่งประกอบไปด้วย การใช้ชีวิตอย่างซื่อตรงและซื่อสัตย์ การได้เข้าใจในตนเองและได้รับรู้ถึงตัวตน การพัฒนาความเห็นอกเห็นใจและความเมตตา และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและการเคลื่อนไหวที่เกี่ยวกับความยุติธรรมทางสังคม 3) ความเป็นอิสระจากบทบาทที่ถูกนิยามจากสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย ความเป็นอิสระจากลักษณะบทบาทเฉพาะตามเพศสภาพ การได้สำรวจความรู้สึกทางเพศและความสัมพันธ์ในรูปแบบใหม่ และการมีความสัมพันธ์อย่างเสมอภาค

Lasser และ Tharinger (2003) ทำการวิจัยเชิงคุณภาพแบบสร้างทฤษฎีจากข้อมูล (Grounded Theory) เพื่อพัฒนาทฤษฎีเกี่ยวกับการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของเยาวชนที่เป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศ เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเยาวชนชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศ จำนวน 20 คน พวกเขาได้เสนอว่าปรากฏการณ์ที่จากได้จาก การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ คือ กลยุทธ์การจัดการการมองเห็น (Visibility Management) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ในการที่เยาวชนกลุ่มนี้จะทำการตัดสินใจอย่างระมัดระวังโดยวางแผนไว้แล้วว่าจะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนหรือไม่ และหากจะเปิดเผยจะเปิดเผยกับใครและอย่างไร รวมไปถึงวิธีการสังเกตการแสดงความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน โดยกระบวนการนี้เป็นปรากฏการณ์ที่มีมิติอยู่ระหว่างการเข้มงวดมากคือมีการแสดงถึงความโน้มเอียงทางเพศต่อผู้อื่นน้อยหรือไม่แสดงออกเลย กับการไม่เข้มงวดเลยคือเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนกับคนส่วนใหญ่ ซึ่งระดับของความเข้มงวดนั้นก็ขึ้นอยู่กับการประเมินสถานะแวดล้อมรอบตัวของเยาวชนด้วย โดยการประเมินนี้อาจเป็นการที่เยาวชนจะเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของคนรอบข้างต่อการเป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศผ่านทาง การสังเกตและจดจำทั้งสายตา ท่าทาง และคำพูดต่อความเป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศ หรือในบางครั้งพวกเขาจะเป็นผู้แสดงความคิดเห็นต่อการเป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศเพื่อดูปฏิกิริยาของคนรอบข้าง กระบวนการจัดการการมองเห็นนี้มีความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาอัตลักษณ์ของเด็กที่เป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศเนื่องจากเป็นกระบวนการปรับการแสดงอัตลักษณ์ของตนเองให้เข้ากับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่มีความหลากหลายแตกต่างกัน นอกจากนี้ กระบวนการนี้ยังเป็นการที่ตัวเยาวชนเอง และสังคมรอบข้างจะสร้างความหมายของความเป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักสองเพศ

Holtzen, Kenny, และ Mahalik (1995) ทำการศึกษาเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ความผูกพันต่อพ่อแม่ การเปิดเผยตนเองเรื่องเพศต่อพ่อแม่ และความคิดที่ไม่สมเหตุสมผล ในกลุ่มตัวอย่างของเกย์และเลสเบี้ยนวัยผู้ใหญ่จำนวน 113 คนผลของการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ลักษณะของความผูกพันต่อพ่อแม่แบบปลอดภัยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเปิดเผยข้อมูลแก่ผู้ปกครองและระยะเวลาตั้งแต่การเปิดเผย และมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการประเมินความคิดไม่สมเหตุสมผลของตน โดยพบว่าคุณภาพของความผูกพันเป็นปัจจัยที่เอื้อให้เกิดการเปิดเผยตนเองต่อผู้ปกครองและลดความเสี่ยงต่อการมีความคิดไม่สมเหตุสมผล

Savin-Williams และ Ream (2003) ศึกษาการตัดสินใจในการเปิดเผยการรักเพศเดียวกันต่อผู้ปกครองผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มตัวอย่างเกย์และเลสเบียน 164 คน พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยต่อแม่มากกว่าพ่อ ในช่วงอายุประมาณ 19 ปี ด้วยวิธีการเผชิญหน้าตรงๆ การเลือกบอกแม่ก่อนที่จะบอกพ่อนั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากแม่จะเป็นคนถามหรือเยาวชนมีความต้องการที่จะแบ่งปันเรื่องราวชีวิตกับแม่ ส่วนพ่อก็มักจะรู้จากการบอกเล่าของผู้อื่นที่ไม่ใช่ลูกและจะรู้เพราะถึงเวลาที่ควรจะบอก สาเหตุที่ผู้เข้าร่วมไม่ได้เปิดเผยกับแม่เป็นเพราะพัฒนาการยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม แต่สาเหตุที่พวกเขาไม่ได้เปิดเผยกับพ่อเป็นเพราะพวกเขาไม่สนิท เพศชายจะมีความกลัวปฏิกิริยาทางลบของพ่อแม่มากกว่าเพศหญิง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะแสดงปฏิกิริยาในลักษณะเดียวกัน คือให้การสนับสนุนหรือมีปฏิกิริยาในทางลบเพียงเล็กน้อย ความสัมพันธ์กับผู้ปกครองเมื่อมีการเปิดเผยโดยทั่วไปจะไม่เปลี่ยนแปลงหรือดีขึ้น เพศของผู้ปกครองมีผลที่แตกต่างกันมากกว่าเพศของผู้ให้ข้อมูลส่วนมาก

Willoughby, Malik, และ Lindahl (2006) ทำการศึกษาทั้งการปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวก่อนการเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์กับปฏิกิริยาของผู้ปกครองต่อช่วงเวลาการแสดงตนของกลุ่มตัวอย่างเกย์ 72 คนคัดเลือกจากหน่วยงานสำหรับเกย์วัยผู้ใหญ่ตอนต้น ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูแบบสนิทยึดเหนี่ยว (cohesive) ยืดหยุ่น (adaptable) และให้การเอาใจใส่ (authoritative) จะรับรู้ปฏิกิริยาของพ่อแม่ต่อการแสดงตนของพวกเขาในทางบวกมากกว่า และรับรู้ปฏิกิริยาของพ่อแม่ต่อการแสดงตนของพวกเขาในทางลบน้อยกว่า ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูแบบ ห่างเหิน (disconnected) ไม่ยืดหยุ่น (rigid) และเผด็จการ (authoritarian) ผลที่ได้สอดคล้องกับทฤษฎีความเครียดในครอบครัวซึ่งแสดงให้เห็นว่าการมีทรัพยากรในระดับครอบครัวที่ดีก่อนที่จะประสบความเครียดอาจช่วยลดผลกระทบจากเหตุการณ์วิกฤติได้

Bertone และ Franchi (2008) ทำการศึกษาประสบการณ์ของครอบครัวที่มีวัยรุ่นชายรักชายและหญิงรักหญิงวัยรุ่นในอิตาลี กลุ่มตัวอย่างเป็นครอบครัวผู้รักเพศเดียวกันที่มีการแสดงตนในช่วงอายุ 14 – 22 ปี ประกอบด้วยแม่ 119 คน พ่อ 53 คน รวบรวมข้อมูลโดยแบบสำรวจและการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่าแม่ส่วนใหญ่เป็นคนแรกในครอบครัวที่รู้ ในขณะที่พ่อส่วนใหญ่รู้พร้อมกับแม่หรือหลังจากนั้น และในครอบครัวที่มีพี่น้อง พี่น้องจะเป็นคนแรกในครอบครัวที่รู้ พ่อแม่จะสามารถรับรู้แต่ไม่ทันสังเกตถึงสัญญาณที่บ่งบอกถึงการรักเพศเดียวกันเพศของวัยรุ่นตั้งแต่อ่อนหน้าที่ยุโรปจะแสดงตน จนเมื่อมีการเปิดเผยจึงเริ่มนี้ก่อนและเรียบเรียงเรื่องราวใหม่เพื่อทำความเข้าใจความโน้มเอียงทางเพศของลูก โดยปฏิกิริยาตอบสนองแรกของครอบครัว ส่วนใหญ่จะพยายามยอมรับ ครั้งหนึ่งมีการตั้งคำถามต่อความชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของลูก และมี

เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่แสดงการปฏิเสธอย่างรุนแรง เมื่อได้ชัดเจนถึงการรักเพศเดียวกันของคุณแล้ว พ่อแม่บางรายสามารถยอมรับได้ในทันที บางรายต้องการพาคุณไปพบนักจิตวิทยาหรือแพทย์ทำการทดสอบ และบางรายพยายามถ่วงเวลาในการยอมรับอัตลักษณ์ของคุณ แต่ ครอบครัวจะยอมรับการรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นได้ในที่สุด

Phillips (2007) ทำการศึกษาการพัฒนาอัตลักษณ์ในฐานะพ่อแม่ของผู้รักเพศเดียวกัน เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างพ่อแม่ที่ลูกได้บอกถึงความโน้มเอียงทางเพศมาแล้วไม่ต่ำกว่า 4 ปี จำนวน 17 คน พบว่า เมื่อได้รับรู้ถึงการรักเพศเดียวกันของคุณแล้ว พ่อแม่จะมีการปรับตัว ทั้งในด้านอารมณ์ ความคิด พฤติกรรม และค่านิยมเพื่อให้เกิดความเข้าใจและยอมรับเอาความโน้มเอียงทางเพศของคุณมาพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งในอัตลักษณ์ของตน โดยสามารถแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ในช่วงแรกที่รับรู้พ่อแม่จะมีการตอบสนองทางอารมณ์เป็นหลัก หลังจากกระบวนการจัดการอารมณ์ที่กินระยะเวลาตั้งแต่ 1 ปีหรือมากกว่านั้น พ่อแม่จะมีการปรับตัวด้านความคิด และพฤติกรรมมากขึ้นเพื่อทำความเข้าใจและเริ่มรู้สึกสบายใจต่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการรักเพศเดียวกันได้มากขึ้น และในท้ายที่สุดพ่อแม่จะมีการปรับตัวด้านค่านิยม และความเชื่อเป็นหลัก นอกจากนี้ยังพบว่าพ่อแม่จะกล่าวถึงจุดเปลี่ยนที่ทำให้การจัดการเปลี่ยนไปในแต่ละระยะอีกด้วย

Yang (2008) ทำการศึกษาประสบการณ์การแสดงตนของชายรักชายและหญิงรักหญิง ชาวเผ่าม้ง จำนวน 10 คน มีอายุระหว่าง 20-31 ปี เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบที่ผู้วิจัยเห็นชอบร่วมกัน พบประเด็นย่อย 34 ประเด็น สามารถจัดกลุ่มเป็นประเด็นหลักได้ 9 ประเด็น คือ 1) การให้ความหมาย ได้แก่ มีความตั้งใจต่อเพศเดียวกัน โดยมองว่าเป็นตัวตน แต่สำหรับชาวเผ่าม้งยังคลุมเครือและมีอุปสรรค ต้องฟันฝ่ากว่าจะได้ยึดถือเป็นความโน้มเอียงทางเพศ ได้ข้อมูลจากบริบทสังคมสหรัฐฯ และ 2) ความลำบากทางภาษา ได้แก่ ไม่มีคำเรียกในภาษาเผ่า ซึ่งไม่ตรงกับคำว่า “กะเทย” ที่ใช้ 3) กระบวนการแสดงตน ได้แก่ การรับรู้ที่แตกต่าง เลือกรับเพศหญิงก่อน ต้องการความชัดเจน หาแหล่งข้อมูลและการสนับสนุน มีความกลัวการปฏิเสธ คิดหากลวิธีหรือคนกลาง รู้สึกโล่งใจไม่ว่าผลจะดีหรือไม่ และ ความสำคัญของการสนับสนุน 4) ประสบการณ์ต่อครอบครัว ได้แก่ มีความใกล้ชิดมากขึ้น บางครั้งก็รู้อยู่แล้ว มีการปฏิเสธและเห็นห่าง การตอบสนองแตกต่างระหว่างเพศ การปฏิเสธหรือยอมรับมีเหมือนๆ กัน ยอมรับได้ในที่สุด เลือกคนที่เปิดเผย และเกิดอารมณ์ตอบสนองต่อปฏิภิกิริยาที่หลากหลาย 5) ความคาดหวังในบทบาททางเพศ ได้แก่ คาดหวังให้สร้างครอบครัวและทายาท ต้องแสดงภิกิริยาให้เหมาะสมตรงเพศ และหญิงรักหญิงถูกคาดหวังน้อยกว่า 6) บทบาทของความเชื่อ ได้แก่ ช่วยสนับสนุนด้านจิตใจ แต่ขัดแย้งภายในได้จากทัศนคติทางลบในศาสนาคริสต์

และ 7) ความต่างระหว่างวัฒนธรรม ได้แก่ เรื่องของชาวเมืองด้วยกันบ้างก็สนับสนุน ช่วยยืนยัน และ ทำให้ชะงัก ชาวอเมริกันไม่เหมารวมและเข้าใจกว่า 8) บทเรียนที่เปลี่ยนชีวิต ได้แก่ เรียนรู้ ศักยภาพในตน และพัฒนาความเข้าใจในผู้อื่น 9) ความวาดหวังที่มี ได้แก่ ต้องการความ “ปกติ” และ โปรดมองข้ามการเหมารวมและด่วนตัดสิน

Ayer (1996) ทำการพัฒนาและทดสอบแนวคิดการเผชิญปัญหาแบบหลายมิติ เปรียบเทียบกับแนวคิดการเผชิญปัญหาแบบสองมิติ พบว่ามีความสอดคล้องกันและสามารถ จัดแบ่งวิธีการเผชิญปัญหาออกเป็น 4 กลุ่มกลวิธี คือ 1) กลวิธีการมุ่งจัดการปัญหา (Active coping strategies) อันประกอบไปด้วย วิธีการตัดสินใจทางความคิด (Cognitive decision making) วิธีการจัดการปัญหาโดยตรง (Direct problem solving) วิธีการแสวงหาความเข้าใจ (Seeking understanding) และวิธีการปรับความคิดเชิงบวก (Positive cognitive restructuring) 2) กลวิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ (Distraction strategies) ประกอบด้วย วิธีการผ่อนคลาย ความรู้สึกทางกายภาพ (Physical release of emotions) และการทำกิจกรรมเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ (Distraction action) 3) กลวิธีการหลีกเลี่ยงปัญหา (Avoidance strategies) ประกอบด้วย วิธีการหลีกเลี่ยงทางความคิด (Cognitive avoidance) และวิธีการหลีกเลี่ยงทางการกระทำ (Avoidant actions) และ 4) กลวิธีการแสวงหาแหล่งสนับสนุน (Support-seeking strategies) ประกอบไปด้วย วิธีการหาความช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหา (Problem-focused support) และวิธีการหาความช่วยเหลือเพื่อจัดการกับอารมณ์ (Emotional-focused support)

Rostosky และ คณะ (2004) ทำการศึกษาการรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัวของคู่รัก เพศเดียวกันด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบทีมผู้วิจัยเห็นชอบร่วมกันวิเคราะห์บทสนทนาเกี่ยวกับการสนับสนุนจากครอบครัวของคู่รักจำนวน 14 คู่ พบว่าคู่รักมีการรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัว ใน 3 ลักษณะ คือสนับสนุนทางบวก ไม่สนับสนุน และทั้งสนับสนุนและไม่สนับสนุนปนกัน ซึ่ง นำไปสู่การตอบสนองทางอารมณ์ทั้งทางบวกและทางลบ รวมถึงการตอบสนองทางจิตใจ ความคิด และการกระทำใน 6 ลักษณะ คือ การแยกตัวจากครอบครัวหันมาให้คุณค่ากับคนรัก การปิดบัง ความสัมพันธ์กับคนรักจากครอบครัว การพยายามเปลี่ยนทัศนคติหรือพฤติกรรมทางลบต่อการรัก เพศเดียวกัน การหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับครอบครัว การรับรู้ถึงการต่อต้านการรักเพศเดียวกัน ภายใต้น และ การโทษคนรัก นอกจากนี้ยังพบว่าคู่รักส่วนใหญ่รับรู้ได้ว่าระดับของการสนับสนุน จากครอบครัวมีส่วนส่งผลต่อคุณภาพของความสัมพันธ์กับคนรักของตน

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าในประเทศไทยนั้นมีการศึกษาเกี่ยวกับการ เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในกลุ่มชายรักรักชายหรือเกย์ไม่มากนัก หากยังขาดงานวิจัยที่อธิบาย

ถึงประสบการณ์ ความคิดและความรู้สึกของการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในกลุ่มชายรักชายมาก่อน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชายไทยนั้น ยังไม่เคยมีการศึกษามาก่อน ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาประสบการณ์ของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชาย ที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยความรักเพศเดียวกันของตนต่อบุคคลในครอบครัวที่สำคัญ คือ พ่อและแม่ โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว ซึ่งประสบการณ์ดังกล่าวจะหมายรวมถึงมุมมองความรู้สึกและการรับรู้ต่อตนเอง ต่อการเป็นชายรักชาย และต่อครอบครัวของตน ทั้งที่เคยเกิดขึ้นและกำลังเป็นอยู่ของบุคคลจากการที่รับรู้ตนเองและเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวว่าเป็นชายรักชาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแนวปรากฏการณ์นิยม (Phenomenological Study) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่ออธิบายประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจและให้การปรึกษาชายรักชายต่อไป รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยมีดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมในการวิจัย
 - 1.1. การเตรียมตนเองก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 1.2. การเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.1. ผู้ให้ข้อมูลและเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล
 - 2.2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.3. ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล
5. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

ขั้นที่ 1 การเตรียมความพร้อมในการวิจัย

การเตรียมความพร้อมในการวิจัยเชิงคุณภาพถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเตรียมความพร้อมในการวิจัยก่อนลงมือเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้งานวิจัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพถูกต้องตามระเบียบวิธีการวิจัย และได้ผลการวิจัยที่มีความเชื่อถือได้ โดยแบ่งเป็นการเตรียมตนเองก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล และการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 การเตรียมตนเองก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการวิจัย เนื่องจากระหว่างการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ สังเกต และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเตรียมตนเองให้พร้อมในการเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและมีความน่าเชื่อถือ สามารถตอบคำถามการวิจัย และเป็นประโยชน์ โดยมีขั้นตอนในการเตรียมตนเองก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1.1.1 การเตรียมความพร้อมด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศหรือความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย รวมทั้งศึกษาทำความเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการแสดงตน (Coming out Process) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแนวคำถามในการสัมภาษณ์ (Interview Guidelines) ให้ครอบคลุมตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย รวมทั้งเป็นแนวทางในการวิจัย ให้เป็นไปอย่างถูกต้องตามระเบียบวิธี นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้มีการศึกษาเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในช่วงของการเตรียมแนวทางในการสัมภาษณ์รายบุคคลด้วย

1.1.2 การเตรียมความพร้อมด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการวิจัยเชิงคุณภาพด้านจิตวิทยา และได้ฝึกการวิจัยภาคสนามจำนวน 1 ครั้ง เพื่อเรียนรู้และทำความเข้าใจในระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ รวมทั้งทบทวนเอกสาร ตำรา งานวิจัยเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาคั้งนี้ นอกจากนี้ยังได้มีการปรึกษากับผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพอย่างใกล้ชิด

1.2 การเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1.2.1 ตัวผู้วิจัย โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ สังเกต และวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเสียงการสนทนาด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมก่อนทำการสัมภาษณ์ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

1.2.2 เครื่องบันทึกเสียง ใช้ในการบันทึกเสียงในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์และตรวจสอบได้

1.2.3 แนวคำถามในการสัมภาษณ์ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างแนวคำถามตามแนวคิดการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการแสดงตนของผู้รักเพศเดียวกัน และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย การตระหนักและยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตน การสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ และการเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตน แล้วเขียนแนวคำถามเป็นลักษณะคำถามปลายเปิดเป็นประเด็นกว้าง ๆ มีความยืดหยุ่นตามการสนทนา โดยจัดหมวดหมู่ข้อคำถามเป็นหัวข้อย่อย ๆ ไม่กำหนดจำนวนข้อคำถามลำดับคำถามซึ่งพัฒนาขึ้นมาโดยการตั้งข้อคำถามให้ครอบคลุมในเรื่องประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลเชิงลึกและครอบคลุม ตรงประเด็นที่ต้องการศึกษา หลังจากนั้นนำแนวคำถามปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบแนวคำถาม จากนั้นนำไปทดลองสัมภาษณ์กับผู้ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับผู้ให้ข้อมูลที่กำหนดไว้ 2 ราย แล้วทำการถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (Verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมและตรงประเด็นที่ต้องการศึกษาของแนวคำถาม และปรับปรุงข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับผู้ให้ข้อมูล ได้เป็นแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ดังภาคผนวก ข

ขั้นที่ 2 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยแบ่งวิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลออกได้เป็น 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักและเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล และระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักและเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชายรักชาย จำนวน 10 ราย โดยผู้วิจัยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) ด้วยวิธีการบอกต่อจากคนรู้จัก (Snowball Technique) โดยขอให้คนรู้จักของผู้วิจัยที่เป็นชายรักชายหรือผู้ที่มีคนรู้จักเป็นชายรักชายผู้นำผู้วิจัยเข้าสู่แหล่งข้อมูล (gate keeper) และแนะนำผู้ให้ข้อมูลหลักที่ตรงตามเกณฑ์การวิจัยเบื้องต้นให้รู้จักกับผู้วิจัย นั่นก็คือเป็นชายรักชายที่มีการยอมรับและเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวว่าเป็นชายรักชาย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักอีกครั้งด้วยตนเอง เพื่อให้มีลักษณะตรงตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยต้องการอย่างแท้จริง โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลดังนี้

- เกณฑ์คัดเข้า ประกอบด้วย

1. เป็นชายไทย มีอายุระหว่าง 18 – 35 ปี
2. ยอมรับว่าตนเองเป็นชายรักชาย
3. มีการเปิดเผยตนเองว่าเป็นชายรักชาย และได้บอกกล่าว หรือแสดงออกถึงการเป็นชายรักชายของตนต่อครอบครัว อันได้แก่ บิดาและมารดา คนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคน และอาจหมายรวมไปถึงบุคคลอื่นที่ท่านให้ความรักและเคารพเสมือนพ่อหรือแม่ด้วยเช่นกัน
4. มีที่พักอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งสะดวกต่อการติดต่อและเดินทางเพื่อเข้าร่วมการวิจัย
5. มีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัย ยินดีให้ข้อมูลถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นและอนุญาตให้ผู้วิจัยบันทึกเสียงได้ รวมทั้งเซ็นรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัย
6. ไม่มีปัญหาทางการได้ยินหรือการใช้ภาษา สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้

- เกณฑ์คัดออก ประกอบด้วย

1. ไม่มีคุณสมบัติตรงกับเกณฑ์ที่กำหนด
2. ไม่สามารถจดจำประสบการณ์และความรู้สึกของตนในช่วงเวลาดังกล่าวได้
3. ไม่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังทำการคัดเลือกเฉพาะผู้ให้ข้อมูลที่มีการรับรู้และระบุตนเองว่าเป็นเพศชาย ไม่มีการรับรู้ตนเองว่าเป็นเพศหญิงหรือมีความต้องการเป็นเพศหญิง เพื่อป้องกันความ

คลุมเครือในการแบ่งกลุ่มซ้ำซ้อนกับกระเทยหรือสาวประเภทสอง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ติดต่อผู้สมัครใจให้ข้อมูลทั้งหมด 13 คน แต่มี 1 คนที่ไม่สามารถจดจำและให้รายละเอียดประสบการณ์และความรู้สึกของตนในช่วงเวลาดังกล่าวได้ และมี 2 คนที่มีการรับรู้และระบุตนเองว่าเป็นเพศหญิง จึงได้ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 10 รายมีข้อมูลเบื้องต้นดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูลหลัก จำแนกตามรายบุคคล

ผู้ให้ข้อมูล	นามสมมติ	อายุ (ปี)	อายุขณะเปิดเผย(ปี)	บุคคลในครอบครัวที่รับรู้	หมายเหตุ
คนที่ 1	ยักษ์	25	17	แม่	พ่อแม่หย่าร้าง อาศัยอยู่กับแม่
คนที่ 2	เข้ม	27	20	พ่อ แม่ และพี่สาว	
คนที่ 3	ทัน	26	15	พ่อ แม่ และน้องชาย	ไม่เคยเปิดเผยกับพ่อโดยตรง
คนที่ 4	ไม้	26	22	พ่อ แม่ และพี่สาว	
คนที่ 5	เพชร	24	20	พ่อ แม่ พี่สาว และน้ำ	
คนที่ 6	พุ่ม	27	22	พ่อ ป้า พี่สาว และพี่ชาย	แม่เสียชีวิตแล้ว
คนที่ 7	เจ	32	19	พ่อและแม่	
คนที่ 8	พี	28	20	แม่และน้องชาย	พ่อประสบอุบัติเหตุ สมองกระทบกระเทือน
คนที่ 9	ศิลป์	27	19	แม่และพี่ชาย	พ่อแม่หย่าร้าง
คนที่ 10	ดั่ง	25	20	แม่และน้ำ	พ่อแม่แยกกันอยู่ อาศัยอยู่กับแม่

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง โดยมีแนวคำถามการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประสบการณ์ในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว ซึ่งมีการเตรียมแนวคำถามเบื้องต้นไว้ล่วงหน้า และสามารถปรับเปลี่ยน

หรือเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสมของสถานการณ์ในขณะนั้น สัมภาษณ์ในสถานที่ที่ผู้ให้ข้อมูลสะดวกและมีความเป็นส่วนตัว

2.3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 6 เดือน คือตั้งแต่วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ.2554 จนถึง 16 มีนาคม พ.ศ.2555 โดยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักคนละ 1-2 ครั้ง ใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์แต่ละครั้งอยู่ที่ 20 นาที ถึง 1 ชั่วโมง 24 นาที สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2

วันที่สัมภาษณ์ และระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย

ผู้ให้ข้อมูล	วันที่สัมภาษณ์	ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์
คนที่ 1	21 ต.ค. 54	1 ชั่วโมง 24 นาที
คนที่ 2	1 ก.พ. 55	53 นาที
คนที่ 3	2 ก.พ. 55	47 นาที
คนที่ 4	4 ก.พ. 55	42 นาที
คนที่ 5	9 ก.พ. 55	1 ชั่วโมง
คนที่ 6	9 ก.พ. 55	1 ชั่วโมง 2 นาที
คนที่ 7	15 ก.พ. 55	52 นาที
คนที่ 8	17 ก.พ. 55	52 นาที
คนที่ 9	17 ก.พ. 55	20 นาที
	16 มี.ค. 55	43 นาที
คนที่ 10	20 ก.พ.55	45 นาที

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคลมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็น

บทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง จากนั้นทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ไปพร้อมกับการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์ซ้ำ

2. ผู้วิจัยอ่านเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์ทั้งหมดซ้ำหลาย ๆ รอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องนั้น และพยายามสังเกตแยกแยะความหมายของคำบรรยายทุกตอนอย่างตั้งใจ และผู้วิจัยจึงทำการถอดรหัสข้อความ (coding) ต่าง ๆ ออกจากบทสัมภาษณ์

3. ผู้วิจัยทำการจัดข้อมูลเป็นหมวดหมู่ (category) โดยพิจารณาคำต่าง ๆ ที่ถอดรหัสออกมาว่าคำเหล่านั้นแสดงถึงเรื่องอะไร เป็นประเภทอะไร จัดกลุ่มข้อมูลที่มีความสัมพันธ์หรือคล้ายคลึงกันเป็นประเด็นย่อย (subtheme) แล้วจึงสรุปเป็นประเด็นหลัก (theme) โดยรวบรวมประเด็นย่อยที่มีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกันไว้ด้วยกัน

4. ผู้วิจัยนำเนื้อหาข้อมูลที่ถอดรหัสแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพทำการตรวจสอบ

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือ (Trustworthiness)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยอย่างมีขั้นตอน เพื่อให้สามารถตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือได้ ดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล โดยการถอดเทปบันทึกคำสัมภาษณ์จากการสัมภาษณ์เชิงลึกทั้งหมดแบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสัมภาษณ์ที่เป็นตัวอักษร (transcript) และมีการตรวจสอบความถูกต้องด้วยการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์พร้อมกับการเปรียบเทียบข้อมูลที่เป็นตัวอักษรเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้องมากที่สุด (confirmability)

2. ผู้วิจัยได้ขอรับการปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งมีความเข้าใจในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อทำการตรวจสอบการวิเคราะห์ข้อมูล และความเหมาะสมในการแบ่งประเด็นหลัก (Peer Debriefing)

3. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ไปให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบ (member checking) โดยเลือกจากผู้ให้ข้อมูลที่ยินดีที่จะให้ผู้วิจัยกลับไปตรวจสอบข้อมูลได้ จำนวน 5 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบความหมายของข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์ของผู้วิจัย โดยผู้วิจัยให้โอกาสผู้ให้ข้อมูลให้ข้อเสนอแนะ

4. ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ละเอียด ครอบคลุม และครบถ้วนในทุกขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัย ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลได้ในทุกแง่มุม (dense description data) และมีการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (Peer examination)

5. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบตรวจสอบได้ (audit trail) อันประกอบด้วย การบันทึกเทปขณะสัมภาษณ์ (audio-tape record) การจดบันทึกข้อมูลและข้อสังเกตบทสัมภาษณ์ที่ได้จากการถอดความแบบคำต่อคำ บันทึกการถอดรหัสความและการจัดกลุ่มประเด็นย่อยและประเด็นหลัก และการอ้างคำพูดของข้อมูลในการรายงาน (direct quotes) เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญสามารถตรวจสอบขั้นตอนในการปฏิบัติงานที่ผ่านมาได้

6. ผู้วิจัยไม่นำผลจากการสัมภาษณ์ไปอ้างอิงสู่สภาพการณ์อื่น (transferability) หากแต่ใช้อ้างอิงได้ในกรณีที่อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มเฉพาะที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยนี้เท่านั้น

ขั้นที่ 5 จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

5.1 การวิจัยครั้งนี้ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 6 กันยายน พ.ศ.2554

5.2 ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลตามความสมัครใจ หากผู้ที่มีคุณสมบัติเข้าข่ายตรงตามเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลและมีความยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัย ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายการสัมภาษณ์ตามวัน เวลา และสถานที่ที่ผู้ให้ข้อมูลสะดวก โดยคำนึงถึงความสะดวกใจของผู้ให้ข้อมูลเป็นหลัก

5.3 ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่จะสัมภาษณ์ วัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์ ขั้นตอนในการสัมภาษณ์ และขออนุญาตบันทึกเสียงการสนทนา

5.4 ผู้วิจัยให้ผู้ให้ข้อมูลอ่านเอกสารข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย เมื่อผู้ให้ข้อมูลยืนยันความสมัครใจ ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้ให้ข้อมูลลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย (Informed consent form) ก่อนดำเนินการสัมภาษณ์

5.5 การรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยทำลายแถบบันทึกเสียงเมื่อสิ้นสุดการวิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้การลงรหัสตัวเลขหรือนามสมมติแทนชื่อผู้ให้ข้อมูลและบุคคลที่ผู้ให้ข้อมูลอ้างถึง และในการอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยทำในลักษณะของการนำเสนอภาพรวมของผลการวิจัยที่เกิดขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์นิยม (Phenomenological research) เพื่อศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของชายรักชาย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) ได้ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 10 ราย แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลตามระเบียบวิธีวิจัย โดยผู้วิจัยทำการเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล นำเสนอข้อมูลทั่วไปและเรื่องราวความเป็นมาของผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย และส่วนที่ 2 ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว นำเสนอข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

ยักษ์ (นามสมมติ) อายุ 25 ปี กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ยักษ์เป็นลูกคนเดียว เติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูจากแม่เพียงลำพังในจังหวัดหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือจากพ่อของยักษ์มีครอบครัวใหม่ ทำให้ยักษ์ให้ความสำคัญกับแม่เป็นครอบครัวเพียงคนเดียว โดยเขาเล่าถึงความสัมพันธ์กับแม่ว่าไม่เคยมีการแสดงถึงความรักโดยตรงต่อเขา เช่น การกอดหรือการเป็นห่วงใดๆเลย ยักษ์รับรู้ชัดเจนและยอมรับถึงความโน้มเอียงทางเพศที่แตกต่างจากคนอื่นของตนตั้งแต่วัยประถม ในช่วงแรกนั้นยักษ์มีความรู้สึกอยากเป็นผู้หญิงทำให้เขามีท่าทางการแสดงออกคล้ายเพศหญิงอย่างเต็มที่ทั้งในโรงเรียนและบ้านญาติฝ่ายพ่ออย่างไม่มีปิดบัง แต่ในปัจจุบันยักษ์ไม่มีความต้องการเป็นผู้หญิงแล้วทำให้ยักษ์รับรู้ตนเองว่าเป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายแต่ยังคงมีการแสดงลักษณะท่าทางที่กระตุ้นกระตุ้นอยู่ ยักษ์จึงระบุตนเองว่าเป็น “ตุ๊ด”

ยักษ์เคยตัดสินใจว่าจะไม่เปิดเผยให้แม่รู้เรื่องการเป็นชายรักชายอย่างเด็ดขาดเนื่องจากคิดว่าแม่จะไม่สามารถยอมรับได้อย่างแน่นอน แต่แม่ของยักษ์มีความสงสัยเรื่องความโน้มเอียงทางเพศของเขา เนื่องจากได้รับรู้ระแคะระคายเรื่องความโน้มเอียงทางเพศของยักษ์จากผู้อื่นบ้าง

เป็นบางครั้ง ประกอบกับการได้เห็นข้อความในเพจเจอร์ของเขา ซึ่งในช่วงที่แม่เริ่มสงสัยนั้นยักษ์พยายามปิดบังโดยไม่ยอมรับและทำตัวเป็นผู้ชายตลอดเวลาที่อยู่กับแม่ จนวันหนึ่งแม่ได้ค้นเจอรูปคนรักของยักษ์ในกระเป๋าสตางค์จึงเกิดการเผชิญหน้ากันขึ้น โดยในครั้งแรกของการเผชิญหน้านั้นแม่แสดงการปฏิเสธอย่างรุนแรงด้วยการด่าทอ ปาข้าวของใส่ และเผาเสื้อผ้าของยักษ์ เนื่องจากความกลัวถูกตัดความสัมพันธ์และความโกรธที่แม่มา รื้อค้นข้าวของส่วนตัวทำให้ยักษ์พยายามหลีกเลี่ยงที่จะยอมรับถึงการเป็นชายรักชายกับแม่โดยตรงและโต้เถียงกับแม่ในเรื่องความเป็นส่วนตัวทำให้เกิดการทะเลาะขึ้นทุกครั้งี่พุดคุยกัน ด้วยความกลัว การพยายามหลีกเลี่ยงและการทะเลาะกันนี้เองที่ทำให้ยักษ์ตัดสินใจที่จะย้ายโรงเรียนไปอาศัยอยู่กับญาติฝ่ายพ่อเพื่อหลีกเลี่ยงไปจากแม่ จนทำให้เกิดการเผชิญหน้าโดยตรงขึ้นอีกครั้ง โดยในครั้งนี้แม่ได้ถามยักษ์โดยตรงและเป็นครั้งแรกที่ยักษ์ได้ยอมรับถึงการเป็นชายรักชายกับแม่ หลังจากนั้นยักษ์พยายามไม่แสดงอาการระตุ้งกระตุ้งต่อหน้าแม่เนื่องจากรู้ว่าแม่ไม่ชอบ ทำให้แม่ไม่แสดงการปฏิเสธหรือต่อต้านให้ยักษ์รู้สึกอึดอัดใจ จนกระทั่งยักษ์เข้ามาเรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เขาจึงได้รับรู้ถึงทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเป็นชายรักชายของเขาจากแม่อีกครั้ง โดยแสดงออกมาในลักษณะของการระแวงสงสัย ปฏิเสธการสนับสนุนทางการเงินเมื่อยักษ์ขอความช่วยเหลือ เนื่องจากไม่เชื่อว่าเขาทำกระเป๋าสตางค์หาย หรือไม่เชื่อว่าเขาป่วยหนักจนกระทั่งได้เห็นกับตาตนเองเมื่อยักษ์กลับบ้านไปพักรักษาตัวในช่วงปิดเทอม จากความถูกระแวงสงสัยนี้เองที่ทำให้ยักษ์เกิดความรู้สึกน้อยใจที่เริ่มพัฒนาไปเป็นความไม่สนใจความรู้สึกของแม่ และเริ่มแสดงออกถึงความเป็นชายรักชายต่อหน้าแม่อย่างเต็มที่ รวมถึงมีการพาคนรักมาพักที่บ้าน ซึ่งทำให้เขาได้รับรู้ได้ว่าแม่ไม่แสดงอาการต่อต้านคนรักของเขา แต่ความระแวงสงสัยของแม่ยังคงแสดงออกมาให้ยักษ์รับรู้ทางการซักถามทุกครั้งี่ออกจากบ้านว่า ไปทำอะไร ที่ไหน กับใคร รู้จักกันได้อย่างไร ทำให้เขารู้สึกอึดอัดและไม่พอใจเพราะรับรู้ได้ว่าแม่ของตนในแง่ร้ายตลอดเวลา เมื่อถูกแม่ถาม ยักษ์จะพยายามเลี่ยงไม่ตอบคำถามและโต้เถียงเรื่องความเป็นส่วนตัวจนเกิดการทะเลาะในทุกครั้งที่พุดคุยกัน เขาจึงพยายามหลีกเลี่ยงที่จะกลับบ้าน และลดการเผชิญหน้ากับแม่ในทุกครั้งที่กลับบ้านด้วยการอยู่บ้านในเวลาทำงานของแม่ตอนกลางวัน และออกไปเที่ยวกับเพื่อนตอนเย็นในช่วงเวลาที่แม่กลับบ้าน ในปัจจุบันยักษ์พยายามไม่ได้เถียงกับแม่ในทุกครั้งที่คุยกัน รวมทั้งพยายามหารายได้ด้วยตนเองเพื่อลดการพึ่งพาอาศัยด้านการเงินจากแม่ลง แต่ในการพยายามแยกตัวออกจากแม่และความไม่สนใจในตัวแม่ของยักษ์นั้น เขายังคงมีความรู้สึกต้องการให้แม่ภูมิใจในตัวเขาที่มีความรับผิดชอบและมีผลการเรียนดี สามารถสอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นนำได้ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ทั้งยังวางแผนจะศึกษาต่อจนถึงระดับปริญญาเอก

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของยัักษ์เกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยเขามีการตระหนักรู้ และยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศได้อย่างง่ายดาย ซึ่งส่งผลให้ยัักษ์เปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศ ต่อสังคมรอบข้างนอกเหนือจากแม่ซึ่งเป็นครอบครัวเพียงคนเดียวของเขาอย่างเต็มที่ ทั้งที่โรงเรียน และกับญาติฝ่ายพ่อ โดยในส่วนของครอบครัวจะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกับแม่อันทำให้ ยัักษ์รู้สึกไม่ได้รับความรักและความเข้าใจนั้นเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อการแสดงออกทั้งของยัักษ์ที่ไม่ยอมรับและโต้เถียงเมื่อเกิดการเผชิญหน้า และการแสดงออกแม่ที่แสดงการไม่ยอมรับอย่าง รุนแรงหรือแสดงความห่วงใยด้วยการพยายามซักถาม รวมไปถึงการรับรู้ของยัักษ์ที่มองการกระทำ ของแม่ว่าเป็นความระแวงสงสัย อันนำไปสู่ความไม่เข้าใจกันที่สุดในที่สุด แต่ในประสบการณ์การ เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของยัักษ์ก็มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในหลายส่วน ไม่ว่าจะเป็นปฏิกิริยาของแม่จากการต่อต้านอย่างรุนแรงในช่วงแรกที่เปลี่ยนเป็นการนิ่งเฉยไม่แสดง การไม่ยอมรับ ซึ่งแสดงถึงความพยายามของแม่ในการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของยัักษ์ และในด้านการจัดการการไม่ยอมรับของยัักษ์ที่เปลี่ยนจากการหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับไปสู่การ พยายามสร้างคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวัง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นได้ว่าทั้งแม่ และยัักษ์มีการพยายามปรับตัวเข้าหากันทั้งในด้านความคิดและการกระทำเพื่อสร้างการยอมรับ และลดความขัดแย้งระหว่างกันลง

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

เข้ม (นามสมมติ) อายุ 27 ปี กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐ แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือ เติบโตมาในครอบครัวที่ประกอบด้วย พ่อเป็น อาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษา แม่และพี่สาวหนึ่งคน โดยพี่สาวเองก็มีความโน้มเอียงทางเพศแบบ รักเพศเดียวกันเช่นกัน เข้มเล่าถึงชีวิตในวัยเด็กว่าไม่ชอบเล่นกีฬาหรือกิจกรรมที่เด็กผู้ชายทั่วไป เล่นกัน แต่พ่อที่นั่นจะพยายามสอนให้เล่น เลยทำให้รู้สึกที่ไม่สนิทใจที่จะคุยกับพ่อ เข้มได้รับรู้ ชัดเจนถึงความโน้มเอียงทางเพศที่แตกต่างจากคนอื่นของตนในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นผ่าน ความรู้สึกชอบเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งที่ได้อยู่ใกล้ชิดมากเป็นพิเศษ โดยเขารับรู้ว่าตนเองเป็นผู้ชายที่ ชอบผู้ชายและไม่ได้มีความต้องการที่จะเป็นผู้หญิง ตั้งแต่ชัดเจนและยอมรับในความเป็นชายรัก ชาย เข้มมีการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศเฉพาะกับเพื่อนที่มีความโน้มเอียงทางเพศแบบ เดียวกันบางคนเท่านั้น ต่อมาเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเขาจึงเริ่มเปิดเผยคนอื่น ๆ ใน โรงเรียน เนื่องจากมีเพื่อนที่มีความโน้มเอียงทางเพศแบบเดียวกันในห้องเรียนมากขึ้น เข้ม

พยายามปกปิดกับครอบครัวมาตลอดเนื่องจากกลัวพ่อและแม่จะเข้าใจผิดว่าการรักเพศเดียวกัน จะทำให้เกิดปัญหาเช่นพี่สาว โดยการพยายามทำตัวดี ช่วยงานบ้าน และไม่ค่อยพูดคุยกับแม่ เพราะกลัวจะรับรู้ได้จากวิธีการใช้คำพูด

จนกระทั่งเข้ามาเรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เมื่อเขาผิดหวังจากความสัมพันธ์รักครั้งแรกอย่างหนักจนต้องเข้าโรงพยาบาล ทำให้แม่ต้องเข้ามาติดต่อกับอาจารย์ที่หอพักและคณะ จึงได้รับรู้ถึงเรื่องความโน้มเอียงทางเพศของเข้ม จากเหตุการณ์นี้เองที่ทำให้เข้มยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนต่อพ่อแม่ด้วยความรู้สึกไม่อยากโกหก เมื่อได้รับรู้เรื่องราวเหตุการณ์นั้น พ่อของเข้มจากที่เคยชอบว่าชอบสอน กลับไม่มีการแสดงท่าทีต่อต้านใดๆเลย ทั้งยังให้การสนับสนุนทางจิตใจเพื่อจัดการความผิดหวังจากความรัก แต่แม่ของเข้มจากที่เคยเป็นคนที่เข้าใจกลับแสดงอาการปฏิเสธ โดยพยายามพูดให้เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศซึ่งทำให้เขาเกิดความรู้สึกอึดอัดและรำคาญใจเป็นอย่างมาก ด้วยความต้องการให้แม่ยอมรับในการเป็นชายรักชายของตน เข้มจึงพยายามทำให้แม่เข้าใจว่าไม่สามารถเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศได้ โดยใช้ทั้งการอธิบายว่าไม่สามารถเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศได้ การไม่ตอบโต้เมื่อแม่พยายามพูดถึงการเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ การบอกให้รับรู้เกี่ยวกับความรักและคนรักที่เข้ามาในชีวิต การแสดงให้เห็นว่ามีความสุขกับความโน้มเอียงทางเพศของตน และการพาคนรักคนปัจจุบันที่มีความน่าเชื่อถือและมีความสัมพันธ์ที่มั่นคงต่อกันไปพบเพื่อให้แม่ยอมรับ จนในปัจจุบันแม่ของเข้มสามารถยอมรับและไม่แสดงความต้องการให้เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศแล้ว

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของเข้มเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น โดยเขา มีการยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสังคมนอกเหนือจากครอบครัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป ตามการสังเกตและการรับรู้ข้อมูลทางบวกต่อการเป็นชายรักชาย ในส่วนของครอบครัวนั้นเข้มมีความกลัวการไม่ยอมรับของครอบครัวเนื่องจากการรับรู้ข้อมูลทางลบต่อการรักเพศเดียวกันจากพี่สาว อันทำให้เขาเกิดการพยายามสร้างคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวังของครอบครัวต่อความโน้มเอียงทางเพศของตน ซึ่งคุณค่าที่เข้มสร้างขึ้นนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวเกิดการยอมรับเมื่อเขาเปิดเผยการเป็นชายรักชายต่อครอบครัว ในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของเข้มมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปฏิกิริยาของแม่จากการพยายามก่อก่ล้อมให้เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศในช่วงแรกที่เปลี่ยนเป็นการแสดงการยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศเมื่อรับรู้ได้ว่าเขาจะไม่เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ และในด้านการจัดการการไม่ยอมรับของเข้มที่เปลี่ยนจากการหลีกเลี่ยงการไม่

ยอมรับไปสู่การพยายามทำให้แม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นได้ว่าทั้งแม่และเข้มีกการพยายามปรับตัวเข้าหากันทั้งในด้านความคิดและการกระทำเพื่อสร้างการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

ทัน (นามสมมติ) อายุ 26 ปี ปัจจุบันทำงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เดิมโตมาในครอบครัวที่มีพ่อ แม่ และน้องชาย 2 คน ครอบครัวของทันเคยอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ จนกระทั่งช่วงมัธยมศึกษาตอนต้น แม่ของทันเริ่มทำกิจการส่วนตัวในจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ ครอบครัวทุกคนยกเว้นทันจึงย้ายลงไปอยู่ที่นั่น ทำให้ตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันเขาต้องอาศัยอยู่คนเดียว ทันเล่าถึงชีวิตในวัยเด็กว่าไม่ชอบเล่นกีฬาหรือกิจกรรมที่ใช้กำลังรุนแรงแบบเด็กผู้ชายทั่วไป แต่ก็ไม่ได้มองว่าตนเองแปลกหรือแตกต่าง เพราะครอบครัวไม่ได้บังคับหรือคาดหวังว่าจะต้องทำอะไรหรือไม่ทำอะไร รวมทั้งเปิดโอกาสให้เขาได้คิดและตัดสินใจสิ่งต่างๆ ในชีวิตด้วยตนเองอย่างเข้าใจ ทันรับรู้ชัดเจนถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนในช่วงมัธยมศึกษาผ่านการทดลองมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงและรับรู้ได้ว่าไม่ใช่ความชอบพอในเชิงชู้สาวแต่เป็นความชื่นชมในบุคลิกภาพและนิสัยเท่านั้น จึงเริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับความแตกต่างทางความชอบของตนเองจนได้รับรู้เรื่องความโน้มเอียงทางเพศและการเป็นชายรักชาย จึงตั้งคำถามกับตนเองและสังเกตตนเองในเหตุการณ์ต่างๆ จนได้คำตอบชัดเจนและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนได้ในทันที

ในช่วงแรกนั้นทันไม่มีความคิดที่จะปิดบังต่อครอบครัว แต่ไม่ได้เปิดเผยเนื่องจากไม่มีโอกาสเพราะไม่รู้จะบอกอย่างไร ประกอบกับครอบครัวไม่เคยคาดหวังหรือถามถึงเรื่องความรักเลย จนกระทั่งแม่ขึ้นมาเยี่ยมที่กรุงเทพฯ แล้วถามถึงรูปคนรักในห้องจึงมีโอกาสบอก ทันเล่าว่าเปิดเผยไปด้วยความรู้สึกเฉยๆ ไม่กลัวอะไรเพราะมั่นใจว่าแม่จะเข้าใจ เมื่อแม่ได้รับรู้ก็ไม่มีการแสดงปฏิกิริยาปฏิเสธหรือต่อต้านใดๆ เลย มีเพียงการตกใจเล็กน้อย และซักถามถึงความสัมพันธ์กับคนรัก รวมทั้งแสดงความเป็นห่วงในเรื่องการวางแผนชีวิตและการดูแลสุขภาพเท่านั้น แม้ว่าหลังจากนั้นจะมีการเลิกรักกับคนรัก แม่ก็ไม่มีการแสดงการไม่ยอมรับโดยบอกว่าความสัมพันธ์ของชายรักชายนั้นไม่ยั่งยืน หรืออยากให้เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศเลย ส่วนพ่อและน้องชายนั้น ทันรับรู้ได้ว่าทราบถึงความโน้มเอียงทางเพศของเขาและไม่มีแสดงการไม่ยอมรับเช่นเดียวกับแม่ ดังนั้นเขาจึงรู้สึกว่าคุณค่าที่ไม่มีใครหาเรื่องการยอมรับ ทั้งการยอมรับตนเองและการยอมรับจากครอบครัวและคนใกล้ชิด

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของทันเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น โดยเขามีการรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศของตนอย่างค่อยเป็นค่อยไป ตามการสังเกตและทำความเข้าใจในตนเองและการเป็นชายรักชาย และยอมรับความโน้มเอียงทางเพศได้ในทันทีที่มีความชัดเจนในการเป็นชายรักชายของตน ในส่วนของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น เขาไม่มีการพยายามปิดบังการรักเพศเดียวกันของตนทั้งต่อครอบครัวและสังคมรอบข้าง โดยในส่วนของครอบครัวจะเห็นได้ว่ารูปแบบการเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ในครอบครัวที่มีการให้อิสระและยอมรับอย่างเข้าใจในทุกๆด้านของชีวิตเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ทันสามารถยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตนได้อย่างไม่มีปัญหา ทั้งยังทำให้ครอบครัวเกิดการยอมรับเมื่อเขาเปิดเผยการเป็นชายรักชายต่อครอบครัวอีกด้วย

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

ไม้ (นามสมมติ) อายุ 26 ปี เขาเป็นลูกชายคนเดียว เติบโตมาในครอบครัวที่มีพ่อ แม่ พี่สาว 1 คน ไม้เล่าว่าเขารับรู้ถึงความสนใจในเพศชายตั้งแต่ช่วงวัยเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่งในกรุงเทพ โดยมีความรู้สึกสนใจในสระเมื่อเห็นเพื่อนเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องเรียนก่อนเข้าเรียนวิชาพลศึกษา และชัดเจนถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนจากการสังเกตความรู้สึกตนเอง แต่ในช่วงแรกที่ชัดเจนถึงความโน้มเอียงทางเพศนี้แล้วไม้ยังคงไม่ยอมรับและรู้สึกผิดเพราะยังคงรับรู้การเป็นชายรักชายในทางลบว่าเป็นเรื่องไม่ปกติและไม่สมควร จนกระทั่งช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการเป็นชายรักชายที่มากขึ้นผ่านสื่อประกอบกับการเริ่มมีความสัมพันธ์กับคนรักจึงเริ่มยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตนเองได้

โดยปกติแล้วไม้มีท่าทีการแสดงออกที่ไม่ต่างจากเพศชายทั่วไป เขาจึงไม่ได้เปิดเผยถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนเองอย่างชัดเจนกับคนรอบตัว มีเพียงเพื่อนสนิทบางคนเท่านั้นที่รับรู้สำหรับครอบครัวนั้นทั้งพ่อและแม่ไม่เคยมีการรับรู้หรือสงสัยถึงการรักเพศเดียวกันของเขา ไม้มีความต้องการจะเปิดเผยให้รับรู้เนื่องจากมีความต้องการจะแยกออกมาอาศัยอยู่กับคนรัก และต้องการให้ครอบครัวได้รู้ว่าไม่สามารถสร้างครอบครัวหรือมีทายาทสืบสกุลได้อย่างที่ถูกต้องหวัง โดยเขาเลือกที่จะเปิดเผยด้วยตนเองเมื่อจบการศึกษาระดับปริญญา และมีหน้าที่การงานที่มั่นคง สามารถรับผิดชอบตนเองได้แล้ว จึงทำการเปิดเผยต่อครอบครัว ในการเปิดเผยต่อพ่อนั้น ไม้เล่าว่าไม่มีการแสดงถึงปฏิกิริยาต่อต้านหรือไม่ยอมรับแต่อย่างใด แต่มีความเป็นห่วงถึงการเปิดเผยต่อแม่ ผู้มีความคาดหวังในตัวเขาค่อนข้างสูง รวมทั้งไม่มีความคิดหรือสงสัยว่าเขาจะมี

ความโน้มเอียงทางเพศแบบนี้เลย ซึ่งปฏิกิริยาของแม่เมื่อได้รับรู้ความโน้มเอียงทางเพศของไม้ที่แสดงออกมาคือการร้องไห้เสียใจ ผิดหวัง ไม่สามารถยอมรับได้ และมีความต้องการให้เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ ไม้กล่าวถึงความรู้สึกของตนหลังจากเปิดเผยว่ามีทั้งความเสียใจและรู้สึกผิดที่ทำให้แม่ผิดหวังร้องไห้ แต่ก็มีความรู้สึกโกรธที่แม่ไม่ยอมรับ โดยเขาตอบสนองต่อการไม่ยอมรับของแม่ด้วยการนั่งเงียบ และหลีกเลี่ยงที่จะตอบคำถามหรือพูดถึงเรื่องความโน้มเอียงทางเพศหรือคนรักอีกเลย และค่อยๆย้ายออกไปอยู่กับคนรักด้วยวิธีการลระยะเวลาในการกลับบ้านลงเรื่อยๆ จนกระทั่งปัจจุบันเขาจะกลับบ้านนานๆครั้ง ไม่รับรู้ถึงการยอมรับของแม่ได้เมื่อเวลาผ่านไปจากคำพูดที่แสดงถึงการรับรู้ว่าเขาไปอยู่กับคนรักได้อย่างเป็นปกติ มีความสุข และไม่มีปฏิกิริยาต่อต้านใดๆ

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของไม้เกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น โดยเขามีการยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสังคมรอบข้างนอกเหนือจากครอบครัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป ตามการสังเกตและการรับรู้ข้อมูลทางบวกต่อการเป็นชายรักชาย ในส่วนของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น เขาไม่มีการพยายามปิดบังการรักเพศเดียวกันของตนทั้งต่อครอบครัวและสังคมรอบข้าง การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวจึงเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของเขาเองเมื่อเวลาและสถานการณ์เหมาะสม โดยพ่อสามารถยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขาได้ แต่แม่ไม่สามารถยอมรับได้ในช่วงแรก ในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของไม้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทั้งในด้านปฏิกิริยาของแม่ที่มีการแสดงการไม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศในช่วงแรกและเปลี่ยนเป็นการแสดงการยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศเมื่อเวลาผ่านไป และในด้านการจัดการการไม่ยอมรับของไม้ที่เปลี่ยนจากการหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับไปสู่การพยายามทำให้แม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศด้วยการกระทำ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นได้ว่าทั้งแม่และไม้มีการพยายามปรับตัวเข้าหากันทั้งในด้านความคิดและการกระทำเพื่อสร้างการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

เพชร (นามสมมติ) อายุ 24 ปี กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เขาเป็นลูกชายคนเดียว มีพี่สาวหนึ่งคน เด็บโตมาในครอบครัวที่มีครบทั้งพ่อและแม่ เพชรเริ่มรับรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตนตอนประถมที่เขาเรียนในโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง เพชรเล่าถึงความรู้สึกสนใจเมื่อได้เห็นรูปภาพเปลือยของเพศชาย ประกอบกับเขาและเพื่อน

คนหนึ่งได้มีการสัมผัสสอวัยวะเพศซึ่งกันและกันด้วยความอยากรู้ อยากลองทำให้รู้สึกว่ตรงกับความต้องการของตน เมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพชรยอมรับกับตนเองถึงความโน้มเอียงทางเพศนี้เพราะเริ่มมีความรู้สึกอยากจะมีความสัมพันธ์แบบลึกซึ้ง แต่ยังไม่กล้าเปิดเผยต่อเพื่อนว่ามี ความสนใจในเพศชาย ทำให้พยายามทำตามเพื่อน คือ เข้าไปพูดคุยกับเพศหญิงเพื่อไม่ให้ตน รู้สึกแปลกแยกแตกต่างจากเพื่อน เนื่องจากไม่มั่นใจกับทัศนคติต่อการเป็นชายรักชายของเพื่อน รอบตัว จนกระทั่งช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายเพชรแสดงความโน้มเอียงทางเพศของตนอย่าง ชัดเจน ด้วยความชอบในเพื่อนคนหนึ่งที่เขาารู้สึกว่าอาจมีความโน้มเอียงทางเพศแบบเดียวกันจึง เปิดเผยความชอบของตนต่อเพื่อนคนนั้น ปรากฏว่าเพื่อนไม่ได้รักเพศเดียวกันเช่นเขาและเล่าเรื่อง ที่เกิดขึ้นให้เพื่อนคนอื่นในห้องฟัง ทำให้เพื่อนทุกคนได้รับรู้ ทำให้เพชรเกิดความรู้สึกอึดอัด วางตัว ไม่ถูกเมื่ออยู่กับเพื่อนเนื่องจากยังคงมีความกลัวที่จะเปิดเผยกับคนอื่นโดยตรง ความกลัวการ เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของเพชรลดลงเมื่อเขาได้มีความสัมพันธ์แบบคนรักครั้งแรกตอน เข้ามหาวิทยาลัยในปีแรก

สำหรับครอบครัว เพชรยังคงพยายามปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของเขาโดยการเลี่ยง ไม่ตอบคำถามเมื่อครอบครัวถามถึงเรื่องความรัก จนกระทั่งขณะที่อยู่มหาวิทยาลัยปีที่สามแม่ก็ ได้เห็นว่าเพชรใส่กางเกงในจีสดริง ปฏิกริยาแรกๆของแม่คือตกใจแล้วจึงพยายามถามคาคัดค้นหา คำตอบว่าเลี่ยงดูมาผิดหรืออย่างไร ซึ่งเพชรใช้วิธีการเงียบไม่ตอบคำถาม ด้วยความรู้สึกไม่ดี อึด อัด และวางตัวไม่ถูก เพชรเล่าถึงเหตุการณ์ช่วงนั้นว่าแม่พยายามไม่พูดกับเขาเรื่องนี้เนื่องจากกลัว จะทำร้ายจิตใจจึงบอกให้พ่อมาคุยกับเขาแทน โดยเพชรพยายามที่จะใช้ข้อมูลเชิงวิชาการอธิบาย ถึงลักษณะและสาเหตุของการรักเพศเดียวกัน แต่พ่อไม่เข้าใจและพยายามพูดโน้มน้าวให้เปลี่ยน ความโน้มเอียงทางเพศ ทำให้เพชรรู้สึกเสียใจและไม่พอใจที่พ่อและแม่ไม่ยอมรับและไม่พยายาม ทำความเข้าใจเขาเลย แต่ในอีกด้านหนึ่งเพชรยังคงมีความกลัวว่าหากไม่รับปากจะถูกตัด ความสัมพันธ์ เขาจึงยอมตอบพ่ออย่างจำยอมว่าจะพยายามเปลี่ยนแต่ไม่รับรองว่าจะเปลี่ยนได้ และพยายามปกปิดเรื่องราวความสัมพันธ์กับคนรักของเขาจากครอบครัว เพื่อหลีกเลี่ยงความ ชัดแย้ง หลังจากนั้นเพชรยังคงรับรู้ได้ถึงความพยายามบีบบังคับให้เขาเปลี่ยนความโน้มเอียงทาง เพศจากครอบครัวผ่านทางคำถามที่เปลี่ยนไป จากการถามถึงคนรักที่กลายเป็นการถามถึงคนรัก เพศหญิง หรือคำพูดที่แสดงถึงการรับรู้ว่าการเป็นชายรักชายเป็นเรื่องผิดปกติ ต่อมาเมื่อเขาเริ่มมี ความรู้สึกเหนื่อยใจกับการพยายามปิดบังความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว เขาจึงเริ่มพยายาม ทำให้ครอบครัวรู้ว่าเขายังคงมีความโน้มเอียงทางเพศแบบเดิมอยู่โดยการพาคนรักไปที่บ้านเป็น บางครั้ง ปัจจุบันเพชรรับรู้ได้ว่าแม่ยังคงมีปฏิกริยาไม่ยอมรับและพยายามบังคับให้เปลี่ยนความ

โน้มน้ำแข็งทางเพศ แต่พ่อกลับแสดงอาการนิ่งเฉย โดยเพชรรับรู้ได้ว่าพ่อมีความผิดหวังแต่ไม่เข้ามาบ่งคับหรือก้าวก่ายเหมือนแม่ เพชรเล่าถึงการจัดการทางความคิดว่าเขาพยายามทำความเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดและพบว่าทำให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นทั้งในความเป็นตนเอง และความคาดหวังของพ่อแม่ที่เกิดจากความหวังดีและห่วงใยในตัวเขา ทำให้ความรู้สึกอึดอัด เสียใจ หรือไม่พอใจต่อพ่อแม่ของเขาลดลง

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของเพชรเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนปลาย โดยเขามีการรับรู้ชัดเจนและยอมรับความโน้มน้ำแข็งทางเพศอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามการสังเกตตนเองในส่วนของ การเปิดเผยความโน้มน้ำแข็งทางเพศนั้น เขาค่อยๆเปิดเผยความโน้มน้ำแข็งทางเพศต่อสังคมรอบข้างนอกเหนือจากครอบครัวตามการรับรู้ปฏิริยาตอบสนองทางบวกต่อการเป็นชายรักชายของสังคม แต่ยังคงปิดบังความโน้มน้ำแข็งทางเพศของเขาจากครอบครัว การเปิดเผยความโน้มน้ำแข็งทางเพศของเพชรเกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจจากการที่แม่รับรู้การเป็นชายรักชายของเขาจากการแต่งตัวและเผชิญหน้ากับเขาโดยตรง โดยทั้งพ่อและแม่แสดงการไม่ยอมรับในความโน้มน้ำแข็งทางเพศของเขา แต่ในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มน้ำแข็งทางเพศต่อครอบครัวของเพชรมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในหลายส่วน ไม่ว่าจะเป็นปฏิริยาของพ่อจากการแสดงความต้องการให้เปลี่ยนความโน้มน้ำแข็งทางเพศในช่วงแรกที่เปลี่ยนเป็นการนิ่งเฉยไม่แสดงออกเมื่อรับรู้ได้ว่าเขาไม่เปลี่ยนความโน้มน้ำแข็งทางเพศ หรือในด้านการจัดการการไม่ยอมรับของเพชรที่เปลี่ยนจากการหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับไปสู่การพยายามทำให้แม่ยอมรับความโน้มน้ำแข็งทางเพศด้วยวิธีการต่างๆ รวมทั้งการพยายามทำความเข้าใจในการไม่ยอมรับของครอบครัว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นได้ว่าทั้งพ่อและเพชรมีการพยายามปรับตัวเข้าหากันทั้งในด้านความคิดและการกระทำ

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

พุ่ม (นามสมมติ) อายุ 27 ปี กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เขาเป็นลูกชายคนเล็ก มีพี่ชายหนึ่งคนและพี่สาวหนึ่งคน พุ่มเล่าว่าคุณแม่ของเขาเสียชีวิตตอนเขายังเด็ก ช่วงวัยประถมเขาเติบโตมาในโรงเรียนประจำ ช่วงมัธยมศึกษาจึงกลับมาอาศัยอยู่กับพ่อ ส่วนช่วงเรียนมหาวิทยาลัยอาศัยอยู่กับป้าซึ่งเป็นพี่สาวของแม่ที่ให้ความเคารพนับถือและความสำคัญเปรียบเสมือนแม่ ในช่วงมัธยมศึกษาพุ่มเคยมีความสนใจในทั้งเพศชายและเพศหญิง และเคยมีความสัมพันธ์แบบคนรักรวมถึงมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิง โดยในช่วง

แรกนั้นเขารับรู้ตนเองว่ามีความโน้มเอียงทางเพศแบบรักทั้งสองเพศ แต่ต่อมาในช่วงเรียนมหาวิทยาลัยเขาได้สังเกตตนเองว่าความรู้สึกสนใจในเพศหญิงค่อยๆ ลดลงจนเหลือเพียงความสนใจในเพศชายเท่านั้น พุ่มเล่าถึงความรู้สึกกลัวปฏิกิริยาต่อความโน้มเอียงทางเพศของผู้อื่นทั้งในช่วงแรกที่เขารับรู้ชัดเจนและยอมรับในการเป็นชายรักชายของตนเอง จนถึงปัจจุบันเมื่อต้องเข้าไปอยู่ในสังคมใหม่

พุ่มตัดสินใจเปิดเผยต่อครอบครัวด้วยตนเองเมื่อเขามีความรู้สึกยอมรับและมีความสุขต่อความโน้มเอียงทางเพศของตน รวมทั้งมีความมั่นใจว่าไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว ประกอบกับความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริงเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศและความมั่นคงในความสัมพันธ์กับคนรัก โดยเมื่อครอบครัวรับรู้ พ่อแสดงอาการตกใจแต่ไม่มีปฏิกิริยาการปฏิเสธหรือต่อต้าน และพยายามทำใจยอมรับ ส่วนปฏิกิริยาของป้า นั้น ในขณะที่เปิดเผยมีอาการตกใจ เสียใจ ร้องไห้ และไม่ยอมรับ ต่อมาเมื่อพุ่มพยายามพาคนรักเข้าไปอาศัยด้วยกันเพื่อดูแลป้า ป้ากลับแสดงอาการต่อต้านทางคำพูด ทำให้พุ่มเกิดความรู้สึกเสียใจและเมื่อได้รับการต่อต้านมากขึ้น เขาก็ตัดสินใจแยกออกมาอยู่กับคนรักแต่ยังคงกลับไปดูแลป้าตามปกติ จนกระทั่งป้ายอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของเขาเนื่องจากเห็นถึงความดีของเขาและคนรัก

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของการสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของพุ่มเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนปลาย โดยเขามีการรับรู้ชัดเจนและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามการสังเกตตนเองในส่วนของ การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น พุ่มค่อยๆเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสังคมรอบข้างนอกเหนือจากครอบครัวตามการรับรู้ปฏิกิริยาตอบสนองทางบวกต่อการเป็นชายรักชายของสังคม แต่ยังคงปิดบังความโน้มเอียงทางเพศของเขาจากครอบครัว การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของเขาเอง โดยพ่อสามารถยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขาได้แต่ป้ากลับแสดงการไม่ยอมรับเมื่อได้รับรู้ถึงการเป็นชายรักชายของเขา ในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของพุ่มมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในด้านปฏิกิริยาของป้าจากการต่อต้านรุนแรงในช่วงแรกที่เปลี่ยนเป็นการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศเมื่อเห็นถึงคุณค่าด้านอื่นๆของเขา แสดงให้เห็นได้ว่าป้ามีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านความคิดและการกระทำที่แสดงถึงการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศอันเกิดการความพยายามของพุ่มในการสร้างการยอมรับการรักเพศเดียวกันของเขา

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

เจ (นามสมมติ) อายุ 32 ปี ปัจจุบันทำธุรกิจส่วนตัวที่สร้างขึ้นมด้วยตนเอง เขาเป็นลูกคนเดียว เติบโตมาในครอบครัวครบทั้งพ่อและแม่ เจเล่าว่าเขาเริ่มรับรู้ถึงความสนใจในเพศชายในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นที่เริ่มสังเกตได้ว่าตนมีอารมณ์ทางเพศต่อเพศชายมากกว่าเพศหญิง แต่ยังคงมีความสับสนเนื่องจากในช่วงนั้นยังไม่มี ความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นชายรักชาย และไม่มีความต้องการที่จะเป็นเพศหญิงจึงรู้ว่าตนไม่ใช่กะเทย ความชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของเจเกิดจากความรักรั้งแรกกับเพื่อนสนิท แต่ในขณะนั้นยังไม่ยอมรับกับตนเองและพยายามปกปิดเก็บเป็นความลับจากคนอื่น จนกระทั่งเจได้รู้จักและพูดคุยกับผู้ที่ เป็นชายรักชายผ่านเพื่อน ทำให้เขาได้รู้ว่า การเป็นชายรักชายไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออกหรือความต้องการเป็นเพศหญิง ประกอบกับการเริ่มมีความสัมพันธ์กับคนรักรั้งแรกจึงทำให้เขายอมรับและเลิกปกปิดการรักเพศเดียวกันของตนจากผู้อื่น แต่ยังคงไม่เปิดเผยต่อครอบครัวเนื่องจากได้รับรู้ถึงการปฏิเสธความโน้มเอียงทางเพศของครอบครัวจากประสบการณ์ของผู้อื่น

หลังจากที่เจยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตนได้ไม่นาน พ่อแม่และก็เริ่มสงสัยเมื่อเห็นถึงการแต่งตัวที่เปลี่ยนไปจนในที่สุดพ่อก็เป็นคนเริ่มถาม ในทันทีที่ถูกถามเจตัดสินใจบอกความจริงกับพ่อ โดยเจเล่าว่าเขาตอบขณะที่ร้องไห้ซึ่งในตอนแรกมีความรู้สึกกดดัน กลัวพ่อไม่ยอมรับ แต่ในทันทีที่พ่อไม่ได้แสดงการต่อต้านทั้งยังแสดงความ เป็นห่วง เขาเล่าถึงการร้องไห้ต่อไปด้วยความรู้สึกโล่งใจที่ได้รับการยอมรับ ส่วนทางฝ่ายแม่นั้นเจเล่าว่าพ่อเป็นคนบอกแม่เนื่องจากกลัวแม่จะผิดหวังเสียใจ ซึ่งเขาก็รับรู้ได้ว่าแม่ผิดหวังเมื่อได้เห็นอาการตาแดง แต่แม่ก็ไม่ได้แสดงการต่อต้านใด ๆ เช่นกัน ในช่วงแรกพ่อก็มีการแสดงความ ต้องการทายาทหรือการเกลี้ยกล่อมให้ไปพบจิตแพทย์ แต่เขาก็ปฏิเสธและอธิบายให้พ่อแม่เข้าใจอย่างชัดเจนว่าไม่สามารถเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศได้ แต่เขาก็ยังรับรู้ได้ถึงทัศนคติทางลบต่อการรักเพศเดียวกันของครอบครัวบ้างเป็นบางครั้งผ่านการแสดงออกเมื่อเห็นผู้รักรักเพศเดียวกันในสื่อต่างๆ เจรับรู้ได้ว่าพ่อแม่ไม่แสดงการปฏิเสธเนื่องจากเห็นถึงคุณค่าในด้านอื่นๆของเขา เช่น ความสำเร็จในหน้าที่การงาน และการไม่มีปัญหาในชีวิต ปัจจุบันเรื่องการเป็นชายรักชายของเจกลายเป็นเรื่องที่ไม่พูดถึงในครอบครัว

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของการสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของเจเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนปลาย โดยเขามีการรับรู้ชัดเจนและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามการสังเกตตนเอง และการหาข้อมูลเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ ในส่วนของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น เจเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสังคมรอบข้างนอกเหนือจากครอบครัวในทันทีที่ยอมรับ

ความโน้มเอียงทางเพศของตน แต่ยังคงปิดบังความโน้มเอียงทางเพศของเขาจากครอบครัว การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของเขาเกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ โดยทั้งพ่อและแม่มีการพยายามยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขา แต่เจย์ยังรับรู้ได้ถึงไม่ยอมรับการเป็นชายรักชายของเขาในบางครั้ง แม้ว่าประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของเขาจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศอย่างชัดเจน แต่จะเห็นได้ว่าครอบครัวมีการพยายามปรับตัวเพื่อให้เกิดการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศโดยการลดความสนใจเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศลง

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

พี (นามสมมติ) อายุ 27 ปี เติบโตมาในครอบครัวที่มีพ่อ แม่ น้องชายและน้องสาว พีเล่าเล่าถึงเรื่องในอดีตที่เขาจำความไม่ได้แต่แม่บอกว่าตอนวัยเด็กเขาเคยมีท่าทางกระตือรือร้น กระตือรือร้นจึงพาไปพบจิตแพทย์เพราะกลัวจะเป็นตุ๊ด แพทย์แนะนำให้ใกล้ชิดกับพ่อและเล่นกีฬามากขึ้น ทำให้แม่คิดว่าไม่มีอาการแล้ว พีรับรู้ถึงความรู้สึกสนใจเพศชายในช่วงปลายวัยประถมที่อยู่หอพักโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง แต่ยังคงมีความสับสนไม่แน่ใจ ไม่สามารถระบุตนเองได้ชัดเจน เนื่องจากเขาไม่เข้าใจคำว่า “เกย์” หรือชายรักชาย แต่รู้จักเพียงคำว่า “ตุ๊ด” กับ “กระเทย” เท่านั้น เขาเพียงรับรู้ได้ว่าตนเองมีความชอบและสนใจในเพศชาย แต่ไม่ได้มีความรู้สึกหรือท่าทางเป็นเพศหญิง พียังคงมีความสับสนจนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย จึงได้เข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับการเป็นชายรักชายและมีความชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน แต่ในช่วงแรกยังไม่ยอมรับอย่างเต็มที่ เนื่องจากมีความรู้สึกแปลกแยกว่าตนเองยังคงมีความแตกต่างจากเพื่อนที่เป็นชายรักชายในคณะ ภายหลังพียอมรับถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนได้มากขึ้นเมื่อเขามีเพื่อนที่เป็นชายรักชายและไม่มีท่าทางเป็นหญิงเช่นเดียวกับเขาซึ่งสนิทสนมกันมาก สามารถพูดคุยปรึกษาได้ทุกเรื่อง

ในช่วงแรกที่เขาเริ่มชัดเจนและทดลองมีความสัมพันธ์แบบคนรักกันนั้น ได้มีญาติคนหนึ่งรับรู้เรื่องความโน้มเอียงทางเพศของเขาผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัยส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ตและได้บอกน้องชายของเขาในขณะที่เขาอยู่ต่างประเทศ เมื่อพีทราบเรื่องจึงปรึกษากับคนรัก คนรักของเขาจึงอาสาว่าจะโทรศัพท์ไปอธิบายกับน้องชาย ปรากฏว่าแม่ได้ยินการสนทนาของน้องชายกับคนรักของพีจึงทราบถึงเรื่องการรักเพศเดียวกันของเขา จนเมื่อเขากลับประเทศไทยได้ไม่นาน แม่ก็ได้เรียกเข้าไปพูดคุยแบบตัวต่อตัวว่าทราบเรื่องแล้ว รู้สึกผิดหวัง รับไม่ได้และอยากให้พบจิตแพทย์ ซึ่งในขณะนั้นพียังคงไม่ยอมรับถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนอย่างเต็มที่ ประกอบกับความรู้สึกเสียใจที่แม่ไม่

ยอมรับและอยากให้เป็น เขาก็ยินยอมไปพบจิตแพทย์ด้วยความคิดว่า ถ้าเปลี่ยนได้ก็อยากจะเปลี่ยน แต่เมื่อไปพบแพทย์แล้ว พี่ไม่รู้สึกรู้ว่าเขามีความเปลี่ยนแปลงใดๆทั้งยังเริ่มยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตนได้ ปัจจุบันเขาจึงเข้าใจว่าความโน้มเอียงทางเพศไม่สามารถเปลี่ยนได้ และพยายามจัดการกับการไม่ยอมรับของแม่โดยการไม่นำเอาความรู้สึกของแม่มากดดันตนเอง และพยายามสร้างความสำเร็จในชีวิตให้แม่ยอมรับและภูมิใจในตัวเขา

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของพี่เกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนปลาย โดยเขามีการรับรู้ชัดเจนและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามการสังเกตตนเอง และการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ ในส่วนของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น เกิดขึ้นควบคู่กันไปกับกระบวนการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขา การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของพี่เกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ โดยแม่แสดงการไม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขาอย่างชัดเจน ซึ่งการไม่ยอมรับนี้เองที่ทำให้พี่ได้เกิดความชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน และแม้ว่าแม่จะยังไม่ยอมรับการรักเพศเดียวกันของเขา แต่พี่ก็ยังคงมีความพยายามทำให้แม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขา

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

ศิลป์ (นามสมมติ) อายุ 27 ปี มีพี่ชายหนึ่งคน เติบโตด้วยการเลี้ยงดูจากแม่เพียงลำพังคนเดียวโดยไม่มีการตีกรอบหรือวางแผนการดำเนินชีวิต รวมทั้งสนับสนุนและยอมรับในการตัดสินใจของเขามาตั้งแต่เด็ก ศิลป์ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับพี่ชายมากเท่าใดนัก บุคคลที่เขาให้ความสำคัญในครอบครัวจึงมีเพียงแม่คนเดียวเท่านั้น ศิลป์เล่าว่าเขารับรู้ถึงความสนใจในเพศชายตั้งแต่เด็ก จากการสังเกตตนเอง แต่เขาไม่มีความรู้สึกต้องการเป็นเพศหญิงหรือมีท่าทางการแสดงออกแบบแบบเพศหญิง ศิลป์ชัดเจนและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายจากการมีคนรักครั้งแรก

แม้ว่าจะมีความชัดเจนและยอมรับในตนเองแล้วแต่ศิลป์ก็ยังไม่เปิดเผยถึงการเป็นชายรักชายต่อแม่โดยตรง เนื่องจากเขามีความกลัวว่าแม่จะรู้สึกผิดว่าเลี้ยงดูมาโดยให้ความอบอุ่นไม่เพียงพอ แต่เขาก็ไม่ได้พยายามปิดบังเนื่องจากว่าเขามีการแสดงออกที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากช่วงก่อนชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน ศิลป์รับรู้ได้ว่าแม่ของเขาทราบถึงความสนใจเพศเดียวกันของเขาตั้งแต่เด็กแต่ไม่มีโอกาสถามจนกระทั่งตอนเรียนมหาวิทยาลัย เมื่อไปแสดงผลการเรียนส่งมาที่บ้านแล้วผลการเรียนออกมาไม่ดี แม่จึงไม่พอใจและพยายามถามถึงสาเหตุโดยคิดว่า

เขาไม่ตั้งใจเรียนเพราะมีคนรัก ซึ่งเมื่อเขายอมรับว่ามีคนรัก แม่จึงมีโอกาสถามถึงความโน้มเอียงทางเพศของเขาว่าคนรักเป็นชายหรือเปล่า ซึ่งเขาก็ยอมรับกับแม่ด้วยความรู้สึกที่ไม่ต้องการปิดบังเรื่องคนรักอีกต่อไป ประกอบกับความรู้สึกผิดที่ตนเองไม่ตั้งใจเรียนจนทำให้แม่เสียใจ เมื่อศิลปินยอมรับและเปิดเผยถึงความโน้มเอียงทางเพศ แม่ของเขาไม่ได้แสดงปฏิกิริยาต่อต้านหรือปฏิเสธใดๆ แต่พยายามสอนด้วยความเป็นห่วงทั้งเรื่องการเรียนและความรัก ศิลปินรู้สึกโล่งใจเมื่อรับรู้ได้ว่าแม่เข้าใจในความโน้มเอียงทางเพศของเขา ปัจจุบันเขารับรู้ได้ว่าแม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขาจากการที่แม่ชอบซื้อตุ้มหูและแบ่งตลับมาฝากเขา

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของ การสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของทันเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น โดยเขามีการรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศของตนผ่านการสังเกตและทำความเข้าใจตนเอง และเขายอมรับความโน้มเอียงทางเพศได้ในทันทีที่มีความชัดเจนในการเป็นชายรักชายของตน ในส่วนของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น เขาไม่มีการพยายามปิดบังการรักเพศเดียวกันของตนทั้งต่อครอบครัวและสังคมรอบข้างมาตั้งแต่ต้น โดยในส่วนของครอบครัวจะเห็นได้ว่ารูปแบบการเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ในครอบครัวที่มีการให้อิสระและยอมรับอย่างเข้าใจในทุกๆ ด้านของชีวิตเป็นปัจจัยที่ทำให้เขาสามารถยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตนได้อย่างไม่มีปัญหา ทำให้ครอบครัวเกิดการยอมรับเมื่อเขาเปิดเผยการเป็นชายรักชายต่อครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

ดั่ง (นามสมมติ) อายุ 25 ปี กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เขามีน้องชายหนึ่งคนซึ่งเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเด็กทำให้เขาถูกเลี้ยงดูมาในฐานะลูกคนเดียว ดั่งเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูจากแม่ผู้ประกอบอาชีพครูเพียงลำพังในจังหวัดหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากพ่อทำธุรกิจส่วนตัวในจังหวัดหนึ่งทางตะวันออกทำให้ต้องแยกกันอยู่ เนื่องจากดั่งได้พบพ่อเพียงปีละ 2-3 ครั้งเท่านั้น เขาจึงสนิทสนมและให้ความสำคัญกับแม่มากกว่าพ่อ ดั่งเล่าถึงชีวิตในวัยเด็ก ว่าเขาไม่มีความรู้สึกต้องการเป็นเพศหญิงหรือมีท่าทางการแสดงออกแบบแบบเพศหญิง เขาสามารถเล่นได้กับเพื่อนทั้งเพศชายและเพศหญิง ดั่งเริ่มชัดเจนและยอมรับถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นจากความรู้สึกชอบเพื่อนเพศเดียวกัน ด้วยกิจกรรมที่ดั่งสนใจในโรงเรียน คือ การเป็นผู้นำเชียร์ในการแข่งกีฬา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้ชายปกติไม่สนใจหรือเข้าร่วม ประกอบกับการมีเพื่อนสนิทส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจึงทำให้แม่ของเขาสงสัยและพยายามถามเขาโดยตรง แต่ดั่งพยายามปกปิดไม่เปิดเผยต่อแม่ เนื่องจาก

มีความกลัวว่าแม่จะไม่สามารถยอมรับได้ เพราะรับรู้ได้ว่าแม่มีความคาดหวังในตัวเขาสูงและเคยแสดงคำพูดต่อต้านว่าไม่ต้องการให้ดังมีความโน้มเอียงทางเพศที่เบี่ยงเบนจากปกติ

เมื่อตั้งเข้ามาเรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เขายังคงกลับไปทำกิจกรรมกับรุ่นน้องที่โรงเรียนเป็นประจำทุกปี แม่ของดั่งจึงเริ่มแสดงความไม่พอใจและสั่งห้ามจนเกิดการทะเลาะกันขึ้น ในช่วงกีฬาปีนั้นดั่งโกหกว่าไม่สามารถไปเที่ยวต่างประเทศกับพ่อแม่ได้ เพราะติดสอบแล้วแอบกลับไปทำกิจกรรมกับรุ่นน้องแทน หลังจากนั้นไม่นานเมื่อแม่ทราบเรื่องจึงโทรศัพท์มาถามความจริงกับเขาว่ามีอะไรปิดบังหรือเปล่า แต่ดั่งเข้าใจผิดว่าแม่ถามถึงเรื่องความโน้มเอียงทางเพศจึงทำให้เขายอมรับและเปิดเผยถึงการเป็นชายรักชายต่อแม่ออกไป ดั่งตัดสินใจเปิดเผยเพราะเขารู้สึกว่าไม่อยากปกปิดอีกต่อไป และเห็นว่าเป็นโอกาสที่จะได้เปิดเผย ประกอบกับเป็นการพูดคุยผ่านโทรศัพท์ไม่ได้เผชิญหน้าโดยตรงกับแม่ โดยในขณะที่บอกกับแม่นั้นดั่งเล่าว่าเขาร้องไห้ด้วยความรู้สึกผิด เมื่อแม่ทราบถึงความโน้มเอียงทางเพศของเขา แม่ไม่แสดงการต่อต้านใดๆ ทั้งยังแสดงการยอมรับในตัวเขาทางคำพูดและพยายามซักถามว่าเขามีลักษณะอย่างไร ตรงกับผู้มีชื่อเสียงคนใดในสังคม และจะสามารถแต่งงานสร้างครอบครัวได้หรือไม่ ดั่งรับรู้การไม่ต่อต้านหรือปฏิเสธของแม่ทั้งยังซักถามเพื่อทำความเข้าใจความโน้มเอียงทางเพศของเขาว่าเป็นการยอมรับการเป็นชายรักชายของเขา แต่ในวันต่อมาแม่กลับโทรมาแสดงอาการร้องไห้ เสียใจ บอกกับเขารู้สึกเหมือนสูญเสียลูกชายไปอีกคน และต้องการให้เขาเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ โดยดั่งพยายามจัดการกับการไม่ยอมรับของแม่ในช่วงแรกด้วยการพยายามอธิบายให้แม่เข้าใจว่าไม่สามารถเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศของตนได้ ต่อมาจึงเปลี่ยนเป็นการหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงความโน้มเอียงทางเพศเมื่อรับรู้ได้ว่าแม่ไม่สามารถยอมรับได้ และพยายามตั้งใจเรียนเพื่อทำให้แม่ยอมรับตนในด้านอื่นๆ ในปัจจุบันดั่งยังคงรับรู้ได้ว่าแม้อย่างคงคาดหวังให้เขาเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ หรืออย่างน้อยก็ต้องการให้แต่งงานสร้างครอบครัวตามความคาดหวังของสังคม

จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กระบวนการแสดงตนในส่วนของการสร้างและยอมรับในอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกันของดั่งเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น โดยเขามีการรับรู้ชัดเจนและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศอย่างค่อยเป็นค่อยไปผ่านการสังเกตตนเอง ในส่วนของการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนั้น ดั่งมีการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสังคมรอบข้างนอกเหนือจากครอบครัว แต่ยังปิดบังความโน้มเอียงทางเพศของเขาจากครอบครัว การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของดั่งเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของเขาประกอบกับความเอื้ออำนวยของสถานการณ์ โดยปฏิกิริยาของแม่มีการพยายามยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของเขาในช่วงแรก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม่ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์โดยพยายามไม่แสดงการไม่

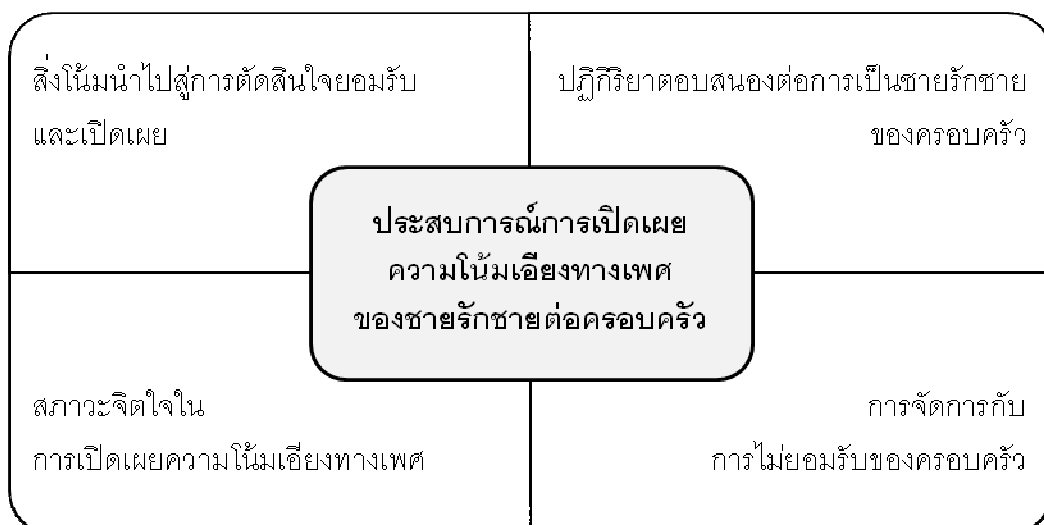
ยอมรับเมื่อรับรู้ได้ถึงความรู้สึกกดดันและเสียใจของดั่ง แต่ต่อมาจึงแสดงถึงการไม่ยอมรับการเป็น
ชายรักชายของเขาอันเกิดจากค่านิยมทางสังคมให้เขาได้รับรู้ในภายหลัง แม้ว่าประสบการณ์การ
เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของดั่งจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงที่แสดงให้เห็นถึงการ
ยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของแม่อย่างชัดเจน แต่จะเห็นได้ว่าดั่งยังมีความพยายามจัดการ
กับการไม่ยอมรับกับความโน้มเอียงทางเพศของแม่

ส่วนที่ 2 ประสพการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอธิบายประสพการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวได้ 4 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย
 - 1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน
 - 1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง
 - 1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ
 - 1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์
 - 1.3.2 ความสับสนโอกาสจากสถานการณ์
2. ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว
 - 2.1 การไม่ยอมรับการเป็นชายรักชาย
 - 2.1.1 สาเหตุของการไม่ยอมรับ
 - 2.1.1.1 ความคาดหวังในบทบาทเพศชาย
 - 2.1.1.2 ความกลัวการรับรู้จากสังคม
 - 2.1.1.3 ความไม่เข้าใจการรักเพศเดียวกัน
 - 2.1.2 ลักษณะการแสดงการไม่ยอมรับ
 - 2.1.2.1 การต่อต้านและปฏิเสธรุนแรง
 - 2.1.2.2 การพยายามหาทางออก
 - 2.1.2.3 การนิ่งเฉยไม่แสดงออก
 - 2.2 การยอมรับการเป็นชายรักชาย
 - 2.2.1 สาเหตุของการยอมรับ
 - 2.2.1.1 รูปแบบการเลี้ยงดู
 - 2.2.1.2 การมองด้านดีอื่นๆ
 - 2.2.2 ลักษณะการแสดงการยอมรับ
 - 2.2.2.1 การแสดงการยอมรับทางตรง
 - 2.2.2.2 การแสดงการยอมรับทางอ้อม

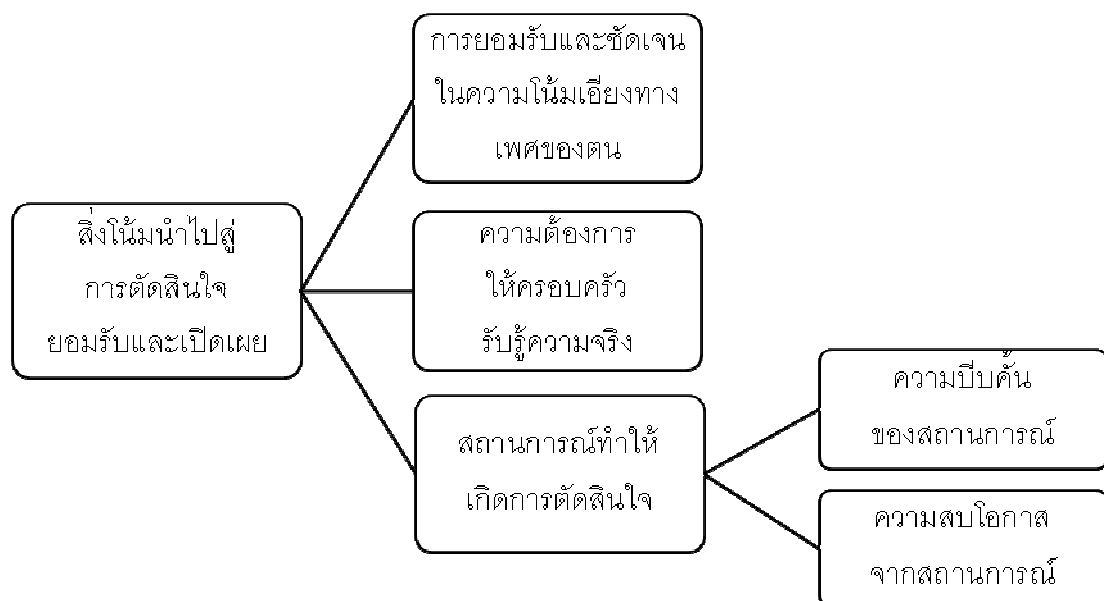
3. สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ
 - 3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ
 - 3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย
 - 3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย
 - 3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว
 - 3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ
 - 3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ
 - 3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ
 - 3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ
 - 3.2.5 ความไม่พอใจที่ถูกครอบครัวปฏิเสธ
 - 3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ
4. การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว
 - 4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ
 - 4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว
 - 4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ
 - 4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชดเชยความผิดหวัง
 - 4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ

ภาพที่ 1 ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักรักชายต่อครอบครัว

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย

ตามปกติแล้ว สมาชิกในครอบครัวโดยเฉพาะพ่อแม่เป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ผู้รักเพศเดียวกันจึงต้องใคร่ครวญอย่างหนักในการตัดสินใจเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนต่อครอบครัว และในกระบวนการตัดสินใจนั้นจะมีสิ่งที่โน้มนำที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลตัดสินใจยอมรับและเปิดเผยต่อครอบครัวถึงการเป็นชายรักชาย ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าปัจจัยที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงมีทั้งปัจจัยภายในตัวผู้ให้ข้อมูลเอง คือ การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง และปัจจัยภายนอกตัวผู้ให้ข้อมูล คือ สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ โดยมีรายละเอียดในแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2 สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย

1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน

จากการที่ผู้ให้ข้อมูลได้เล่าถึงประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว ทำให้เห็นถึงลักษณะที่โดดเด่นอย่างหนึ่งของผู้ให้ข้อมูลก็คือ การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน ซึ่งเป็นการรับรู้ต่อตนเองและต่อการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล โดยการยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตนนี้ หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ชัดเจน เข้าใจและยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตนเอง โดยผู้ให้

ข้อมูลได้แสดงความรู้สึกมีความสุขและพึงพอใจกับการเป็นชายรักชายของตน รวมถึงมีความรู้สึกมั่นใจในตนเอง และแน่ใจว่าไม่มีทางเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตนไว้ดังนี้

“เราคิดว่าเราชัดเจนมั่นใจมากร้อยเปอร์เซ็นต์ เกินร้อยแล้วล่ะว่าเราจะ เป็นเกย์แน่นอน แล้วก็จะไม่เปลี่ยนละ แล้วก็ไม่มีวันเปลี่ยนด้วย และเราก็รู้สึกโอเคกับความเป็นเกย์ของเราแล้ว คือหมายถึงว่าไม่ได้ ลังเลใจ ไม่ได้รู้สึกด้อย เป็นปมด้อย รังเกียจหรืออะไรอย่างนั้นเลย รู้สึก ว่านี่แหละเป็นสิ่งที่เป็นตัวตนเรา” (L: 170)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“ยอมรับแล้วก็มีความสุขที่เป็นแบบนี้ด้วย ไม่ได้รู้สึกว่าอยากจะเป็น ผู้ชาย หรือว่าอยากจะเป็นผู้หญิง อยากเป็นแบบนี้แล้วก็ไม่ได้อยากจะเป็น กระทบใจ ไม่ได้อยากจะทำสักสิ่งสูง ผมยาว ทำนม ไม่เลย และไม่ได้ อยากจะแต่งเป็นผู้หญิงด้วย” (L: 53)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“ยอมรับความจริง คือ อะไรที่ทำแล้วมีความสุข ที่เราไม่ต้องไปโกหก ใคร ที่ไม่ต้องไปปิดบังใคร คือเรามีความสุขกับที่เราก็คือ” (L: 140)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

“เหมือนกับเริ่มโต เริ่มเห็นเยอะ เห็นอะไรเยอะ บวกกับได้รับสื่อเมือง นอกเยอะขึ้น ตอนเด็กๆอาจจะไม่ค่อยได้ดู ไม่ค่อยรู้ว่าโลกนี้มันเป็น ยังไง ก็เริ่ม ok แล้วมาบวกกับก็เริ่ม ช่วงนั้นก็เริ่มมีแฟน ม.5 ม.6 ม.6 ก็เริ่ม ok ก็ได้คุยได้อะไรกับเพื่อนคิดว่าสบายใจขึ้น ก็เริ่มมีคนรู้มากขึ้น ว่าเป็น เราก็คือสบายใจขึ้น เราก็อ่อนใจมากขึ้น เริ่มมั่นใจ ที่เราเป็นอย่างนี้ มั่นใจ ok” (L: 59)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“คือเราคิดว่าจะชอบอะไรก็ จะเป็นเพศไหนก็เป็นไปเถอะ ถ้ามันไม่ไป
ทำให้ดูเสื่อมเสียหรือดูน่าเกลียด” (L: 253)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

“คนเป็นเกย์ไม่จำเป็นต้องมาแสดงออกต้งต้งเหมือนสาว ทำให้เรารู้สึก
มั่นใจตรงนั้นว่า เออ เฮ้ย เราเป็นผู้ชายนะ แต่แค่เราหลงรักผู้ชาย
ด้วยกันก็แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ใช่อะไรผิด” (L: 119)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง

ลักษณะของผู้ให้ข้อมูลอีกอย่างหนึ่งที่พบก็คือ การให้ความสำคัญกับความจริงของ
ผู้ให้ข้อมูล โดยความจริงในที่นี้หมายถึงการเป็นชายรักชายรวมไปถึงความสัมพันธ์กับคนรัก
อันนำไปสู่ความรู้สึกต้องการเปิดเผยความจริงและความรู้สึกไม่อยากปิดบัง ประกอบกับการ
ที่ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญต่อครอบครัว จึงเกิดเป็นความต้องการให้พ่อแม่ได้รับรู้ความจริง
ในชีวิตของตน อันส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลตัดสินใจที่จะยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ
ของตนต่อครอบครัว ไม่ว่าจะในสถานการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลการตัดสินใจเปิดเผยด้วยตนเองหรือการ
ที่พ่อแม่ได้รับรู้จากสถานการณ์ โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้บอกเล่าถึงความต้องการให้
ครอบครัวรับรู้ความจริงไว้ดังนี้

“เสียววินาทีตรงนั้นตัดสินใจไปเลยว่า เออละ เป็นไงเป็นกันวะ เก็บมา
นานแล้วนี่ พุดเลยเหอะ เเช็ญหน้ากับความจริงซะที่ มันจะเกิดอะไรก็
ต้องเกิด มันจะโหดร้ายยังไงก็ต้องเกิด จะโดนพ่อด่า จะโดนตบตียังไง
เออ แต่สิ่งที่พีทนไม่ได้มากที่สุดคือการไม่พุดความจริง ... เรื่องสำคัญ
อย่างนี้ คนเป็นพ่อเป็นแม่ของลูกควรจะรู้ จะได้ไม่ต้องมาวุ่นวายกับ
การหาผู้หญิงเข้าบ้าน จะได้ไม่ต้องมานั่งปวดหัวกับเรื่องต่างๆ เออแค่
ให้รับรู้ไว้ก็พอ เรารู้ว่าเขาอาจจะรู้สึกไม่ดี แต่ทำที่สุดเขาก็ต้องยอมรับ
ความจริงที่จะต้องอยู่กับมัน เหมือนกับเรา เพราะว่ามันเป็นคือรสนิยมทาง
เพศ” (L: 278)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

“คือคุยกันตรงๆ ที่บ้านจะเป็นคนพูดกันตรงๆอยู่แล้วไง พี่เลยคิดว่า เรื่องดีหรือไม่ดีก็แล้วแต่ถ้าพูดกันตรงๆ มันจะ ok กว่าพูดโกหก พี่ก็ไม่รู้ จะปิดไปทำไมเหมือนกัน ... พี่คิดว่านี่คือแม่ คือแม่เรา คือครอบครัว เรา คือพ่อเรา เราจะปิดทำไมเราก็กไม่ปิด มันไม่จำเป็นต้องปิดอยู่แล้ว เขาควรต้องรู้” (L: 94)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

“มันรู้สึกว่ามันถึง มันโดนถามคำถามนี้มาจนถึงจุดอิ่มตัวแล้ว เรา รู้สึก ได้เองว่าวันนั้นมันได้เวลาแล้ว คือเหมือนกับว่ามันเคยมีการถามแบบนี้ เกิดขึ้น แล้วเหมือนมันถึงจุดที่ไม่อยากจะเก็บต่อไปแล้ว ไม่อยากปิด แล้ว แล้วคิดว่าถ้าปิดไปอีกนาน แม่ยิ่งจะเสียใจมากกว่านี้ อย่างน้อยก็ รีบบอกให้แม่ทำใจ” (L: 103)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“ถ้าเราปิดต่อไปมันก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาแล้ว เพราะว่าคนนอกเขาบอก แม่อย่างนี้ ถ้าเรายังบอก ไม่ใช่คนนอกเขาจะไปรู้จริงได้ยังไงแม่ มันก็ เหมือนหลอกตัวเองอีก ... ไม่อยากโกหกอีกแล้วจะได้รู้สึกผ่อนคลาย ด้วย แบบต่อไปถ้ามีปัญหาเรื่องผู้ชาย เราก็คจะได้คุยกับแม่ได้ เพราะว่า ทุกที่ไม่คุยกับแม่เรื่องนี้ ... คือเราอยากจะ มีอะไรก็บอกพ่อแม่ทุกเรื่อง มากกว่า” (L: 272)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“หนึ่งเลยก็คืออยากให้รู้ จะได้ เราอยากสบายใจ เลยอยากให้เขารู้ อัน นี้ข้อแรก อย่างที่สองคืออยากไปอยู่กับแฟน พี่ไม่อยากปิดไปตลอด ชีวิต ก็มีอะไรก็บอกไปเลย อย่างที่สามก็คือ แม่มีความคิดในหัวอัน สวยหรือเกี่ยวกับลูกตัวเอง ... ที่สำคัญคือแม่เขาอยากมีหลาน แต่พี่ไม่ สามารถมีหลานให้แม่ได้ พี่ไม่อยากจะปิดไปตลอดว่าทำไมถึงมีให้ ไม่ได้ พี่ก็ต้องบอก” (L: 279)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“แม่ถามมาก็คิดในใจคือถามอะไรมาก็ตอบๆไปเถอะ เพราะว่าปกติเป็นคนไม่ค่อยคิดอะไรอยู่แล้วไง อะไรจะเกิดมันก็เกิดนั่นแหละ ตอบแบบไม่คิดอะไร ตอบให้จบไป ก็ตอบแบบ ก็พูดความจริงแหละ ถามอะไรมาก็พูดความจริงไป มันจะได้จบๆด้วยส่วนหนึ่ง แม่จะได้รู้ว่าเป็นยังไงด้วยส่วนหนึ่ง ก็จะได้ไม่ต้องปิดบังเรื่องนี้อีกแล้ว” (L: 270)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

นอกเหนือจากความต้องการให้ครอบครัวได้รับรู้แล้ว ผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งยังกล่าวถึงความต้องการการยอมรับจากครอบครัวว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตัดสินใจยอมรับและเปิดเผยต่อครอบครัวอีกด้วยดังนี้

“พอมันมั่นใจในตัวเองปึบ และก็คิดว่าตัวเองไม่เปลี่ยนแปลง ไม่กลับไปขอผู้หญิงแล้วแน่นอน ก็ถึงตัดสินใจบอกเพราะรู้สึกว่ายากให้เขายอมรับในสิ่งที่เราเป็นจริงๆ อยากให้เขาได้รับรู้ว่าเราเป็นอย่างไรจะยังไงต่อกี่ว่ามา” (L: 177)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ

นอกเหนือจากปัจจัยภายในตัวผู้ให้ข้อมูลข้างต้นแล้ว ยังมีปัจจัยแวดล้อมภายนอกด้านสถานการณ์ที่ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลตัดสินใจยอมรับและเปิดเผยความเป็นชายรักชายต่อครอบครัว ไม่ว่าจะเกิดจากการตัดสินใจของผู้ให้ข้อมูลเองหรือการที่ครอบครัวรับรู้ถึงความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลแล้วทำการเผชิญหน้ากับผู้ให้ข้อมูล เช่นคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งที่ว่า

“เกรดส่งมาที่บ้านแล้วแม่ก็เห็น แล้วก็เลยถามว่า ‘ทำไมเปลี่ยนที่เรียนแล้วไหนบอกว่าจะทำให้ดีขึ้น’ ตอนแรกอยู่ (มหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง) แล้วก็ชิวไป (มหาวิทยาลัยรัฐอีกแห่งหนึ่ง) แล้วบอกย้ายไปที่นั่นจะทำให้ดีขึ้น แม่ก็สงสัยว่า เพราะว่ามีแฟนไ่มั้ย แล้วอยู่หอด้วยไม่ได้อยู่ที่บ้าน แม่ก็เลยสงสัยว่าทำตัวไม่ดีรีเปล่า เพราะว่ามีแฟนเลยติดแฟนไม่

เรียนรีเปลา เลียบบอกว่าก็ด้วย แม่ก็เลยถามว่าแฟนเป็นผู้ชายใช้ใหม่ ก็
ใช่” (L: 205)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

“ไม่เคยนะ ไม่คิดที่จะบอก แต่เขาดันมารู้เองไง เขาดันมารู้ก่อนที่เรา
คิดที่จะบอกด้วยซ้ำ” (L: 352)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

โดยในการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้สถานการณ์ที่ทำให้เกิดการตัดสินใจใน
2 ลักษณะ คือความบีบคั้นของสถานการณ์ และความสบโอกาสจากสถานการณ์ โดยมี
รายละเอียดดังนี้

1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์

หากในสถานการณ์เผชิญหน้านั้นหากผู้ให้ข้อมูลมีความกังวลต่อปฏิกิริยาทางลบ
ของครอบครัว หรือยังไม่ตัดสินใจที่จะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตน ผู้ให้ข้อมูล
จะมีการรับรู้เหตุการณ์ที่ทำให้ตัดสินใจยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของ
ตนต่อครอบครัว ว่าเป็นความรู้สึกถูกกดดันบีบคั้นจากสถานการณ์

“ส่วนใหญ่ มันมาจากตรงนี้แหละ คือถ้าวันนั้นไม่เจอการทะเลาะกัน
แรงๆ ยักษ์ก็ยังไม่บอกหรอก แต่ที่เปิดเผยไปเพราะ ไม่ไหวแล้ว เฉยๆ
แล้ว มันตอบอะไรไม่ได้แล้ว รู้มาขนาดนั้นแล้ว ตอบให้มันจบไป” (L:
458)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“มันเหมือนเหตุการณ์มันบีบ เพราะว่าเขาไม่เคยถามเรื่องแฟนก็เลย
ไม่เคยบอก จนกระทั่งเหตุการณ์วันนั้น ... ตัวชี้แนะมันบอกมาแล้ว
อาจารย์ที่หอกับบอก อาจารย์ที่คณะก็บอก มันมีคนเกริ่นมาแล้ว เราก็
พูดไปตามความจริงแล้วกัน แล้วไ้รับได้ รับไม่ได้ก็ค่อยหาทางแก้อีก
ที” (L: 102)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“ตอนนั้นคือแบบเบรียว ซ่าเกิน กางเกงสีน้ำเงินมาเลยคาดดำ Millennium มาเลย รับปี Y2K ปีนั้นเลย แบบว่าเป็นอะไรที่ชาวบ้าน ชาวช่องเขาจะตกใจมาก เดินลงจากเครื่องบินมา เขามอง คือตอน นั้นคือก็ไม่เบา คุณพ่อคุณแม่มารับที่ดอนเมืองอึ้ง เขาก็เก็บๆ ไปคุย กัน ๒ คน แล้วเขาสงสัยกันมาเป็นเดือน จนกระทั่งวันหนึ่งกำลังขับ รถจะขึ้นทางด่วนอยู่แล้ว ‘เจ พ่อถามจริงๆ นะ ลูกชอบผู้ชายด้วยกันรี เบลา’” (L: 352)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

“มีของที่มันก็สื่อว่าเราเป็น (ชายรักชาย) แล้วเหมือนกับว่าวันนั้นเราก็ค ็มีอยู่กับตัว แล้วบังเอิญเขาเห็น เป็นกางเกงในจีสตริง” (L: 218)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

1.3.2 ความสับสนโอกาสจากสถานการณ์

หากผู้ให้ข้อมูลไม่มีความคิดที่จะปิดบังการเป็นชายรักชาย เพียงแต่ไม่มีจังหวะ หรือวิธีที่จะเปิดเผยให้ครบครัน ผู้ให้ข้อมูลจะมีการรับรู้ต่อสถานการณ์อันนำไปสู่การ ตัดสินใจเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ ว่ามีความเหมาะสมพอดีทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่ ่าเป็นโอกาสที่จะได้เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนดังนี้

“ไม่เคยคิดที่จะบอกอะไรเขามาก แต่เผอิญว่าเขาดันมาถามพอดีว่านี่ เป็นใคร มันเหมือนเป็นแค่ชั่ววินาที ที่ตอบกลับไป ที่คิดขึ้นมาว่า เออ ก็บอกไปเลยแล้วกัน ไหนๆก็ไหนๆแล้วก็บอกไปเลย เหมือนเขาเปิด โอกาสมาให้เราพูดด้วยไง เออก็ดีที่บอกไปเลย เราไม่ได้มีความคิดที่ จะปิดอะไรมากมายตั้งแต่แรกอยู่แล้วไง แต่แค่ไม่มีโอกาสที่จะพูด พอเขาถามก็ตอบเลย” (L: 163)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

“คนที่ตัดสินใจที่ทำให้พี่บอกก็คือแฟนพี่เพราะว่าเขาชิงบอกก่อนใน วันนั้น แล้วเขาก็โทรไปบอก แล้ววันรุ่งขึ้นพี่ก็เลยบอกที่ทางบ้านพี่เลย ก็จะได้ยุติธรรมกับทางนั้นด้วย ... มันเหมือน ความรู้สึกที่เหมือนกับ

ว่าแฟนพี่เขาก็บอกทางบ้านแล้ว มันก็เหลือแต่พี่คนเดียว เพราะว่า
เคยคุยกันไว้ว่าอยากมาอยู่ด้วยกันสองคน ตอนเรียนๆไว้ ก็อยากแล้ว
ควรบอกสักที ก็เลยบอก” (L: 152)

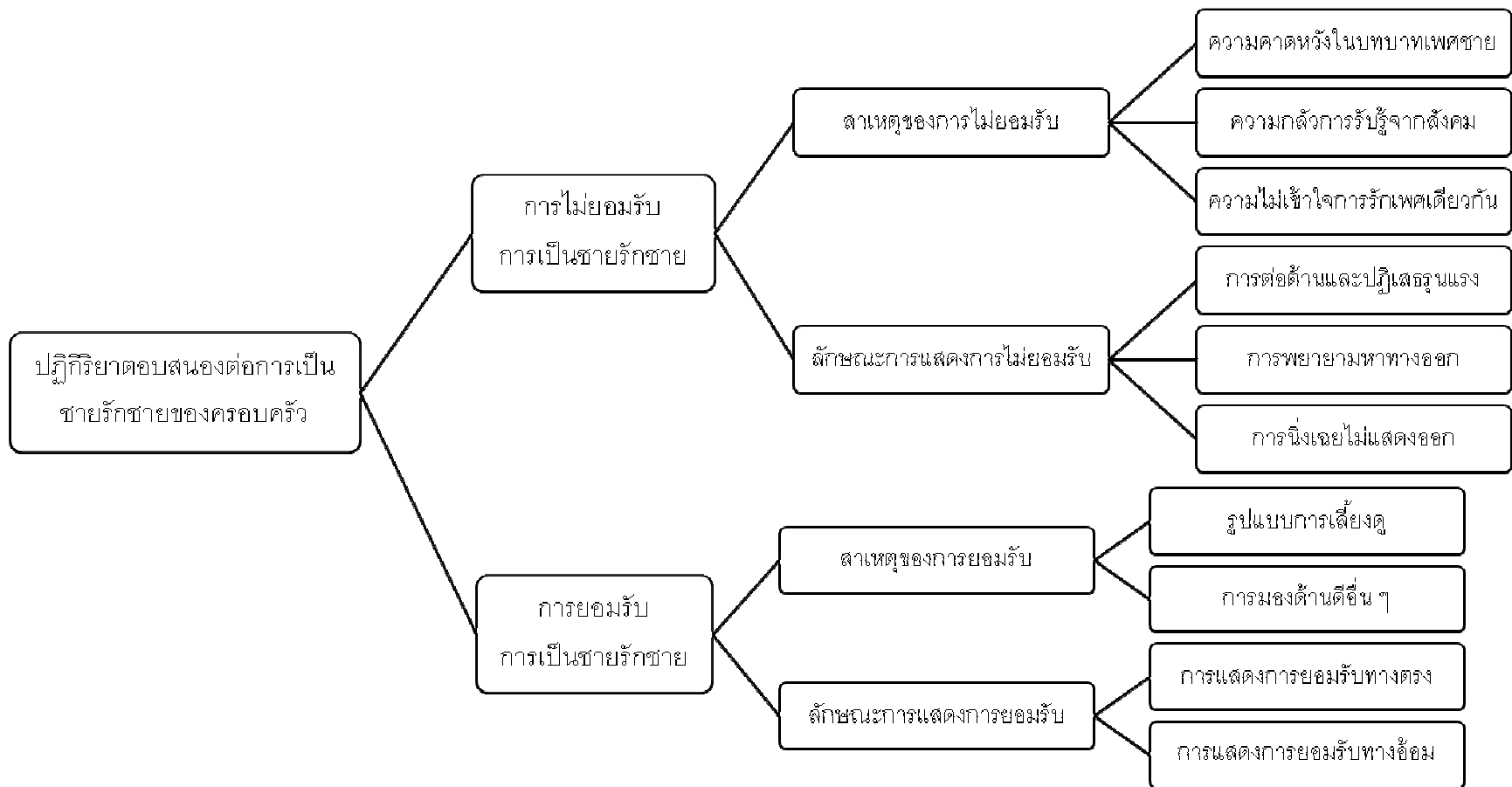
- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“พอดีวันนั้นมันเป็นเหตุการณ์ที่แม่ถามขึ้นมาแล้วมันเหมือนกับว่ามี
โอกาสได้พูดพอดี เลยแบบไหนๆก็แม่ถามมาแล้ว ไม่รู้ว่าจะถามหรือ
ว่าอะไรแต่ประมาณว่า แม่อาจจะสื่อไปในเรื่องนี้ ก็เลยบอกไป แล้ว
ตอนนั้นไม่ได้อยู่ต่อหน้าแม่ คุยทางโทรศัพท์ก็เลยกล้าพูด” (L: 184)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว

เมื่อครอบครัวได้รับรู้ถึงความเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล ครอบครัวจะมีปฏิกริยา
ตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูลในหลายลักษณะ โดยปฏิกริยาตอบสนองต่อการ
เป็นชายรักชายในที่นี้ หมายถึง การรับรู้การแสดงออกของครอบครัวทั้งในด้านการกระทำและ
คำพูด รวมไปถึงความคิดและความเข้าใจของครอบครัวต่อความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล
ซึ่งปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัวนี้จะแสดงถึงการยอมรับความโน้มเอียง
ทางเพศในหลายระดับ ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ได้ว่าปฏิกริยาของครอบครัวนั้นอาจมีการ
เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ จากการแสดงการต่อต้านไปสู่การวางเฉย จากการปฏิเสธไปสู่การ
ยอมรับ และจากการทำใจไปสู่การเข้าใจ ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในการรับรู้ของผู้ให้
ข้อมูลนั้น สามารถแบ่งลักษณะปฏิกริยาตอบสนองของครอบครัวได้เป็น 2 ลักษณะหลักๆ คือ การ
ไม่ยอมรับ และการยอมรับ โดยมีรายละเอียดในแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3 ปฏิกิริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว

2.1 การไม่ยอมรับการเป็นชายรักชาย

หลังจากได้รับรู้ถึงความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีปฏิกิริยาตอบสนองที่แสดงออกถึงการไม่ยอมรับการเป็นชายรักชาย ทั้งในด้านความคิด การกระทำและคำพูด โดยปฏิกิริยาการต่อต้านและปฏิเสธที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้จากการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนคือ สาเหตุของการไม่ยอมรับของครอบครัว อันได้แก่ ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับการรักเพศเดียวกันและความคาดหวังในตัวผู้ให้ข้อมูลของครอบครัว และลักษณะการแสดงออกถึงการไม่ยอมรับในลักษณะต่างๆ อันได้แก่ การปฏิเสธและต่อต้านอย่างรุนแรง การไม่ยอมรับและพยายามหาทางออก และการแสดงอาการนิ่งเฉย

2.1.1 สาเหตุของการไม่ยอมรับ

ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้ว่าสาเหตุที่ทำให้ครอบครัวเกิดการต่อต้านและปฏิเสธการรักเพศเดียวกันของตนนั้น เกิดจากประสบการณ์และค่านิยมของครอบครัวทั้งต่อตัวผู้ให้ข้อมูลและต่อการรักเพศเดียวกันในหลายปัจจัย เช่น การคาดหวังบทบาทหน้าที่ของเพศชายจากผู้ให้ข้อมูล การให้ความสำคัญกับการรับรู้ของสังคมรอบข้าง และการขาดความเข้าใจเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1.1 การคาดหวังในบทบาทเพศชาย

ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงการยึดถือค่านิยมทางสังคมอันทำให้ครอบครัวมีความคาดหวังต่อผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทเพศชาย และแสดงการไม่ยอมรับความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถทำหน้าที่ตามบทบาทของค่านิยมนั้นได้ โดยค่านิยมนี้จะแสดงออกทางความคาดหวังให้ดูแลครอบครัวในฐานะลูกชายคนโตหรือลูกชายคนเดียว ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“เขาก็ไม่ชอบใจ เขาก็คาดหวังกับเราสูง เพราะเราเป็นลูกชายด้วย
แล้วก็ลูกคนแรกด้วย แล้วก็พ่อแม่ทุกคนก็คงไม่มีใครอยากให้ลูกมา
เป็นอย่างนี้หรอก เขาก็รับไม่ได้ เขาก็บอกเลยแหละว่าเขารับไม่ได้”

(L: 168)

“ของคณน้่องมันจะยอมรับยาก เพราะว่าลูกคนเดียว ความยอมรับมันคงยากกว่าคนที่ม่ี่น้่องมันั้ คนที่มีน้่องคงจะไม่เท่าไร แต่ของคณน้่องเป็นลูกคนเดียว” (L: 303)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

และในบางครอบครัวจะแสดงค่านิยมออกมาทางความคาดหวังให้ผู้ให้ข้อมูลมีทายาทเพื่อสืบสกุล ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“เขาคาดหวังตัวเรามาก เขาคาดหวังให้เราแต่งงาน มีลูกสืบสกุล เพราะเราโดนคาดหวังมา เพราะเราใช้นามสกุลแม่คนสุดท้ายแล้วที่ จะสืบสกุล ถ้าหมดจากเราไปแล้วนี่ก็จบเลย เพราะฉะนั้นเขาถึงแบบผิดหวังมาก เหมือนจะรับไม่ได้” (L: 236)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“เพราะแม่กลัวตระกูลดั้นด้วย เพราะนามสกุลทางพ่อมีผู้ชายสองคนคือลูกพี่ลูกน้องกับพี่ เขาเป็นผู้ชาย แต่ไม่แต่งงาน คงอยู่กรุงเทพ โสดเหมือนอา ส่วนพี่ก็ไม่แต่ง มันก็เลยกลัวว่าจะสิ้นนามสกุลรีเปล่า” (L: 138)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

2.1.1.2 การให้ความสำคัญกับการรับรู้ของสังคม

ผู้ให้ข้อมูลบางรายกล่าวถึงสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวไม่ยอมรับการเป็นชายรักชายว่าเกิดจาก การมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดซึ่งมีลักษณะสังคมที่ใกล้ชิดรู้จักกันทั้งชุมชน จึงทำให้ครอบครัวให้ความสำคัญกับการรับรู้และความเชื่อของชุมชนหรือสังคมรอบข้าง กล่าวคือ ครอบครัวรับรู้ว่าการรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องผิดปกติทำให้ครอบครัวรู้สึกอับอายที่จะเปิดเผยให้สังคมรอบข้างรับรู้ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“คือเขามากังวลกับคนรอบข้างของเขา เพราะว่าสังคมที่ (อำเภอหนึ่งในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) คือเราอยู่ที่ (อำเภอหนึ่งในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) สังคมนั้นก็จะเล็ก คือใครทำอะไร ลูกใครทำอะไรก็จะรู้กันไปหมด เขาก็คงอายมั้ง เขารู้สึกว่ามันผิดธรรมชาติ แล้วเขายาย แล้วก็ไม่อยากให้ลูกเป็นอย่างนี้ และเขาก็คงกลัวคนอื่นมองไม่ดีด้วยมั้งว่าถ้าคนอื่นเขารู้ไปแล้วคนอื่นจะรับได้ไหมหรือจะเกลียดไหม มันกึ่ง ๆ หัวโบราณหน่อย ๆ เลยละ” (L: 234)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

“ด้วยอาชีพของแม่ที่แม่เป็นครู และสังคมก็จับตามอง ก็คืออยากจะทำให้ลูกตัวเอง perfect ที่สุด แต่แม่ก็แค่สังคม คืออันดับหนึ่งก็คืออยากจะทำให้ลูกตัวเอง perfect ที่สุด หวังดีต่อลูกแหละ อันสองรองลงมาก็คือเรื่องสังคมด้วย แม่คิดแค่อยากให้ลูกมีครอบครัว สมบูรณ์แบบหรือว่าสามารถที่จะให้ลูกอยู่ในสังคมโดยที่ไม่ต้องอายคนอื่นแค่นั้นเอง” (L: 155)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

2.1.1.3 การขาดความเข้าใจเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลบางรายยังระบุสาเหตุที่ครอบครัวไม่ยอมรับการเป็นชายรักชายว่าเกิดจากการขาดความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการรักเพศเดียวกัน ทำให้ครอบครัวขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการรักเพศเดียวกัน ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อย่างป้าหรือพ่อหรือผู้ใหญ่ในยุคนั้น คือบ้า ห่า สิบอัฟ หกสิบ เขาเพิ่งจะมารู้จักคำว่าเกย์เมื่อประมาณไม่กี่ปีนี่เอง ที่ผ่านมาเขาจะรู้จักแต่คำว่าตุ๊ด กับ กระเทย ที่กระเทยจะแต่งหญิง มีนมแบบทรานช้อย่างนั้นเลย แล้วตุ๊ดก็จะหัวปอกนุ่งสั้น แล้วคือเราก็ไม่ได้ตั้งตุงหรือว่าจะเป็นหญิง เขาก็เลยไม่เข้าใจว่าเกย์คืออะไรในความคิด” (L: 157)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“พื้นฐานของคุณพ่อ คุณแม่พี่คือ พ่อโตมาจากลูกคนจีน ยากจน
 ถีบตัวเองขึ้นมาเรียน(มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐแห่งหนึ่งใน
 กรุงเทพฯ) ที่บ้านก็ทำมาสารพัด พยายามใช้ชีวิตพอสมควร เป็น
 เซลล์ เป็นอะไรต่างๆ คนที่ผู้ชีวิตมาพอสมควร เขาจะมีความ
 proud ในตัวเองอยู่พอสมควร อะไรก็ตามที่ against เขา ไม่มีทาง
 หลอกที่เขาจะยอมรับได้ง่ายๆ และต้องใช้เวลา ส่วนคนเป็นแม่ พี่
 ยอมรับเลยว่าแม่พี่ประสบการณ์น้อย ประสบการณ์ชีวิตไม่ได้เยอะ
 นัก จบพาณิชย์ ความรู้ก็ไม่เยอะ แต่อาศัยเป็นคนชอบเรียนรู้ เป็น
 คนชอบอ่านโน่น อ่านนี่ อาจจะไม่ได้อะไรนักหนา ทำงานสายบัญชี
 ด้วยกันทั้งคู่ แนนอนละ ประสบการณ์ในการมองเรื่องที่เป็นเรื่อง
 สมัยใหม่แบบนี้เขาจะน้อย และเขาไม่กล้าตัดสินใจ โดย nature
 ของคน คนเรามักจะกลัวในสิ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์หรือไม่เคย
 เผชิญหน้ากันมาก่อน เป็นเรื่องปกติที่เขาจะยอมรับไม่ได้หรอก” (L:
 294)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

2.1.2 ลักษณะการแสดงการไม่ยอมรับ

เมื่อครอบครัวไม่สามารถยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลได้
 ครอบครัวจะมีการแสดงออกทางคำพูดและการกระทำที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้ถึง
 ปฏิเสธและต่อต้านการรักเพศเดียวกันใน 3 ลักษณะ คือ การปฏิเสธอย่างรุนแรง การ
 พยายามหาทางออก และการแสดงอาการนิ่งเฉย โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.2.1 การปฏิเสธรุนแรง

ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลบางรายแสดงปฏิกิริยาไม่ยอมรับออกมา โดยการ
 ปฏิเสธและต่อต้านความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลอย่างชัดเจน ทั้งทางคำพูด
 และการกระทำที่บ่งบอกถึงความรู้สึกไม่พอใจ หรือเสียใจที่ผู้ให้ข้อมูลรักเพศเดียวกัน
 ดังข้อมูลต่อไปนี้

“ก็เนี่ยมาเจอรูปในกระเป๋าดังค์ แกลงไปเปิดดูตอนยักซ์ (นามสมมติ) ไม่อยู่ แล้วแกก็ดำดำ ทุ่มของ เขวี้ยงของ ปามีด แล้วก็เผาเสื้อฝ้ายยักซ์บางตัว” (L: 282)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“เขาก็แสดงอาการพูดจาถากถาง แบบผิดธรรมชาติบ้าง อายคนรอบข้างบ้าง ไม่กล้าเดินตลาดบ้าง อายบ้านตรงข้าม คนอื่นเขาจะพูดว่ายังไง นินทาว่ายังไง มีที่ไหน” (L: 196)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“คุณแม่เห็นก็ตกใจ แล้วก็พูดเขาเลี้ยงมาผิดตรงไหน เขาไม่เข้าใจเลย มีอะไรจะพูดใหม่ เขาก็อารมณ์ขึ้น” (L: 225)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“แม่จะร้องไห้หนัก แม่ไม่อยากให้เป็นเลย แม่ไม่คิดว่าไม่ (นามสมมติ) เป็นมาก่อน ดูไม่ออกเลย” (L: 213)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“แม่โทรมาอีกรอบ แม่ร้องไห้ว่าแม่รู้สึกว่ามีแม่เสียลูกไป เหมือนวันที่เพราะว่าเรามีน้องอีกคนหนึ่ง น้องชายตายแม่บอกว่าเป็นความรู้สึกเดียวกันแบบที่วันที่น้องชายตายเลย” (L: 146)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

2.1.2.2 การพยายามหาทางออก

ปฏิบัติการไม่ยอมรับการรบกวนเพศเดียวกันที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายสามารถรับรู้ได้รูปแบบหนึ่ง คือ การพยายามหาทางเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลในหลายวิธีการ มีทั้งการพยายามขอร้องให้ผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศของตน ดังข้อมูลต่อไปนี้

“คุณแม่มักล้าพูด เขากลัวว่าพูดไปแล้วจะทำร้ายจิตใจเราก็เลยไปบอกคุณพ่อ คุณพ่อก็เลยเรียกมาคุยเพราะ เรียกมาคุยอย่างเป็นจริงเป็นจังเลยนะ เรียกมาคุยจริงจังเลยแบบรู้แล้วนะ แม่เล่าให้ฟังได้ยินว่าเป็นอย่างนี้ ๆ อะไรนั่นหรือ ทำไมต้องเป็นอย่างนั้นละ ไม่เป็นไม่ได้หรือ” (L: 242)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“ปกติแม่จะไม่ค่อยชอบตัดในทีวี เวลาเห็นตัดก็จะไม่ค่อยชอบนะ ก็จะมีพูดบ่นๆ แม่ก็ถามว่า ‘สงสารไม้ (นามสมมติ) นะทนแม่ ฟังแม่พูดอย่างนี้ได้ยังไงมาตั้งแต่เด็ก’ ตั้งแต่เด็กนะ ตั้งแต่จำความได้ เวลาแม่เจอตัดแม่จะไม่ค่อยชอบ ก็ประมาณนั้น แล้วก็แม่บอกว่า ‘ไม่เป็นได้ใหม่’” (L: 215)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“แม่เหมือนพยายามบอกว่าให้เรากลับมาเป็นแบบเดิมได้เหมือนเหมือนคุณกันอะไรก็ไม่ว่า ไรละเอียดจำไม่ได้ แต่ซึ่งสรุปได้ว่า ณ ปัจจุบันนี้แม่ก็ยังคาดหวังให้เรา กลับไปเป็นลูกชาย” (L: 149)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลบางรายพยายามหาทางพูดจาโน้มน้าวให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นถึงข้อเสียของการรักเพศเดียวกัน และข้อดีของการรักต่างเพศ โดยหวังว่าผู้ให้ข้อมูลจะตัดสินใจเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศกลับมารักเพศตรงข้าม

“แม่ก็พยายามจะ ไม่ยอมรับนะ ถ้าในความรู้สึก ก็คือบอก ทำไมไม่ชอบผู้หญิง เนี่ยผู้หญิงดีกว่า มีลูกแล้วลูกก็เลี้ยงเรา อะไรอย่างนี้ แล้วเขาก็พยายามรื้อฟื้นตอนอนุบาลว่า เนี่ยเคยมีเด็กผู้หญิงมาชอบ ก็คือเหมือนเขาก็พยายามปฏิเสธ ... เขาก็จะบอกว่า ‘เนี่ยเห็นเปล่าละ ผู้ชายมันไม่ได้รักเราจริงหรอก มันก็แค่คบหาช่วยอีกอย่างหนึ่งนะเข้ม (นามสมมติ) เราไม่มีไซ้’ เขาบอก ‘มันต้องมี

ลูกเหมือนเป็นโซ่คล้อง คืออย่างน้อยมีปัญหาเราจะมองที่ลูกก่อน แต่ที่ผู้ชายกับผู้ชาย ยังไงก็ไม่รอดหรือกั้ม ก็เนี่ยแม่ถึงบอก' กลายเป็นว่าเหมือนเราเอาปัญหาไปเล่าให้เขาฟังมันก็ยิ่งได้ข้อมูล ว่ามันไม่จริงนะเข้ม เหมือนอย่างน้อยก็หวังว่าเราจะเปลี่ยนได้ไง” (L: 94)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“ช่วงหลังแม่ก็เริ่มพูดดีขึ้นเหมือนประมาณว่าแม่ก็เริ่มภูมิใจในตัว เรามากขึ้นเพราะว่าเรียนจบแล้วไง เพราะว่าตอนนั้นมันยังเรียนไม่ จบ เลยเริ่มเหมือนยกความดีของเรามาเพื่อมาเปรียบเทียบให้เรา คิดมาว่าเราเป็นคนที่ perfect ยกเว้นเรื่องเดียวคือเรื่องนี้ถ้าเกิดว่า you เป็นผู้ชายจริงๆแล้ว you จะเป็นผู้ชายที่ perfect เหมือนจะ พยายามที่จะหลอกหล่อเหมือนว่าเป็น driving force ให้เราปรับตัว ให้เป็นคนดี perfect สำหรับแม่” (L: 226)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ข้อมูลบางรายกล่าวถึงการพยายามหาทางออกของ ครอบครัวด้วยการเกลี้ยกล่อมให้ไปพบจิตแพทย์ เพราะคิดว่าจะช่วยให้เปลี่ยนความ โน้มเอียงทางเพศได้

“เท่าที่รู้เขาคงต้องไปคุยกับเรื่องจิตแพทย์เรื่องอะไรกันมา แล้วจะให้ เราไปหาหมอจิตแพทย์ 'เออ น้า เอ็งไปหน่อยเหอะน้า ให้มันดี ขึ้นมา” (L: 219)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

“พอแม่เรารู้ เขาก็เรียกเราไปนั่งคุยกัน 2 คน เขาบอกว่าก็รู้เรื่องแล้ว แล้วเราจะทำยังไง ก็บอกว่าไปหาหมอดีไหม” (L: 150)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

2.1.2.3 การแสดงการนิ่งเฉย

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลบางรายยังกล่าวถึงปฏิกิริยาการไม่ยอมรับของครอบครัวอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมักจะเกิดหลังจากการแสดงการไม่ยอมรับใน 2 ลักษณะข้างต้นแล้ว แต่รับรู้ได้ว่าผู้ให้ข้อมูลไม่มีท่าทีที่จะเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ นั่นคือการนิ่งเฉยไม่แสดงการต่อต้านหรือปฏิเสธ แต่ผู้ให้ข้อมูลยังคงรับรู้ได้ว่ายังไม่สามารถยอมรับความเป็นชายรักชายได้อย่างสนิทใจ ดังข้อมูลต่อไปนี้

“รู้ว่าแกรับไม่ได้ในใจ ในใจลึกๆก็รับไม่ได้ แต่แก็เริ่มไม่อะไรแล้วไง ไม่อะไรด้วยท่าทางที่แสดงออกมากกว่า แต่ข้างในคิดว่าคิด แต่ไม่รู้ว่าจะคิดอะไร” (L: 315)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“ถามว่าเขาผิดหวังไหม ก็คงมี แต่รู้สึกเหมือนเขาก็ยังให้ที่ เราเขาแบบไม่ได้มาอะไรยุ่งยามหรือแบบต้องมาให้มันได้ตั้งใจหรือว่าจะให้เราเป็นอย่างไรอย่างนี้ เสียใจไหมก็คงมีที่ไม่ได้ตั้งใจเขา แต่ไม่ได้กดดันเรา” (L: 392)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“ถ้าในแง่ของความสัมพันธ์พ่อ แม่ ลูก มันไม่เปลี่ยน ในภาพฉากหน้า ส่วนเบื้องลึกนั้นเราก็อยู่แล้วว่าเบื้องลึกเขาเองเขาก็เป็นห่วงเราอยู่เหมือนเดิม เขาก็รักเราอยู่เหมือนเดิม เพียงแต่ตัวเขาเองเขาอาจจะโทษน้อยเนื้อต่ำใจ โทษโชคชะตาตัวเองบ้าง ... เขาจะมีความรู้สึกอย่างนี้วนเวียนในความรู้สึกของเขาอยู่ แม้ว่าปากของเขาจะบอกว่าเขาไม่เคยคิดเรื่องนี้ ... แต่เรารู้ว่าลึกๆ เขาเป็นอย่างนี้ ทุกวันนี้การกระทำบางอย่างมันบอกให้รู้ คำพูดบางอย่างมันบอกให้รู้ เสียงบางอย่างมันบอกให้รู้ ลักษณะการใช้เสียง เรารู้เลยว่าลึกๆ เขาก็ยังรู้สึกว่าต้องทำใจ เมื่อลูกชายคนเดียวของเขาเป็นแบบนี้” (L: 315)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

2.2 การยอมรับการเป็นชายรักชาย

ปฏิกริยาตอบสนองของครอบครัวอีกลักษณะหนึ่งที่ทำให้ข้อมูลทุกคนกล่าวถึง คือ การแสดงการยอมรับ ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ส่วนคือ สาเหตุของการยอมรับของครอบครัว และ ลักษณะการแสดงออกถึงการยอมรับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 สาเหตุของการยอมรับ

ผู้ให้ข้อมูลระบุสาเหตุที่ทำให้ครอบครัวยอมรับการรักเพศเดียวกันว่าเกิดจากความเชื่อและค่านิยมของครอบครัวที่แสดงออกมาทางรูปแบบการเลี้ยงดู และการรับรู้คุณค่าในตัวผู้ให้ข้อมูลอันทำให้เกิดการยอมรับในลักษณะดีด้านอื่นๆของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

2.2.1.1 รูปแบบการเลี้ยงดูที่ให้อิสระ

ในการรับรู้ถึงการยอมรับของครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงสาเหตุที่ทำให้ครอบครัวเกิดการยอมรับและเข้าใจในความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลว่าเกิดจากค่านิยมและความเชื่อของครอบครัวที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้จากรูปแบบการเลี้ยงดูที่ให้อิสระและยอมรับในการตัดสินใจ ไม่มีการตีกรอบหรือวางแผนชีวิตล่วงหน้าให้แก่ผู้ให้ข้อมูล ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลที่ว่า

“ที่บ้านเลี้ยงปล่อยด้วย ก็แบบอยากทำอะไรก็ทำ ไม่ได้ว่า แค่ว่า ทำตัวดีก็พอแล้ว ไม่ได้ไปติดยา ไม่ได้เล่นพนัน แค่นั้นก็พอแล้ว ไม่ได้บังคับอะไรมาก มันก็เลยมีความสุขกับที่เป็นอยู่ คือ อยากทำอะไรอยากเรียนอะไรแม่ก็ไม่ได้ห้าม เหมือนแม่ไม่ได้บรู๊ทางว่าต้องเป็นแบบนี้ ต้องเรียนคณะนี้ จบมาแล้วเป็นแบบนี้ บางคนจะมีบรู๊ทางไว้ให้เลยตั้งแต่เกิดยันตาย แต่ที่บ้านไม่ คือเชื่อในสิ่งที่เราตัดสินใจไปแล้ว เหมือนคอยให้คำปรึกษาเฉยๆว่า เราเลือกอย่างนี้แล้วเราควรทำยังไงต่อ” (L: 101)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

“คือที่อยู่ครอบครัวที่คุณแม่จะสอนว่า เขาจะไม่ fix กับเรื่องของการใช้ชีวิต เขาจะสอนเรามาตั้งแต่เด็กอย่างนั้น พี่ก็เลยไม่ค่อย serious กับเรื่องพวกนี้ เขาจะพูดเสมอว่า เราจะเรียนเก่งหรือไม่เก่ง

ก็ได้ เราจะเป็นอะไรก็ได้ เราจะนับถือศาสนาอะไรก็ได้ แต่คือเรา
จะต้องรู้เสมอว่าสิ่งที่เราทำอยู่มันดีหรือไม่ดี จะมีใครเดือดร้อนไหม
ใครจะเดือดร้อนไหม แค่นั้นเอง เขาอยากเห็นเรามีชีวิตที่ดี คือ ถ้า
เรามีชีวิตที่ดีแล้วเรามีความสุขกับสิ่งที่เราทำ เขาก็ happy” (L: 14)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

2.2.1.2 การมองด้านดีอื่นๆ

เมื่อครอบครัวสามารถรับรู้ได้ว่าผู้ให้ข้อมูลไม่มีทางเปลี่ยนความโน้มเอียงทาง
เพศ ครอบครัวจะมีการหาเหตุผลเพื่อยอมรับการรักเพศเดียวกันของผู้ให้ข้อมูลโดย
การมองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องของเวรกรรม และการเลือกมองหาลักษณะดี
ด้านอื่นๆในตัวผู้ให้ข้อมูล เช่น ผลการเรียน ความรับผิดชอบ ดังข้อมูลต่อไปนี้

“เขาจะพูดบอกว่า เนี่ยเข้มเรียนเก่ง อย่างน้อยถึงเข้มจะชอบผู้ชาย
แต่ว่าแม่ยังคิดว่าเข้มเป็นคนดี เพราะตั้งแต่มีเข้มมายังไม่เคยมี
ประวัติ เพราะพี่สาวมีประวัติ แม่ก็เลยคิดว่าอย่างน้อย เสียด้าน
หนึ่งแต่ด้านอื่นก็ยังมีดี เขาบอกอย่างนี้ แม่จะพูดอย่างนี้เสมอ” (L:
209)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“ฝ่ายพ่อ เนื่องจากเราประพาศิตัวดีมา คือตั้งใจเรียน ไม่เคยเกเร
อะไร เขาก็มองว่าเป็นเรื่อง บอกว่าเป็นเรื่องกรรม เออ มันก็เป็น
เรื่องเวรกรรม ก็เออเหอะ ขอให้ลูกเป็นคนดีแล้วกัน” (L: 180)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“เขาไม่ได้ภูมิใจหรืออกกับการมีลูกเป็นเกย์ แต่เขาภูมิใจที่อย่างน้อย
มีลูก ๑ คน ซึ่ง ok หาเลี้ยงตัวเองได้ มีชื่อเสียงพอประมาณ
ช่วยเหลือคนอื่นได้ มันคือ ๓-๔ อย่างที่มาคำนวณรู้สึกแย่งของ
เขาตรงนั้น ทำให้ลูกอย่างมันยัง run ต่อมาได้จนถึงทุกวันนี้ มันก็
โชคดีย่างหนึ่งตรงที่ว่าเราก็ไม่ได้ไปเกกมะเหรกเกรที่ไหน เรา

ไม่ได้หลุดไปเรื่องยาเสพติด สิ่งแม่กลัวที่สุดคือเรื่องยาเสพติด กลัวจะไปโดนจับ กลัวตำรวจยึดยาบ้า แม่กลัวพวกนั้น มากกว่าเรื่องจะมาเป็นเกย์เสียด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นไม่ใช่ปัญหาเลย” (L: 347)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

2.2.2 ลักษณะการแสดงการยอมรับ

ในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ ครอบครัวจะมีการแสดงการยอมรับในตัวผู้ให้ข้อมูลทั้งทางการกระทำและคำพูด โดยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือการแสดงการยอมรับทางตรงและการแสดงการยอมรับทางอ้อม โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.2.1 การแสดงการยอมรับทางตรง

ในการแสดงการยอมรับทางตรงนั้น ครอบครัวจะแสดงการยอมรับทางคำพูดที่แสดงถึงการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“พี่ก็ขึ้นไปนอนก็คุยกับพ่อ แล้วก็พ่อก็เงิบๆ ก็เลยถามพ่อว่า ‘พ่อเคยคิดหรือเปล่าว่าไม่ (นามสมมติ) เป็น (ชายรักชาย)’ พ่อก็บอกว่า เขาก็มีอยู่นิดหน่อย ก็ไม่ได้อยากให้เป็น แต่เป็นก็ไม่ใช่ไร” (L: 167)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“แม่ก็พูด ‘ทำอะไรที่ระวัง จะเป็นยังไงแม่ก็ไม่ว่า เป็นคนดีก็พอ’” (L: 80)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

“ก็คือบ๊อบบอกว่า สูดหายใจแล้วเนี่ย เขามีแหวนสองวง เขาอยากให้เราวางหนึ่ง เขาอยากให้เราวางหนึ่ง เออ มันเป็นการว่าเขา เขาก็พูดว่าที่ผ่านมามีบ้างก็รู้ว่ามีผิดไปแล้วละ เขาก็ไม่ได้ขอโทษ แต่อะไรที่

ผ่านมาก็ให้มันผ่านไป ก็ ok นั่นแหละ มันใช้เวลานานมาก เป็นปีๆ นะ กว่าเราจะยอมรับได้” (L: 209)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“เราถามแม่ว่า ‘แม่ ถ้าสมมุติว่าดัง (นามสมมติ) เป็นแบบนี้ แม่ยังจะรักดังไหม’ แม่บอกว่า ‘ยังไงดังก็ยังเป็นลูก ยังไงแม่ก็ยังรักอยู่แล้ว’ แล้วแม่ดูเข้มแข็งมากวันนั้น แม่ถามแบบโดยที่แม่ไม่ร้องไห้เลย ทั้งๆที่คนร้องไห้เป็นฉับ ถ้าเป็นเมื่อก่อน ถ้าพูดในอารมณ์ที่แบบนี้มา แม่คงจะตัดสายไปเลย หรือว่าเกิดอะไรขึ้นสักอย่าง แต่วันนั้นแม่กลับคุยกับเรานานเป็นชั่วโมง เพื่อที่จะถามรายละเอียดของลูกว่าลูกเป็นยังไง แล้ววันนั้นคนที่พูดเล่าให้แม่ฟังก็คือฉันซึ่งร้องไห้ แล้วแม่ก็รับฟัง” (L: 125)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“แม่ก็บอกว่า ก็อยู่กับพี่เขามีความสุขดีก็โอเค แม่คิดว่าอาจจะจะเป็นเวอร์กรรมของชาตินี้ก็ได้ ว่าเข้ม (นามสมมติ) เป็นอย่างนี้ แต่ว่าถ้าเข้มเป็นคนดีแม่ก็โอเคแล้ว แม่ไม่คิดอะไรแล้ว” (L: 383)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

2.2.2.2 การแสดงการยอมรับทางอ้อม

ในการแสดงการยอมรับทางอ้อมของครอบครัวนั้น ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงการแสดงออกทั้งทางกระทำและคำพูด โดยการไม่แสดงท่าทีใดๆ ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าถูกต่อต้านหรือไม่ยอมรับ การมีความสุขกับความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งแสดงความเข้าใจและสนับสนุนในเวลาที่คุณให้ข้อมูลมีปัญหา ดังข้อมูลต่อไปนี้

“พ่อไม่เคยพูดเลยด้วยซ้ำ คือทุกที่เขาจะเป็นคนดู ชอบว่า ถ้าเกรดตกก็จะชอบว่า หนังสืออ่านไม่อ่าน ไม่ทำการบ้าน แต่พอเรื่องนี้กลับเป็นว่าเขาไม่ว่าอะไรเลย” (L: 439)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“ก็อย่างกลับไปบ้านปู่ เวลาแม่มีของกินอะไร แม่ก็บอก ‘เอาไป
ด้วยไหม เอาไปกินกัน’ พี่ก็เลยไม่พูดว่าแฟน แต่มีคำว่ากิน
เพราะว่าเวลาพูดคำว่ากิน มันจะไม่ใช้เราคนเดียวมันต้องมี
มากกว่าเราหนึ่งคน แม่ก็รับรู้ว่าเราอยู่กับเขา (คนรัก) แล้วแม่ก็ยิ้ม
แย้มแจ่มใสดี” (L: 264)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“อย่างเจาะหูนี้ บางทีไปเดินกับแม่ แม่ก็ถามเอาตุ้มหูร้อย เดี่ยวแม่
ซื้อให้ ชอบซื้อของพวกนี้ให้ บางทีเวลาไปเจ็ลก็ซื้อแป้งพัพมาให้
ซื้อครีมซื้อรองพื้นมาให้ เหมือนแม่รับได้และมีความสุขกับที่เป็น
อย่างนี้ เพราะว่าไม่ได้ต่อต้าน ไม่ได้รังเกียจ ไม่ได้พยายามที่จะ
เปลี่ยนให้เราเป็นผู้ชายทั่วไป คือไม่ได้ทำตัวแบบนั้น เหมือนลูกเป็น
อะไรแม่ก็สนับสนุน” (L: 315)

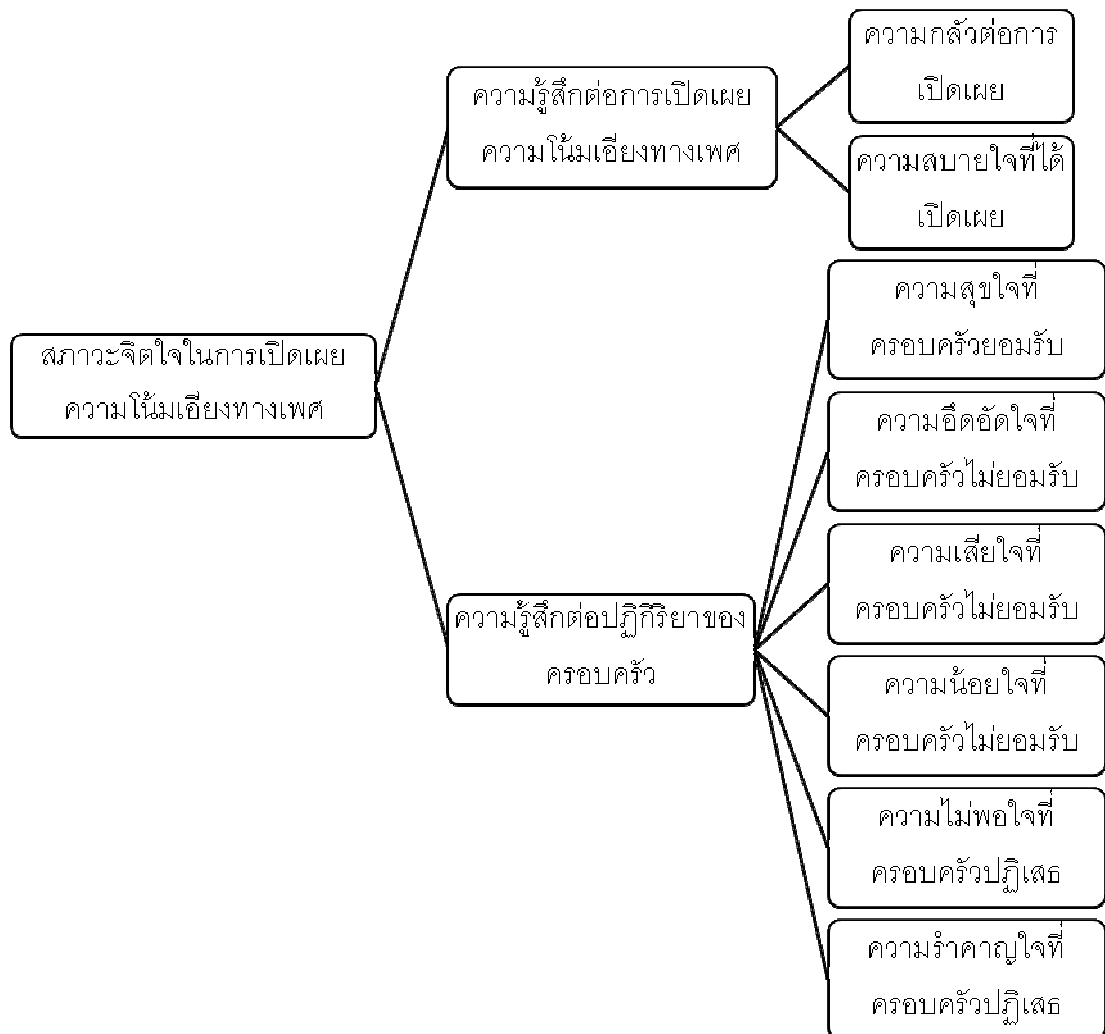
- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

“เขาก็ไม่ได้มี drama นะ เขาก็ถามเหมือนผู้ใหญ่ถามลูกตัวเอง
ทั่วไปเวลามีแฟน ถามเขาเป็นใครมาจากไหน เจอกันได้อย่างไร แล้ว
คิดว่าเขาเป็นคนยังไง happy ใหม่มากกว่านั้นมากกว่า เขาก็ไม่
เคยพยายาม persuade เราว่าจะต้อง convert เราจะต้องมีแฟน
เป็นผู้หญิงดีกว่า หรือมีครอบครัวมีลูกนะ มันคือชีวิตที่สมบูรณ์คือที่
บ้านไม่สนใจ ไม่มีปัญหาอะไรร้ายแรงเลย ตอนที่พี่เลิกกับแฟนคนที่
เพิ่งเลิกมานี้ก็ไม่มี เขาไม่เคย blame ไม่เคยโทษเราว่าก็เพราะเรา
เป็นแบบนี้ถึงได้ต้องเสียใจ” (L: 133)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ

เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลจะมี สภาวะจิตใจเกิดขึ้นในหลากหลายรูปแบบของความรู้สึก อันได้แก่ ความกลัว ความเสียใจ ความน้อยใจ ความโกรธ ความอึดอัดใจ ความโล่งใจ ความดีใจ ความตื่นตันใจ ซึ่งความรู้สึกทั้งทุกขใจ และสุขใจเหล่านี้เป็นสภาวะจิตใจที่ตอบสนองต่อทั้งการเปิดเผยการเป็นชายรักชายและต่อ ปฏิกริยาของครอบครัว จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาวะจิตใจที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึง ผู้วิจัยจึงแบ่ง ออกเป็น ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศและความรู้สึกต่อปฏิกริยาของครอบครัว โดยมีรายละเอียดในแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4 สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ

3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ

คือ สภาวะจิตใจของผู้ให้ข้อมูลที่ตอบสนองต่อการเปิดเผยการเป็นชายรักชายต่อครอบครัวที่แสดงออกมาทางความรู้สึก มี 2 ส่วนคือความรู้สึกก่อนและหลังการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ โดยความรู้สึกที่เกิดขึ้นก่อนการเปิดเผยจะเป็นความรู้สึกทางลบ คือ ความกลัวต่อการเปิดเผย และความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายหลังการเปิดเผยนั้นจะเป็นความรู้สึกทางบวก คือ ความสบายใจที่ได้เปิดเผย

3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย

ตั้งแต่ในช่วงก่อนการเปิดเผยต่อครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงความรู้สึกต่อการเปิดเผยว่าเป็นความรู้สึกกลัวที่เกิดขึ้นจากการคาดเดาปฏิกิริยาตอบสนองของครอบครัวในทางลบ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลรับรู้ความคิดทางลบต่อการรักเพศเดียวกันของครอบครัว หรือรับรู้เรื่องราวของชายรักชายที่ถูกปฏิเสธเมื่อเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศจากประสบการณ์ของผู้อื่น และจากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ หรือนิยาย ซึ่งความกลัวนี้มีการแสดงออกมาทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดการพยายามปกปิด หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า และไม่กล้าที่จะเปิดเผย ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ยังไม่พร้อมที่จะบอก รู้แต่ว่าบอกไปบ้านคงแตก คือตอนนั้นไม่มี
มโนภาพในหัว แล้วไปได้ยินเรื่องราวคนนั้น คนนี้ เป็น drama กัน
สนุกสนาน ok ะ ภูไม่บอกก็ได้วะ เก็บไว้ก่อนค่อยบอก เอาให้ถึง
เวลาค่อยบอก” (L: 306)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

“ก่อนคุย จำได้เลย ใจเต้นแรงมากเหมือนเพิ่งวิ่งเสร็จ กลัว มัน
เหมือนเรารู้ว่าเรื่องอย่างนี้ คืออาจจะดูจากหนังเยอะก็ได้ อ่านนิยาย
เรนโบว์ของฝรั่ง กลัวว่าบอกพ่อแม่ พ่อแม่จะแอนตี้ก่อนเลย เพราะ
อาจารย์บางคนที่เราเรียนก็ยังแอนตี้เรื่องพวกนี้ เราก็เลยกลัวว่าพ่อ
แม่เราจะแอนตี้รีเปล่า ... พ่อเป็นอาจารย์ด้วย แล้วแม่เขาก็ไม่ค่อย
ชอบที่พี่สาวเป็นอย่างนั้น (รักเพศเดียวกัน) แล้วเขาก็ชอบบ่นว่าเข้ม
(นามสมมติ) อย่าเป็นอย่างพี่สาวนะ เราก็กลัวว่าถ้าเราเป็นอย่าง

พี่สาวแล้วแม่เขาจะคิดว่า การเป็นแบบนี้ (รักเพศเดียวกัน) มันทำให้
แยะด้วยรีเปล่า ตอนนั้นก็กลัว กลัวไปหมด” (L: 264)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“ก็ยังคงกลัวยังเชื่อแม่อยู่ มันก็ต้องกลัวนะเพราะอยู่กับแม่สองคนตอน
นั้น ก็ทำอะไรเองไม่ได้ หาตั้งค่าใช้จ่ายไม่ได้ยังไงก็ต้องพึ่งแกอยู่ดี ไป
โรงเรียนจะเอาตั้งค้ที่ไหนไป ชาวใครจะทำให้กิน ก็อารมณ์เด็ก กลัว
โดนตัดแม่ตัดลูก” (L: 393)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“ตอนนั้นก็กลัว ก็กลัวทั้ง 2 อย่าง กลัวว่าถ้าเกิดไม่รับปาก ถ้าไม่ทำ
ไม่โอเค แล้วครอบครัวจะเป็นยังไงต่อ บ้านจะแตกไหม จะต้องโดน
เตะออกจากบ้าน ระหองระแหงไปอยู่ที่อื่นไหม” (L: 251)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“ณ ตอนนั้น คือยังไม่กล้า เหมือนอายแม่ตัวเองแค่นั้น แล้วก็กลัวแม่
จะโกรธอะไรอย่างนี้ รู้สึกว่ากลัว กังวลแล้วก็ใจสั้น เหมือนเป็นอะไรที่
แบบไม่ชอบให้มาถามคำถามแบบนี้กับเรา รู้สึกแค่อยากตอบอะไรก็
ได้ที่ให้มันผ่านไป ให้มันผ่านไป แล้วไม่ต้องมาซ้ำซี้กับเรามาก” (L: 68)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“ก็ที่ไม่บอกก็กลัวแม่จะว่าด้วยละ กลัวรับไม่ได้ ก็เลยไม่บอก เหมือน
เลี้ยงลูกไม่ดี ว่าทำไมถึงเลี้ยงมาชอบผู้ชาย ให้ความรักไม่เต็มที่รี
เปล่า เพราะว่าไม่มีพ่อแต่เด็ก” (L: 189)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย

ในทันทีที่ผู้ให้ข้อมูลได้ทำการยอมรับและเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของ
ตนเองต่อครอบครัว ไม่ว่าจะครอบครัวจะมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูล
ส่วนหนึ่งได้กล่าวถึงความรู้สึกต่อการเปิดเผยว่าเป็นความรู้สึกโล่งใจ สบายใจ เหมือน

ได้รับการปลดปล่อย เป็นอิสระ เนื่องจากไม่ต้องปิดบัง แอบซ่อนความโน้มเอียงทางเพศของตนจากครอบครัวอีกต่อไป

“รู้สึกโล่งนะ ตอนแรกมันเหมือนอะไรมันกดอยู่ในหัว หัวใจมันเต้นแรง แต่พอบอกปู่มันเหมือนมันเบา แล้วมีร้อง รู้สึกน้ำตาไหล มันเหมือนว่าสิ่งที่เราเก็บเอาไว้มานานตั้งแต่ ม.สอง ไม่เคยบอกแม่พยายามแสร้งตลอด เวลามีหนังสือผู้ชายแบบที่ไม่ได้ไปอะไรมาก เวลาซื้อก็ต้องแอบแม่ไปซื้อ มันเหมือนหายโล่ง โล่งไปเลย ว่าไม่ต้องแอบ ต่อไปเราไม่ต้องแอบอีกแล้ว” (L: 285)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“เรารู้สึกสบายใจแล้ว เราเหมือนได้เสียน้ำตาได้ปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่าง...สบายใจในระดับแรกที่ได้ publish ตัวเองสู่สาธารณะกับครอบครัวว่าตัวเองเป็นแบบนี้ เปิดเผยตัวเอง” (L: 138)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“โล่งเลยแหละ โล่งซึกทีวะ ปล่อยสักที ปล่อยตัวเองเป็นอิสระไปเลย” (L: 272)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

“พอบอกเสร็จก็โล่งนะ รู้สึกโล่ง สบายใจ” (L: 187)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“ก็รู้สึกสบายใจ สบายใจที่ไม่ต้องคอยแอบ คอยซ่อน มันสบายใจมากกว่า แล้วก็เลย อยากทำอะไรก็ได้” (L: 124)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

ซึ่งผู้ให้ข้อมูลบางรายยังได้กล่าวถึงความสบายใจนี้จะแปรเปลี่ยนไปเป็นความรู้สึกดีใจ เมื่อได้มองย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ที่ตัดสินใจเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตน

“ก็รู้สึกโชคดี โชคดีที่เราเปิดเผยตอนนั้น โชคดีที่มีแฟนคนนี้ โชคดีที่อะไรๆตอนนี้เราก็อk รู้สึกคิดถูกที่ตอนนั้นบอก ไม่ได้เสียใจ ก็แค่เสียใจกับเหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้น ณ เวลานั้น แต่ว่าหมายถึงทั้งหมดทั้งหมด ณ วันนี้ก็ดีใจที่มันเป็นอย่างนั้น ทำสุดมันก็ดี” (L: 316)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“ดีใจที่ได้บอกนะ ดีใจที่ได้บอก ดีใจที่ทุกอย่างมันเกิดเหตุแบบนั้นออกมา” (L: 361)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว

คือ สภาวะจิตใจของผู้ให้ข้อมูลที่ตอบสนองหลังจากได้เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองและได้รับปฏิกิริยาของครอบครัว โดยหากผู้ให้ข้อมูลได้รับการแสดงการยอมรับจากครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความรู้สึกทางบวกขึ้นในจิตใจ คือ ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ แต่หากผู้ให้ข้อมูลได้รับการต่อต้านและปฏิเสธจากครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นในจิตใจ อันได้แก่ ความเจ็บปวดเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ ความคับข้องใจที่ถูกรับปฏิเสธ และการคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ

3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ

เป็นความรู้สึกทางบวกที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้ถึงปฏิกิริยาของครอบครัวที่แสดงถึงการยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ไม่ว่าจะตรงหรือทางอ้อมก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความสุขใจ สบายใจ ซึ่งจะแสดงออกมาทางความรู้สึกว่าตนโชคดีที่มีครอบครัวที่ยอมรับและเข้าใจ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลที่ว่า

“รู้สึกว่าการที่ได้เกิดมาในครอบครัวแบบนี้เป็นเรื่องโชคดี การที่เรามีครอบครัวที่เข้าใจว่าเราเป็นอะไรเราทำอะไร พี่ happy นะ พี่รู้สึกว่าตัวเองโชคดี รู้สึกว่ามันไม่เคยมี conflict ที่เขาบอกว่าเลิกเป็นอะไรหรือสับสน” (L: 185)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

“มันก็ยิ้มได้ เพราะว่าแม่ก็ไม่ได้พูดเครียดตลอด พอพูดเสร็จก็พูดเหมือนตลกด้วยแหละ คุณเสร็จก็หัวเราะ ก็บอกว่าเดี๋ยวสัญญาจะทำให้เกรดดีขึ้นด้วย ส่วนเรื่องนี้ (การเป็นชายรักชาย) จะเป็นยังไงก็เรื่องของเรา ประมาณนี้แม่ก็บอก ยิ้ม เพราะว่าเคลียร์กันรู้เรื่องแล้ว พอพูดกันรู้เรื่องแล้วก็เลยโล่ง สบายใจ ยิ้มได้” (L: 282)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

“สำหรับพ่อสบายใจ เขายอมรับ พี่ก็ ok พ่อก็ดู happy ดี” (L: 295)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

โดยหากผู้ให้ข้อมูลเคยได้รับปฏิกิริยาที่แสดงถึงการไม่ยอมรับของครอบครัวมาก่อน เมื่อครอบครัวแสดงการยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความรู้สึกซาบซึ้ง ตื้นตันใจ

“พี่รู้สึกดี อย่างน้อยเขาก็ยังเป็นห่วงในสิ่งที่เราทำให้เขาไม่ได้ เราไม่ได้มีแฟนเป็นผู้หญิง เรามีแฟนเป็นผู้ชายแต่พ่อแม่ยังถาม ก็เลยรู้สึกดี ดีมาก คือรู้สึกว่าโอเค ต่อไปเราไม่ต้องกลัวเขาจะมาพูดเรื่องให้เป็นเป็นผู้ชายแท้ๆ ไม่ต้องกังวลอีกแล้ว แล้วเขาเป็นคนพูดเองว่าต้องดูแลพี่ไม้ (นามสมมติ: คนรัก) ไปด้วย ... ใจเราก็รู้สึก น้ำตาไหลคือทุกที่แม่จะไม่เคยพูดอย่างนี้ เขาจะพูดออกแนวว่าทำไมไม่แต่งงานกับผู้หญิง มีลูกมีเมีย กลายเป็นว่าเขาเป็นคนบอกเองไม่ให้เลิก ... ตื้นตันใจ เออ ในที่สุดแม่ก็เข้าใจแล้ว” (L: 403)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“เหมือนวันนั้นแม่ยอมรับเรา เรารู้สึกได้ เพราะว่าแม่พูดเหมือนเข้าใจเรา เรา รู้สึกซึ้ง” (L: 123)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งกล่าวถึงความรู้สึกดีที่ครอบครัวยอมรับใน ความโน้มเอียงทางเพศว่าส่งผลให้มีความสัมพันธ์ต่อครอบครัวที่ดีขึ้น ดังนี้

“รู้สึก fair enough ดี ก็ดีแล้ว เทียบกับอีกฝ่ายหนึ่งทำให้เราเจ็บขนาดนี้ ก็รู้สึกว่าได้แค่นี้ก็พิเศษแล้ว คือเราก็มีปัญหา issue กับพ่อเหมือนกัน แต่พอให้อภัยได้ก็มาคิดถึงเรื่องนี้ ก็รู้สึกได้ว่า แค่ว่ารับได้ขนาดนี้ ว่าลูกเป็นเกย์ มันก็ใจกว้างมากพอแล้ว ก็พอละ จะไปอะไรกับเขามากมาย แค่นี้มันก็เพียงพอแล้วนะ รู้สึกโอเค ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รู้สึกดีกับเขามากขึ้น ที่เขายอมรับเราได้” (L: 272)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ

ผู้ให้ข้อมูลบางรายที่กล่าวถึงความรู้สึกทางลบภายในตนเองเมื่อรับรู้ถึงการไม่ยอมรับของครอบครัวไม่ว่าจะเป็นการแสดงความไม่เข้าใจหรือความต้องการให้ผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ ในอีกลักษณะหนึ่งนั้นคือความรู้สึกกดดัน เป็นทุกข์ ไม่รู้จะวางตัวอย่างไรในครอบครัว ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูล

“ตรงแม่ยังรู้สึกกดดันอยู่ ที่เขาพยายามจะบังคับให้เราเปลี่ยนให้ได้”

(L: 171)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“คือถามว่าทุกข์ใจไหม มันก็ทุกข์ใจในเรื่องของแม่ ว่าเมื่อไหร่แม่จะเข้าใจเรา” (L: 293)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“มันก็มีเนี่ย ๆ แบบว่ารู้แล้วจะเป็นยังไงต่อวะ แล้วมันก็ไม่ได้ร้ายแรงมากขนาดจะไล่ออกจากบ้าน แต่มันก็เหมือนกับมันไม่รู้จะทำตัวยังไงมากกว่า ไม่ได้กลัวนะ แต่ว่าไม่รู้จะทำตัวยังไง วางตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าเราจะอยู่ตำแหน่งไหนของในบ้านหรืออะไรอย่างนี้” (L: 154)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ

เมื่อผู้ให้ข้อมูลเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนต่อครอบครัวและรับรู้ได้ถึงปฏิกิริยาของครอบครัวที่แสดงการไม่ยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความรู้สึกทางลบที่มุ่งเข้าสู่ตนเองซึ่งแสดงออกมาทางความรู้สึกเจ็บปวดเสียใจ ที่ครอบครัวแสดงการไม่ยอมรับที่แสดงการต่อต้านหรืออยากให้เปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ และการร้องไห้ ผิดหวังเสียใจในตัวผู้ให้ข้อมูล ดังข้อมูลต่อไปนี้

“พอหลังๆ เขา (ป้า) มีอะไรที่มันต่อต้านออกมา มีคำพูดที่ทำให้เรารู้ว่าเขารับไม่ได้จริงๆนะ อันนั้นนี่แหละที่ทำให้เราเจ็บปวดมาก อันนั้นเราจะรู้สึกเจ็บจะทนไม่ไหวเลย ... ใจสลาย เราเสียใจ เสียใจมากที่เขาแคร์สายตาคนอื่น แคร์อะไรเหล่านี้มากกว่าความสุขของเรา เคยร้องไห้หลายครั้งมากหลายสิบครั้ง กว่าเขาจะยอมรับ ขอร้องเขาว่า แค่ลื้มคำว่าอันนี้ (เกย์) ไปไม่ได้หรือ แล้วเราก็มีความสุขกันอย่างป้าหลานเหมือนเดิมเหมือนปกติ แค่นี้ไม่ได้หรือ ผมขอแค่ซักครั้งในชีวิตให้ผมได้มีความสุข” (L: 230)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“ประโยคที่แทงใจก็คือเปลี่ยนไม่ได้หรือ แล้วเขาก็พูดมาอีกอันหนึ่งว่าเขาเชื่อนะว่าคนเราถ้าจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าใจมันอยากทำมันทำได้อยู่แล้ว เป็นประโยคที่ทำให้รู้สึกเสียใจ เราก็เหมือนโดนตบเหมือนกันนะ เราก็แบบเขารับเราไม่ได้เลย เขามีแต่อยากให้เราเปลี่ยน” (L: 248)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“มันก็เสียใจ แต่เรารู้สึกว่าแล้วจะให้เราทำยังไง ก็เราเป็นอย่างนี้แล้วจะให้เราเปลี่ยนแปลงตัวเองหรือ ในเมื่อเราก็บอกเขาว่ารสนิยมทางเพศ มันเป็นความรู้สึก อยู่ดี ๆ มันจะมาเปลี่ยนกันได้อย่างไร” (L: 172)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

“ไม่เคยเห็นแม่ร้องไห้หน้าอย่างนี้มาก่อนในชีวิต ส่วนแม่ก็ร้องด้วยความเห็นแม่ร้องไห้ ตัวเองได้บอก เสร็จ เห็นแม่ร้องไห้ เห็นแม่เสียใจ เราก็เสียใจ เราก็ ก็ซึ่ม ผนตกสองคน ก็ยังจำภาพที่เขาร้องไห้ ตอนนั้นไม่เคยเห็นแม่ร้องไห้อย่างนั้นมาก่อนในชีวิต ยกเว้นตอนอนุบาล อันนั้นแม่ทะเลาะกับพ่อ แต่ว่าครั้งนี้หนักกว่านั้นอีก แม่ร้องไห้ยากมาก เลยแบบ ตายแล้ว คิดแล้วก็ยังเศร้า” (L: 272)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ

หากผู้ให้ข้อมูลได้รับการปฏิเสธหรือต่อต้านอย่างรุนแรงจากครอบครัวเป็นระยะเวลาสั้น ความเสียใจซึ่งเป็นความรู้สึกที่มุ่งสู่ตนเองอาจเริ่มพัฒนาไปเป็นความรู้สึกน้อยใจ หมดใจหรือความไม่สนใจในครอบครัวอันเป็นความรู้สึกที่เริ่มมุ่งสู่ครอบครัวได้เช่นกัน ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูล

“พอยิ่งได้ยินขึ้นเรื่อยๆ มันส่งผลทางใจเรามากเลยนะ ใจเราที่เคยให้เขา (ป้า) เต็มๆ เราถอยห่างออกมาจากเขา เราถอยมาเหมือนเราเจ็บ คือเราเป็นคนใช้เวลาโดนใครทำคนที่เราแค้นเจ็บเราก็จะถอยออก พอโดนทำเจ็บเราก็ถอยออก เจ็บเราก็ถอยออกอีก จนมารู้สึกตัวอีกทีคือใจเราแบบ เกือบ ใช้คำว่าเกือบเลยนะ เกือบที่จะหมดจากเขา คือใจหมดที่จะ คือเราเคยทำทุกอย่าง ไปโรงพยาบาล ตรวจ วิ่งหาหมอยาทำเซม้ง ทุกอย่างเราทั้งสิ้น คือรู้สึกที่เราไม่มีแรงที่จะทำให้เขาอีกต่อไปแล้ว เพราะว่าเขาทำให้เราเจ็บมาก” (L: 247)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“แต่พอยักษ์ (นามสมมติ) เจอแบบนี้เข้าเยอะๆ ก็เริ่มรู้สึกว่าทำไมแม่ตัวเองเป็นแบบนี้ คือชีวิตที่ผ่านมาก็ไม่อบอุ่นมากพอแล้ว พ่อกับแม่ก็แยกกัน พ่อก็มีเมียใหม่ แล้วก็ต้องมาเจอแม่อารมณ์แบบนี้ก็ยิ่งป่วยก็ยิ่งคิดกับยักษ์ในแง่ร้าย ยักษ์ก็เริ่มหมดแล้ว คือมันเก็บมา

จนแบบ เออ รับไม่ได้ก็รับไม่ได้ รับไม่ได้ก็ตัวใครตัวมันแล้วกัน แค่นั้นแหละ” (L: 462)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวยุติ

เมื่อผู้ให้ข้อมูลเปิดเผยความไม่สบายใจทางเพศของตนต่อครอบครัวและรับรู้ได้ถึงปฏิกิริยาของครอบครัวที่แสดงการไม่ยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความรู้สึกทางลบที่มุ่งไปสู่ครอบครัว ซึ่งแสดงออกมาทางความรู้สึกโกรธหรือโมโหเมื่อครอบครัวต่อต้านหรือไม่ยอมรับ ดังข้อมูลต่อไปนี้

“แกก็ด่า ด่าหลายอย่าง แกรับไม่ได้ อุบาทว์ วิปริต แต่ตามสไตล์ยักษ์ (นามสมมติ) ยักษ์คงไม่นั่งเฉยๆ ให้แกด่า ก็เถียงกลับ ยักษ์ไม่พอใจตั้งแต่มารื้อกระเป๋าตั้งแล้ว เพราะว่ามันก็เป็นของส่วนตัว ก็ไม่อยากจะแกมายุ่ง แกก็ยุ่ง แกยุ่งไปหมดทุกเรื่อง” (L: 201)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“มีอารมณ์โมโหด้วย โมโหว่าทำไมเขาไม่ยอมรับเรา มีอารมณ์แบบนั้นด้วย แต่มันปนกับเสียใจ ปนโมโห พี่เป็นคนใจร้อนด้วย ถ้าพี่บอกก็จะ ฟูบๆ จะเอาอย่างนี้” (L: 228)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“โกรธ ไม่พอใจ คับข้องใจ อยากจะออกมาจากบ้านเลย ไม่อยากจะอยู่มันแล้ว รู้สึกว่าก็อยากจะมีชีวิตเป็นของตัวเองที่เขาจะไม่ต้องมาคอยบังคับไม่ต้องมาคอยกะเกณฑ์ แล้วก็จะเอาแต่ที่เขาอยากจะทำ” (L: 312)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“แม่บอกว่า ถ้าสมมุติว่าจะเป็นที่ไทย หรือว่าเป็นอะไรอย่างนี้ ไม่
เป็นผู้ชายจะตัดแม่ตัดลูก ซึ่งช่วงนั้นเรารู้สึกโกรธมาก และก็ไม่นั่ง
บ้านเลย” (L: 35)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ

นอกจากนี้หากผู้ให้ข้อมูลรับรู้การปฏิเสธหรือต่อต้านจากครอบครัวไม่ว่าจะ
เป็นการระแวง สงสัย มองผู้ให้ข้อมูลในแง่ร้าย หรือการพยายามบงการให้เปลี่ยน
ความนิยมเชิงทางเพศ ความไม่พอใจผู้ให้ข้อมูลบางรายได้เล้าถึงความรู้สึกทางลบ
ต่อครอบครัว คือ ความรู้สึกเบียดและรำคาญการกระทำของครอบครัว

“ให้มองยักษ์ (นามสมมติ) ในแง่ดีบ้าง ไม่ใช่อะไรก็คิดแต่ยักษ์จะไป
ทำกะเลาะกระดาก ยักษ์ก็โตแล้วมีความคิด คิดเองได้ ไม่ใช่ว่าพูดเรื่อง
เดิมซ้ำๆ ซากๆ มันน่ารำคาญ อยากให้รู้ว่าทำอะไรเองก็เป็น ไม่ใช่ว่า
ทำอะไรไม่เป็นเลย” (L: 509)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“มันก็รำคาญกับน่าเบื่อนั่นแหละ เหมือน replay tape คือเปลี่ยน
คำพูดเปลี่ยน wording นิดหนึ่งแต่ theme เดียวคือการว่า กลับมา
เหมือนเดิมได้ไหม กลับมาเป็นเพศชายที่เป็นผู้ชาย ไม่ได้เป็นเพศ
ชายที่ว่าชอบผู้ชาย” (L: 331)

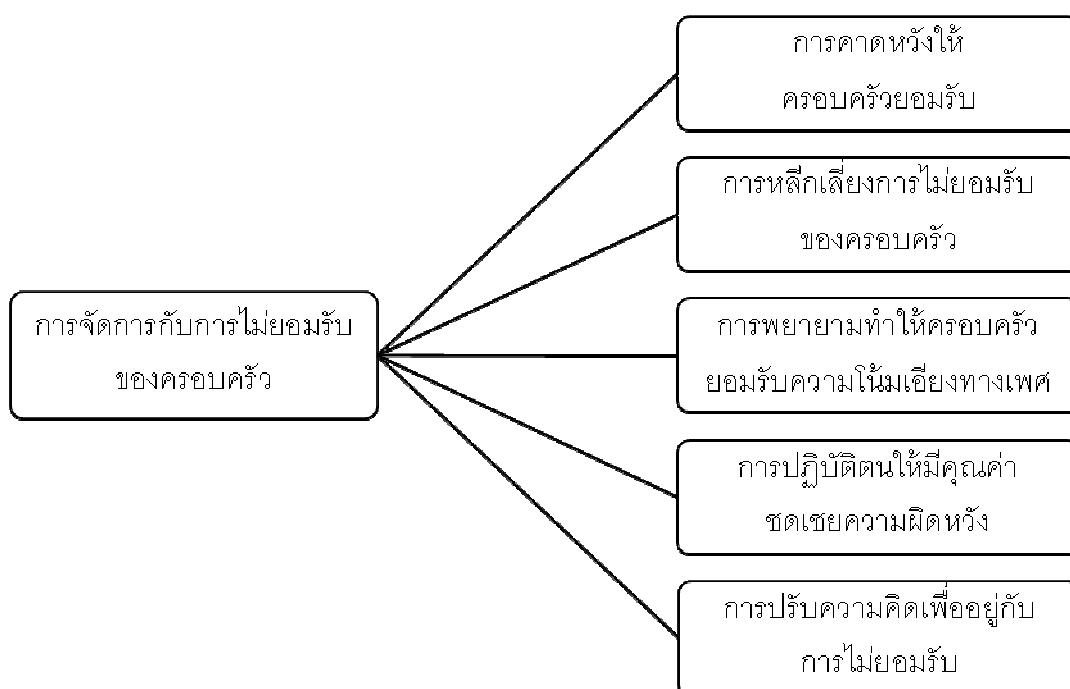
- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“เคย Fight กันแรงๆ ครั้งหนึ่งว่า ‘นี่คือเรื่องของรสนิยมทางเพศ มัน
ไม่ใช่เรื่องของความผิดปกติ เพราะฉะนั้นไปหาหมอจิตแพทย์มันไม่
หายหรอก ‘ไม่ไปเด็ดขาด’ คือมันเป็นความจำเป็นที่เราจะต้อง
aggressive ขึ้นมาว่า ยังไงก็ไม่ไป” (L: 222)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว

ในสถานการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวนั้นจะเห็นได้ว่า เมื่อผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้ว่าครอบครัวมีปฏิกิริยาที่แสดงถึงการไม่ยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความรู้สึกทางลบต่อปฏิกิริยาเหล่านั้น ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึงการพยายามจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัวในทางความคิด คือ ความต้องการการยอมรับจากครอบครัว ซึ่งนำไปสู่การจัดการการไม่ยอมรับของครอบครัวทางการกระทำ คือ การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศ การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวังของครอบครัว และการปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ โดยมีรายละเอียดในแต่ละหัวข้อดังนี้

ภาพที่ 5 การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว

4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ

เมื่อผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกทางลบต่อปฏิกิริยาไม่ยอมรับของครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดเสียใจ ความอึดอัดใจ หรือความไม่พอใจ ในช่วงแรกผู้ให้ข้อมูลจะพยายามจัดการทางความคิดเพื่อลดความรู้สึกเหล่านั้นลงโดยมุ่งความสนใจไปที่ครอบครัวเกิดเป็น

การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับในตัวผู้ให้ข้อมูล ซึ่งการคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับนี้จะ เป็นแรงกระตุ้นสู่การกระทำแบบต่างๆเพื่อจัดการการไม่ยอมรับต่อไป

“อยากให้แม่เป็นเหมือนน้ำคือหนึ่งภูมิใจในตัวเราคือ 1.ยอมรับเราก่อน ใช้น้ำมันต้องเริ่มกับการยอมรับก่อน 2.ก็คือภูมิใจในตัวเราที่เรา สามารถประสบความสำเร็จได้และก็ 3.มีความสุขที่จะอยู่ร่วมกับเรา มี ความสุขที่เราเป็นแบบนี้” (L: 235)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“อยากให้แม่คิดว่ามันเป็นชีวิตของเรา เราเลือกทางนี้แล้ว ถ้าแม่เรา คิดว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นรสนิยม เราก็ยังอยากพาแฟนไปเจอ อยากพา แฟนมาเจอที่บ้าน” (L: 233)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

“คือเราพยายามจะบอกแม่ไ้ว่ามันเป็นอย่างนี้ มีใครมาบ้าง ไหนๆเรา ก็บอกไปแล้ว ช่วงแรกเขา (แม่) ยังไม่ยอมรับ เราก็พยายามจะยึด เยียดให้เขายอมรับ” (L: 314)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“เป็นไปได้ก็คงอยากให้รับได้ นี่ก็เป็นอีกอัน อยากให้เขารับได้ ถึงต่อให้ รับไม่ได้ก็อยากให้เขาไม่ต้องมาก้าวก่าหรือมาอะไรมากมายที่จะแบบ ทำให้มันมีปัญหาหรือให้ทะเลาะเบาะแว้งกันใหญ่โต” (L: 420)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“อยากให้แก (แม่) มองว่าเป็นก็เป็นไป ภูมิใจที่ลูกเป็นเกย์ เพราะว่าทุก วันนี้แกก็ยังอายคนข้างบ้านอยู่ว่าลูกเป็น เลิกอายได้แล้ว ที่อยากให้แก เลิก ฉันท้จบตั้ง (มหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ) เรียนก็ตั้ง ป.โท อีก หน่อยก็จะไป ป.เอกแล้ว แกควรจะมีใจ หัดภูมิใจในลูกตัวเองมั่ง” (L: 509)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว

เมื่อผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับปฏิกิริยาที่แสดงถึงการไม่ยอมรับของครอบครัว และเกิดความรู้สึกทางลบต่อปฏิกิริยาเหล่านั้น ผู้ให้ข้อมูลจะจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว โดยมุ่งไปที่สถานการณ์อันทำให้เกิดความไม่สอดคล้อง กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลจะพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับครอบครัวในเรื่องความโน้มเอียงทางเพศ ด้วยการนิ่งเงียบไม่ตอบคำถามหรือรับปากที่จะพยายามเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศโดยไม่มีความคิดจะปฏิบัติตามที่พูดเมื่อถูกถามถึง การหลีกเลี่ยงที่จะพูดหรือแสดงถึงความโน้มเอียงทางเพศต่อหน้าครอบครัว และพยายามลดระยะเวลาในการพบหน้ากัน ดังข้อมูลต่อไปนี้

“บอกเขาว่าได้ ยอมรับก็ได้ว่าจะลองเปลี่ยน แต่ไม่รับปาก เพราะว่าก็เหมือนคนละครึ่งทาง แล้วก็มันคล้าย ๆ กับพูดไปส่ง ๆ เหมือนกันนะ เพราะรู้ว่าจริง ๆ กลัวว่าจะเกิดอะไรต่อไปในบ้าน แล้วก็อยากให้มีมันคงสภาพนั้นไว้อยู่ด้วย ถึงจะรู้ว่าตัวเองข้างในยังไงไม่เปลี่ยนอยู่แล้ว แต่เราก็หาทางออกจากสถานการณ์ตรงนั้นที่มันน่าจะ soft ที่สุดออกมา” (L: 255)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“พูดง่าย ๆ คือพยายามไม่พูดประเด็นที่จะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีก เพราะว่าถ้าพูดขึ้นมามันก็จะเริ่มด้วย ก็แกไม่มีลูกหลาน แล้วจะสะสมมรดกอะไรอย่างนี้ พอเริ่มตรงนี้ พี่ก็จะไม่พูดต่อ ก็จะเงียบไปก่อน ขับรถไปเรื่อย ๆ ชักพาก็คุยเรื่องอื่นเลย ... คุยโทรศัพท์กันทุกครั้งจะต้องมีประเด็นนี้ตลอด เลยบางที่ช่วงหลังๆ จะแอบหนีไปคุยทางพ่อมากกว่า เพราะว่าเวลาคุยกับพ่อ พ่อจะคุยแต่เรื่องที่เราคุยเท่านั้น จะไม่คุยเรื่องอื่น พวกเราจะต้องกลับมาเป็นปกติเหมือนที่แม่บอก เวลาคุยกับแม่จะต้องวกมาเรื่องนี้ตลอด ช่วงแรกบ่อยมากจนเลิกโทรไปพักหนึ่ง” (L: 215)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“ทุกวันนี้ก็ไม่ได้พูดเลยเรื่องนั้น ซ้ำมไปเลย ไม่เคยกลับไปพูดอีกเลย เรื่องว่าตัวเองชอบผู้ชาย เรื่องไม่พูดถึงแฟนพี่เลย แม้แต่ครั้งเดียว พูดแต่ให้พ่อกับพี่สาวฟังแต่ไม่พูดให้แม่ฟัง” (L: 235)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“คือหลังจากที่อธิบายไปแล้วคิดว่าแม่เข้าใจแล้วแต่แม่กลับไม่เข้าใจ เราก็ไม่ค่อยพูดแล้ว เหมือนพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดแล้ว เพราะว่าคิดว่ายังไงแม่ก็ยังคงคิดเดิมๆ” (L: 159)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

“คือแม่ ก็รู้แล้วว่าเป็น แต่ก็ช่วงนั้นคือ ไม่สาวต่อหน้าแก แกก็รู้แล้วว่า เป็น แต่ไม่สาวต่อหน้าแก ก็คือรู้ว่าแกไม่ชอบ แกรู้สึกวาทูเรศลูกตา ... ช่วงหลังนี้เวลากลับไปบ้านจะลดการปะทะหน้ากับแม่ตลอด เช่น แม่ เลิกงานห้าโมง ยักษ์ก็จะหายออกจากบ้านละ เพราะว่าช่วงแม่ไป ทำงานยักษ์จะอยู่แต่บ้าน พอแม่กลับมายักษ์ก็จะไป พยายามลดการปะทะ ตอนค้าอย่างนี้ เจอหน้ากันกินข้าว แล้วยักษ์ก็ไปเที่ยวทุกวัน ก็ทำไม่ได้คุณพี่ถ้าอยู่ก็หาเรื่องทะเลาะกันเปล่าๆ” (L: 212)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ

เมื่อผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับปฏิกิริยาที่แสดงถึงการไม่ยอมรับของครอบครัว และเกิดความต้องการให้ครอบครัวยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจะจัดการการไม่ยอมรับโดยมุ่งไปที่ครอบครัว กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลจะพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของตน ด้วยวิธีการทำให้รับรู้เรื่องความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลกับคนรัก เช่น พาคนรักเข้าบ้าน หรือ การค่อยๆ แยกตัวออกไปอยู่กับคนรัก ดังข้อมูลต่อไปนี้

“เริ่มพาแฟน พาคนโน้นคนนี้ พาคนที่แบบมีแนวโน้มจะเป็นแฟนเข้าไป บ้านมากขึ้น คือเหมือนเราก็ไม่ทำให้มันน่าเกลียดเกินไป” (L: 274)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

“เคยพาแฟนไปบ้านด้วยนะ ตอนมหาลัย แกไม่ได้ทำอะไร เพราะว่าแฟนซื้อคั้งซื้อของไปให้แม่กินค่อนข้างดี แกก็เลยไม่ทำอะไร” (L: 309)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

“พี่ก็อาศัยอย่างที่บอกนะ ค่อยๆออกไปอยู่ ไปอยู่เสาร์ อาทิตย์ กลับมานอนจันทร์ถึงศุกร์ ก็ค่อยเดือนต่อไปไปอยู่นานขึ้น แล้วก็ไม่คุยกัน ก็นิ่งๆเงียบๆกันไป ก็คุยกันปกติ เราก็ค่อย ค่อยๆทำอย่างนี้จนมันท้ายที่สุดกลายเป็นพี่ไปอยู่กับแฟน ก็งงเหมือนกันว่ามันทำได้ยังไงนะ” (L: 203)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

“บอก ‘แม่เดี่ยวปีใหม่เข้ม (นามสมมติ) จะพาไปแนะนำแล้วกัน’ ก็เลยพาเขาไป” (L: 381)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลบางรายยังใช้วิธีการอธิบายด้วยคำพูดเพื่อให้ครอบครัวเข้าใจว่าผู้ให้ข้อมูลมีความสุข และไม่สามารถเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศได้ ดังข้อมูลต่อไปนี้

“เอาบทพูดตอนที่เราไปวัดกันกับแม่ ‘แม่จำบทนี้ได้ไหม ที่เขาบอกว่าอนาคตยังไม่เกิดคิดไปก็ฟุ้งซ่าน อดีตผ่านมาแล้วคิดไปก็อาวรณ์นะแม่อยู่กับปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันมันดีอนาคตก็ดีแหละ ถ้าเข้มอยู่ปัจจุบันเป็นอย่างนี้ดีอนาคตอย่างนั้นเข้มก็ดีแม่’ เราก็บอกเขาไป แต่เราก็ไม่ได้บอกนะว่าเราอยู่กับผู้ชายแล้วดี ในอนาคต เราก็แค่บอก ‘อยู่กับปัจจุบันนะแม่ ในเมื่อปัจจุบันเข้มเป็นอย่างนี้’ พยายามจะไม่ให้คิดว่าในอนาคตเราต้องเปลี่ยนได้ไง แล้วก็แอบหนีบไปว่า ‘เฮนี่แม่ ถ้าเปลี่ยนได้ปานนี้พี่สาวคงเปลี่ยนไปนานแล้วละ ทุกวันนี้เขาก็ยังไม่เปลี่ยนนะแม่ แสดงว่ามันต้องมีอะไรซักอย่างหนึ่งนะ นะแม่นะ อยู่กับปัจจุบัน’ เราพยายามพูดอย่างนี้” (L: 320)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

“เล่าให้แม่ฟังว่าความจริงแล้วเรารู้สึกยังไงกับตัวเอง เราไม่ได้เป็นผู้ชายตามที่แม่ต้องการนะ แต่เราก็บอกแม่ไปว่าเราไม่ใช่พวกที่เป็นจะต้องอยากจะเป็นผู้หญิงแต่งหญิงอะไรอย่างนี้ มันไม่ใช่ แค่เราชอบในความเป็นเรา เป็นแบบที่เราเป็นแต่ไม่ได้ถึงขั้นที่เป็นกระเทย” (L: 104)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวัง

เมื่อผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับปฏิกิริยาที่แสดงถึงการไม่ยอมรับของครอบครัว และเกิดความต้องการให้ครอบครัวยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจะจัดการความไม่สอดคล้องโดยมุ่งจัดการที่ตนเอง กล่าวคือผู้ให้ข้อมูลจะสร้างคุณค่าในชีวิตด้านอื่นๆ ของตนเองเพื่อให้ครอบครัวรู้สึกยอมรับภาคภูมิใจในตัวผู้ให้ข้อมูลเพื่อชดเชยความรู้สึกผิดหวังที่ตนเป็นชายรักชาย ด้วยวิธีการพยายามสร้างผลงานที่น่าภาคภูมิใจ และการพยายามไม่สร้างพฤติกรรมที่มีปัญหา ดังข้อมูลต่อไปนี้

“เราก้ยังกลับไปหาเขา (ป้า) อยู่เหมือนเดิมเรื่อยๆ จนวันเวลามันผ่านไป มันเนิ่นนานไปปึบ เหมือนเขาเริ่มเห็นแล้วว่าความดีที่แฟนได้เคยทำ ความดีที่เราได้เคยทำ สุดท้ายแล้วมันก็มีหลานเนียแหละ คนที่ใช้งานได้ อยู่เคียงข้างเขาก็มีอยู่แค่นี้ เขาก็เริ่มยอมรับเหมือนค่อยๆ เปิดใจ พอเขาเริ่มอยู่คนเดียวเขาก็เห็นอะไรที่ คุณค่ามากขึ้น เห็นว่าเขาไม่มีสิ่งเหล่านั้นแล้ว ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขา คิดเอาเองนะ ว่ายอมรับได้มากขึ้น” (L: 200)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

“มันก็เป็นเหมือนแรงผลักดันเหมือนกัน คือพ่อแม่ไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้นไม่ยอมให้เป็นอย่างนี้ มันก็จะผลักดันไปอีกด้านว่าดูที่งานสิดูที่งาน เราก้จะไปทำตรงนั้น ทำงานให้เขาชื่นชม ให้มัน balance กับสิ่งที่เขาผิดหวัง ทำให้เขาเห็น เราเป็นอย่างนี้แล้ว แต่เราไม่ได้ไปทำแบบสร้างความเดือดร้อนหรือเราไม่ได้ไปทำตัวไม่ดี เราเป็นแบบนี้แต่เราก้

ทำอะไรดี ๆ ให้มันเกิดขึ้นมาได้นะมากกว่า เราว่ามันเป็นแรงผลักดันมากกว่าคนอื่นด้วยซ้ำ เพราะว่ามันเหมือนต้องสร้างความกดดันให้ตัวเองว่าเราแตกต่างจากคนอื่น แต่เราต้องแตกต่างในสิ่งที่ดีกว่า” (L: 279)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

“เหมือนสร้างความภูมิใจให้กับตัวเองโดยการที่ตั้งใจเรียนหรือว่าสร้างสิ่งดี ๆ ให้กับตัวเองเพราะว่าไม่อยากให้สังคมต่อว่า คืออย่างที่ว่าทำไมแก๊ง กวางถึงได้แต่งตัวที่มีรสนิยม คือโดนคนมองแปลกๆอยู่แล้วใช้ใหม่อย่างในสังคมคนก็มองว่าเป็นแก๊งเป็นกวางแล้วยังมาแต่งตัวไม่ดีอีกเรียนงู้อีกก็คงจะโดนเขาประณาม ต้องพยายามปรับตัวหรือว่าทำตัวเองให้ดีที่จะสามารถที่จะไปแข่งกับคนอื่นได้หรือว่าจะไปชมคนอื่นได้” (L: 243)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ

หากว่าในท้ายที่สุดแล้ว ผู้ให้ข้อมูลยังคงรับรู้ได้ว่าครอบครัวยังไม่สามารถยอมรับการเป็นชายรักชายได้ ผู้ให้ข้อมูลจะมีการจัดการทางความคิดเพื่อจะอยู่กับการไม่ยอมรับของครอบครัวที่แสดงออกมาทางการเลือกที่จะไม่ใส่ใจในการไม่ยอมรับของครอบครัว หรือทำความเข้าใจการปฏิเสธของครอบครัวในทางบวกเพื่อลดความอึดอัดใจลง ดังข้อมูลต่อไปนี้

“ก็แม้เราก็เป็นคนบอกเองด้วยว่าอย่าเอาความทุกข์คนอื่นมายึดติดกับตัวเอง เพราะเดี๋ยวเราจะเป็นทุกข์เอง เราก็เลยไม่เอาความทุกข์ของเขา นั่นแหละมายึดติดกับเราเอง เพราะเราก็เขารับไม่ได้แล้วจะให้เราไปแก้ปัญหาเขาได้ยังไง นั่นมันเป็นความรู้สึกของเขา แต่ว่าตัวเราตอนนี้รับตัวเราเองได้แล้วเราก็แฮปปี้ แล้วเราก็ไม่ได้เป็นทุกข์ แล้วเราก็รู้สึกเฉย ๆ” (L: 176)

- ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

“เรียนรู้อะไรที่จะยอมรับกับพ่อแม่ด้วยนะที่เขาก็ไม่เข้าใจนี่แหละ แต่ก็
เข้าใจก็คือไม่เข้าใจ เพราะเมื่อก่อนจะรู้สึกไม่พอใจมากโกรธมาก
ทำไมต้องมารับไม่ได้ ทำไมต้องมาอะไร แต่หลัง ๆ ก็ทำให้เห็นใจเขา
มากขึ้นว่าเขาก็เป็นคน เขาก็มีความคาดหวัง เขาก็มีภาพมีอะไรที่เขา
อยากจะให้มันเป็นสิ่งหลัก ๆ ก็มาจากความเป็นห่วงเรานี่แหละ ถ้าไม่
ห่วงเขาคงไม่เลี้ยงเราหรอก มองในแง่ที่มากขึ้น แล้วก็ทำให้ balance
ตัวเองได้ดีขึ้นว่าแค่นั้นที่เราโอเคหรือว่าแค่นั้นที่เราจะยอมที่เราจะ
เท่านี้คือไม่ก้าวก่ายตัวเองด้วยแล้วก็ไม่ก้าวก่ายเขาด้วย” (L: 430)

- ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือชายรักชายที่มีการยอมรับว่าตนเองเป็นชายรักชาย และได้บอกกล่าว หรือแสดงออกถึงการเป็นชายรักชายของตนต่อครอบครัว อันได้แก่ บิดาและมารดา คนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคน และอาจหมายรวมไปถึงบุคคลอื่นที่ให้ความรักและเคารพเสมือนพ่อหรือแม่ด้วยเช่นกัน โดยในการวิจัยครั้งนี้มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 10 ราย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง โดยมีการเตรียมแนวคำถามเบื้องต้นไว้ล่วงหน้า ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสมของสถานการณ์ในขณะนั้น และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อบันทึกข้อมูลการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก 1 ครั้ง จำนวน 9 คน และสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก 2 ครั้ง จำนวน 1 คน แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 20 นาที ถึง 1 ชั่วโมง 24 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางของการวิจัยเชิงคุณภาพ กล่าวคือหลังจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำการถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลโดยการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ออกไปพร้อมกับการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์ซ้ำ ผู้วิจัยได้ทำการอ่านเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์ทั้งหมดซ้ำหลาย ๆ รอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องนั้น และพยายามสังเกตแยกแยะความหมายของคำบรรยายทุกตอนอย่างตั้งใจ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงทำการถอดรหัสข้อความ (coding) ต่าง ๆ ออกจากบทสัมภาษณ์ และทำการจัดข้อมูลเป็นหมวดหมู่ (category) โดยพิจารณาคำต่าง ๆ ที่ถอดรหัสออกมาว่าคำเหล่านั้นแสดงถึงเรื่องอะไร เป็นประเภทอะไร จัดกลุ่มข้อมูลที่มีความสัมพันธ์หรือคล้ายคลึงกันเป็นประเด็นย่อย (subtheme) แล้วจึงสรุปเป็นประเด็นหลัก (theme) โดยผู้วิจัยได้รวบรวมประเด็นย่อยที่มีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกันไว้ด้วยกัน ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาข้อมูลที่ถอดรหัสแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยภาคสนามทำการตรวจสอบ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังขอให้ผู้ให้ข้อมูลทำการตรวจสอบผลการวิจัยด้วย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว” เป็นการเก็บข้อมูลเรื่องราวประสบการณ์ในการการรับรู้เหตุการณ์ที่ประกอบด้วย ความรู้สึกและการรับรู้ต่อตนเอง ต่อการเป็นชายรักชาย และต่อครอบครัว ทั้งที่เคยเกิดขึ้นและกำลังเป็นอยู่ของบุคคลจากการยอมรับและเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวว่าเป็นชายรักชาย โดยในการวิจัยครั้งนี้สามารถวิเคราะห์ผลออกมาได้ 4 ประเด็นหลักดังต่อไปนี้

1. สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย
 - 1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน
 - 1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง
 - 1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ
 - 1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์
 - 1.3.2 ความสับสนโอกาสจากสถานการณ์

2. ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว
 - 2.1 การไม่ยอมรับการเป็นชายรักชาย
 - 2.1.1 สาเหตุของการไม่ยอมรับ
 - 2.1.1.1 ความคาดหวังในบทบาทเพศชาย
 - 2.1.1.2 ความกลัวการรับรู้จากสังคม
 - 2.1.1.3 ความไม่เข้าใจการรักเพศเดียวกัน
 - 2.1.2 ลักษณะการแสดงการไม่ยอมรับ
 - 2.1.2.1 การต่อต้านและปฏิเสธรุนแรง
 - 2.1.2.2 การพยายามหาทางออก
 - 2.1.2.3 การนิ่งเฉยไม่แสดงออก
 - 2.2 การยอมรับการเป็นชายรักชาย
 - 2.2.1 สาเหตุของการยอมรับ
 - 2.2.1.1 รูปแบบการเลี้ยงดู
 - 2.2.1.2 การมองด้านดีอื่น ๆ
 - 2.2.2 ลักษณะการแสดงการยอมรับ
 - 2.2.2.1 การแสดงการยอมรับทางตรง
 - 2.2.2.2 การแสดงการยอมรับทางอ้อม
3. สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ
 - 3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ
 - 3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย
 - 3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย
 - 3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกริยาของครอบครัว
 - 3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ
 - 3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ
 - 3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ
 - 3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ
 - 3.2.5 ความไม่พอใจที่ถูกครอบครัวปฏิเสธ
 - 3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ

4. การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว
 - 4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ
 - 4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว
 - 4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ
 - 4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชดเชยความผิดหวัง
 - 4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามประเด็นหลัก 4 ประเด็น ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัวภาวะที่เกิดขึ้นภายในจิตใจจากการเปิดเผย และการเรียนรู้และการจัดการกับภาวะที่เกิดขึ้น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจะเห็นได้ว่าสิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับนั้นจะประกอบไปด้วยปัจจัยภายใน คือ การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง และปัจจัยภายนอก คือ สถานการณ์ที่ทำให้เกิดการตัดสินใจ

ผลการวิจัยในส่วนของการยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตานั้น เมื่อพิจารณาระบบการแสดงตนของผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายในส่วนข้อมูลเบื้องต้น จะเห็นได้ว่าการยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลนั้นเป็นจุดเริ่มต้นและส่งผลกระทบต่อ การเปิดเผยต่อครอบครัวตั้งแต่ต้นจนจบ กล่าวคือ เมื่อผู้ให้ข้อมูลมีการยึดถือเอาความโน้มเอียงทางเพศเข้าเป็นอัตลักษณ์ของตนแล้ว จะก่อให้เกิดความต้องการให้ครอบครัวรับรู้และยอมรับ ในอัตลักษณ์ของตน อันนำไปสู่การตัดสินใจเปิดเผยต่อครอบครัวที่เห็นได้จากความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริงและสถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ ทั้งยังแสดงออกมาทางการพยายามสร้างการยอมรับจากครอบครัวในส่วนของการจัดการการไม่ยอมรับของครอบครัว สอดคล้องตามทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกัน (Homosexual Identity Development) ของ Cass (1979) ในขั้นที่ 4 คือขั้นยอมรับอัตลักษณ์ (Identity Acceptance) ซึ่งในขั้นนี้เมื่อชายรักชายยอมรับความโน้มเอียงทางเพศแล้วจะมีการพยายามเปิดเผยต่อครอบครัว เช่น ครอบครัว เพื่อลดความไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้ต่อตนเอง และการรับรู้ของครอบครัว นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Riggle, Whitman, Olson, Rostosky และ Strong

(2008) ที่พบลักษณะทางบวกของการเป็นชายรักชายลักษณะหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อชายรักชายมีความเข้าใจในและรับรู้ชัดเจนถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตน คือ การสื่อสารกับผู้อื่นอย่างซื่อตรง

ผลการวิจัยในส่วนของความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริงนั้น แสดงให้เห็นถึงค่านิยมของผู้ให้ข้อมูลที่ทำให้ความสำคัญกับความซื่อตรงอันนำไปสู่ความรู้สึกต้องการเปิดเผยความจริงและความรู้สึกไม่อยากปิดบัง ประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญต่อครอบครัว จึงเกิดเป็นความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริงในชีวิต ที่แสดงออกมาในลักษณะของความต้องการให้ครอบครัวได้รับรู้ทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิต ความรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ครอบครัวควรรู้ และความต้องการการยอมรับจากครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Savin-Williams และ Ream (2003) ที่ศึกษาการตัดสินใจในการเปิดเผยการรักเพศเดียวกันต่อผู้ปกครอง ในส่วนของสาเหตุในการตัดสินใจเปิดเผยที่พบว่า ชายรักชายส่วนหนึ่งเปิดเผยเพราะมีความต้องการที่จะแบ่งปันเรื่องราวชีวิตกับครอบครัว ความรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมต้องเปิดเผย และความต้องการการสนับสนุนหรือความใกล้ชิดจากครอบครัว นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในส่วนข้อมูลเบื้องต้นจะพบว่าความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ยังมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลกับครอบครัว กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัวเป็นพื้นฐานเมื่อถึงเวลาที่ต้องทำการตัดสินใจเปิดเผยไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจด้วยตนเองหรือสถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ จะมีความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริงเกิดขึ้น แต่มีผู้ให้ข้อมูลเพียงรายหนึ่งที่เล่าความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกับครอบครัวและไม่มีความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ Holtzen, Kenny, และ Mahalik (1995) ที่พบว่าลักษณะของความผูกพันต่อพ่อและแม่แบบปลอดภัยเป็นปัจจัยที่เอื้อให้เกิดการเปิดเผยตนเองต่อผู้ปกครอง

ส่วนผลการวิจัยเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการตัดสินใจนั้น จะเห็นได้ว่าปัจจัยภายนอกทั้งในด้านเวลา และสถานการณ์มีส่วนช่วยให้เกิดการเปิดเผยขึ้น เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกไม่กล้าที่จะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตน ไม่ว่าจะมีความต้องการปิดบังต่อครอบครัวหรือไม่ก็ตาม การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศที่เกิดขึ้นจึงเกิดจากการมีสถานการณ์เผชิญหน้าหรือสถานการณ์ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลตัดสินใจเปิดเผย ยกเว้นผู้ให้ข้อมูลเพียงรายเดียวเท่านั้นที่มีการตัดสินใจและทำการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Savin-Williams และ Ream (2003) ที่ศึกษาการตัดสินใจในการเปิดเผยการรักเพศเดียวกันต่อผู้ปกครอง ในส่วนของสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปิดเผยที่พบว่าส่วน

หนึ่งเกิดจากการที่ครอบครัวได้รับรู้มาจากผู้อื่น การที่ครอบครัวเป็นคนเริ่มถาม รวมทั้งความรู้สึกว่าถึงเวลาที่เหมาะสมแก่การเปิดเผยอีกด้วย

2. ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว

ผลการวิจัยในส่วนของปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัวในการวิจัยนี้ สามารถแบ่งได้เป็นสองส่วนหลักๆคือสาเหตุ และลักษณะปฏิกริยาของครอบครัวที่แสดงถึงการยอมรับในระดับต่างๆ เมื่อพิจารณาในส่วนของสาเหตุของปฏิกริยาที่ครอบครัวแสดงออกจะเห็นได้ว่าปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อปฏิกริยาคือค่านิยมของครอบครัว ซึ่งแสดงออกมาในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเลียดู ความคาดหวังในตัวผู้ให้ข้อมูล รวมไปถึงการให้คุณค่าและความสำคัญของครอบครัว ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยว่า ครอบครัวที่มีค่านิยมที่ให้คุณค่าและความสำคัญกับการรับรู้จากสังคมเกี่ยวกับบทบาทของเพศชาย อันทำให้เกิดการมีกรอบความคิดหรือความคาดหวังในตัวผู้ให้ข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการสร้างครอบครัว ความรับผิดชอบในฐานะลูกชายคนเดียวหรือลูกชายคนโตของผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งการมีทายาทสืบสกุล จะมีการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศได้ยากในทางกลับกัน ครอบครัวที่มีค่านิยมที่ให้คุณค่าและความสำคัญกับตัวผู้ให้ข้อมูล ซึ่งแสดงออกทางการเลียดูที่ให้อิสระ มีการยอมรับและเข้าใจในตัวผู้ให้ข้อมูล จะมีการแสดงการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูลได้ง่าย สอดคล้องกับการศึกษาการรับรู้ปฏิกริยาของผู้ปกครองต่อการแสดงตนในชายรักชายของ Newman และ Muzzonigro (1993) พบว่ายิ่งผู้ปกครองมีการรายงานค่านิยมทางครอบครัวที่ยึดถือตามประเพณี (เช่นการให้ความสำคัญกับการแต่งงานและการมีลูก) มาก ก็จะมีแนวโน้มสนับสนุนความโน้มเอียงทางเพศของลูกหลานของพวกเขาน้อย และการรับรู้ปฏิกริยาการยอมรับและเข้าใจเกิดจากความผูกพันรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมและรูปแบบการเลียดูที่ให้อิสระ และการศึกษาของ Willoughby, Malik, และ Lindahl, (2006) ที่พบว่าผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีการเลียดูแบบสนิทสนม (cohesive) ยืดหยุ่น (adaptable) และเอาใจใส่ (authoritative) จะรับรู้ปฏิกริยาของพ่อแม่ต่อการแสดงตนของพวกเขาในทางบวกมากกว่า และรับรู้ปฏิกริยาของพ่อแม่ต่อการแสดงตนของพวกเขาในทางลบน้อยกว่า ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีการเลียดูแบบ ห่างเหิน (disconnected) ไม่ยืดหยุ่น (rigid) และเผด็จการ (authoritarian)

ส่วนผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะปฏิกริยาของครอบครัวที่แสดงถึงการยอมรับในหลายระดับ ตั้งแต่การต่อต้านรุนแรง การแสดงความต้องการให้ผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนความโน้มเอียงทางเพศ การนิ่งเฉย ไปจนถึงการแสดงการยอมรับ แต่จะเห็นได้ว่าถึงแม้ครอบครัวจะมีการแสดงการไม่ยอมรับในความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล แต่ไม่มีครอบครัวคนใดเลยที่ตัดความสัมพันธ์กับผู้ให้ข้อมูล เมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลเบื้องต้นจะพบว่าในเหตุการณ์การเปิดเผยมีผู้ให้ข้อมูล

บางรายที่มีการแสดงอาการร้องไห้เสียใจในขณะที่เปิดเผย ปฏิกริยาแรกของครอบครัวที่แม่จะไม่สามารถยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล แต่กลับไม่แสดงการปฏิเสธหรือต่อต้าน ทั้งยังการพยายามแสดงความรักและความห่วงใยต่อผู้ให้ข้อมูล แสดงให้เห็นถึงความผูกพันภายในครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Bertone และ Franchi (2008) ที่ศึกษาประสบการณ์ของครอบครัวที่มีวัยรุ่นผู้รักเพศเดียวกัน ในส่วนปฏิกริยาตอบสนองแรกของผู้ปกครองเมื่อรับรู้ถึงความโน้มเอียงทางเพศแบบรักเพศเดียวกันของลูกพบว่า โดยผู้ปกครองส่วนใหญ่จะพยายามมุ่งความสนใจไปที่ความสุขและความต้องการของลูกโดยให้เหตุผลว่า “อย่างไรก็เป็นลูก” ครั้งหนึ่งของผู้ปกครองมีความสงสัยในการรักเพศเดียวกันของลูกว่าอาจเป็นความไม่ชัดเจนหรือความเข้าใจผิด และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะแสดงการปฏิเสธอย่างรุนแรงทางคำพูดหรือการกระทำ และจากผลการวิจัยในส่วนของคุณลักษณะการแสดงการยอมรับยังแสดงให้เห็นว่าครอบครัวที่มีการแสดงการยอมรับจะมีการรับรู้ต่อการรักเพศเดียวกันว่าเป็นเรื่องของเวรกรรม สอดคล้องกับการศึกษาปฏิกริยาของพ่อแม่ต่อการเปิดเผยอัตลักษณ์ของบุตรที่รักเพศเดียวกันโดย Armesto และ Weisman (2001) พบหลักฐานที่สนับสนุนความสำคัญของการอนุমানสาเหตุในการทำนายปฏิกริยาของผู้ปกครองต่อการแสดงตน นั่นคือพ่อแม่ที่ระบุสาเหตุการมีความโน้มเอียงทางเพศของลูกตนเองว่าเกิดจากปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น สาเหตุทางพันธุกรรมหรือทางชีววิทยา อาจตอบสนองในลักษณะที่พึงพอใจกับการเปิดเผยมากกว่าเมื่อเทียบกับผู้ปกครองที่ระบุสาเหตุการมีความโน้มเอียงทางเพศของลูกตนเองว่าเกิดจากปัจจัยที่สามารถควบคุมได้ เช่น การเลือกวิถีชีวิต

นอกจากนี้ยังจะเห็นได้ว่าปฏิกริยาของครอบครัวในประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลบางรายมีการเปลี่ยนแปลงที่แสดงถึงระดับการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศที่เพิ่มขึ้นผ่านระยะเวลา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการพยายามปรับความคิดและการกระทำของครอบครัวเพื่อทำความเข้าใจและยอมรับในตัวผู้ให้ข้อมูล คล้ายคลึงกับการศึกษาของ Bertone และ Franchi (2008) ที่ศึกษาประสบการณ์ของครอบครัวที่มีวัยรุ่นผู้รักเพศเดียวกัน ในส่วนผลลัพธ์และความสัมพันธ์ในครอบครัวหลังการรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศของวัยรุ่น ที่พบว่าครอบครัวจะมีการพยายามทำความเข้าใจและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ รวมทั้งปรับทัศนคติเกี่ยวกับการรักเพศเดียวกันว่าเป็นเรื่องปกติ และการศึกษาของ Phillips (2007) ที่ศึกษาการพัฒนาอัตลักษณ์ในฐานะพ่อแม่ของผู้รักเพศเดียวกัน ที่พบว่าหลังจากได้รับรู้ถึงการรักเพศเดียวกันของลูกแล้ว พ่อแม่จะมีการปรับตัวทั้งในด้านอารมณ์ ความคิด พฤติกรรม และค่านิยมที่ทำให้เกิดความเข้าใจและยอมรับเอาความโน้มเอียงทางเพศของลูกมาพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งในอัตลักษณ์ของตน ทั้งยังตรงกับการศึกษา

ประสบการณ์การแสดงตนของชายรักชายและหญิงรักหญิงชาวเผ่าม้งของ Yang (2008) ในประเด็นหลักด้านประสบการณ์ต่อครอบครัวที่พบว่า สมาชิกในครอบครัวจะเรียนรู้ที่จะทำการยอมรับผู้รักเพศเดียวกันได้ในที่สุด

3. สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ

ผลการวิจัยในประเด็นสภาวะที่เกิดขึ้นภายในจิตใจจากการเปิดเผย คือ การตอบสนองทางจิตใจให้ผู้ให้ข้อมูลแสดงออกมาทางความรู้สึกต่อการเปิดเผยและต่อครอบครัว โดยในส่วนของความรู้สึกต่อการเปิดเผยนั้น หากผู้ให้ข้อมูลได้รับข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ทางลบที่เกิดจากการเปิดเผยต่อครอบครัว หรือรับรู้ได้ถึงทัศนคติทางลบต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัวตั้งแต่ช่วงก่อนการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ เช่น ครอบครัวแสดงการปฏิเสธลักษณะการรักเพศเดียวกันของผู้ให้ข้อมูลหรือบุคคลอื่น ผู้ให้ข้อมูลจะมีความรู้สึกกลัวการเปิดเผย เนื่องจากมีการคาดเดาว่าครอบครัวจะแสดงการไม่ยอมรับและต่อต้านการเป็นชายรักชายของตน ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่กล้าที่จะเป็นฝ่ายเริ่มเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนต่อครอบครัว สอดคล้องกับการศึกษาการตัดสินใจในการเปิดเผยการรักเพศเดียวกันต่อผู้ปกครองของ Savin-Williams และ Ream (2003) ในส่วนของสาเหตุที่ผู้รักเพศเดียวกันตัดสินใจไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศที่พบว่า เกิดจากความกลัวปฏิกิริยาทางลบหรือการตัดการสนับสนุนทางการเงิน และตรงกับการศึกษาประสบการณ์การแสดงตนของชายรักชายและหญิงรักหญิงชาวเผ่าม้งของ Yang (2008) ในประเด็นหลักด้านประสบการณ์ต่อการแสดงตนที่พบว่า ผู้รักเพศเดียวกันจะมีความรู้สึกกลัวการปฏิเสธจากครอบครัว โดยเฉพาะพ่อแม่ ทั้งในทางการกระทำ คือ กลัวถูกไล่ออกจากบ้าน และทางความรู้สึก คือ กลัวครอบครัวผิดหวัง ไม่ยอมรับ หรือห่างเหิน และในการวิจัยครั้งนี้ยังพบความรู้สึกต่อการเปิดเผยอีกประเด็นหนึ่งคือ ความสบายใจที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว ที่แสดงออกมาทางความรู้สึกอิสระ สบายใจ โล่งใจที่ไม่ต้องปิดบังการเป็นชายรักชาย และความรู้สึกดีใจที่ได้ตัดสินใจเปิดเผยต่อครอบครัว สอดคล้องกับการศึกษาประสบการณ์การแสดงตนของชายรักชายและหญิงรักหญิงชาวเผ่าม้งของ Yang (2008) ในประเด็นหลักด้านประสบการณ์ต่อการแสดงตนที่พบว่า ผู้รักเพศเดียวกันจะรู้สึกสุขใจ โล่งใจ เป็นอิสระ และเป็นตนเอง แม้ว่าจะได้รับปฏิกิริยาทางลบก็ตาม

ในส่วนของความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัวนั้น จะเห็นได้ว่าถึงความสำคัญของปฏิกิริยาต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัวว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความรู้สึกของชายรักชายทั้งในด้านความรู้สึกต่อครอบครัว กล่าวคือ การที่ครอบครัวมีการแสดงออกในลักษณะที่ต่อต้าน ไม่ยอมรับ หรือมองการเป็นชายรักชายในแง่ลบยังส่งผลให้ชายรักชายเกิดความรู้สึกทาง

ลบมากมาย หลังการเปิดเผยไม่ว่าจะเป็นความกลัว ความเสียใจ อึดอัดใจ น้อยใจ ไม่พอใจ หรือ รำคาญใจ ซึ่งพัฒนาความรู้สึกทางลบเหล่านี้ไปเป็นความรู้สึกที่ไม่สนใจ ห่างเหิน และต่อต้าน ครอบครัวยังได้ สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการอัตลักษณ์การรักเพศเดียวกัน (Homosexual Identity Development) ของ Cass (1979) ในขั้นที่ 5 คือขั้นภูมิใจในอัตลักษณ์ (Identity Pride) ที่ระบุว่าในขั้นนี้ชายรักชายที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นชายรักชาย อันทำให้เกิดความรู้สึกไม่พอใจหากถูกปฏิเสธหรือไม่ยอมรับ ตรงกับการศึกษาประสบการณ์การแสดงตนของชายรักชาย และหญิงรักหญิงชาวเผ่าม้งของ Yang (2008) ในประเด็นหลักด้านประสบการณ์ต่อครอบครัวที่พบว่า ผู้รักเพศเดียวกันจะมีการตอบสนองต่อปฏิกิริยาทางลบของครอบครัวที่แสดงออกมาทาง ความเจ็บปวดเสียใจ โกรธ และคับข้องใจ และสอดคล้องกับการศึกษาการรับรู้การสนับสนุนจาก ครอบครัวของคู่รักเพศเดียวกัน โดย Rostosky และคณะ (2004) ที่พบว่า คู่รักจะมีปฏิกิริยาทาง อารมณ์เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว คือความโกรธ และเสียใจ

และในทางกลับกัน หากครอบครัวแสดงการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศจะส่งผลให้ ชายรักชายเกิดความรู้สึกที่ดีทั้งต่อตนเอง ต่อการเป็นชายรักชาย และต่อครอบครัว อันสามารถ นำไปสู่การพัฒนาความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดีขึ้น ดังผลส่วนหนึ่งในการวิจัยนี้ สอดคล้องกับ แบบจำลองกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ของบุคคลผู้รักเพศเดียวกันของ Coleman ขั้นที่ 2 ขั้นเผย ตน (Coming out) ที่ระบุว่า การได้รับการตอบสนองในทางที่ดีจากบุคคลใกล้ชิดจะมีความหมาย มากกว่าปฏิกิริยาของคนอื่น ๆ และตรงกับการศึกษาประสบการณ์การแสดงตนของชายรักชายและ หญิงรักหญิงชาวเผ่าม้งของ Yang (2008) ในประเด็นหลักด้านประสบการณ์ต่อครอบครัวที่พบว่า เมื่อครอบครัวสามารถยอมรับการรักเพศเดียวกันของผู้ให้ข้อมูลได้ ครอบครัวจะมีความใกล้ชิด และแสดงการปกป้องผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น

4. การจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัว

ผลการวิจัยในส่วนของการจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัวแสดงให้เห็นถึงการ จัดการทั้งด้านความคิด คือ การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ และการปรับความคิดเพื่ออยู่กับการ ไม่ยอมรับ และการจัดการทางอารมณ์ทำได้แก่ การหลีกเลี่ยงการกระทำหรือสถานการณ์ที่จะ ทำให้ครอบครัวแสดงการไม่ยอมรับ การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวัง โดยการจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัวที่ พบนี้สอดคล้องกับการศึกษาการรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัวของคู่รักเพศเดียวกัน โดย Rostosky และคณะ (2004) ในส่วนกลวิธีการจัดการของคู่รักเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนจาก

ครอบครัว ที่มีทั้งการยอมรับในสถานการณ์ การหลีกเลี่ยงจากสมาชิกในครอบครัว และการพยายามเปลี่ยนแปลงครอบครัว

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าชายรักชายส่วนใหญ่มีวิธีการจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัวที่สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเผชิญปัญหา ของ Ayers และคณะ (1996) โดยการคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ และการหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว สอดคล้องกับกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Avoidant strategies) ส่วนการพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวังและการปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับจะตรงกับกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบจัดการปัญหา (Active coping Strategies) กล่าวคือ การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับสอดคล้องกับวิธีการหลีกเลี่ยงทางความคิด (Cognitive avoidance) อันเป็นหนึ่งในกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาที่จัดการปัญหาทางความคิดด้วยการพยายามที่จะไม่คิดถึงปัญหารวมไปถึงการใช้จินตนาการหรือความคาดหวังให้สถานการณ์ดีขึ้น และการหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว จะตรงกับวิธีการหลีกเลี่ยงทางการกระทำ (Avoidant actions) อันเป็นกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาอีกแบบหนึ่งที่จัดการปัญหาทางการกระทำโดยการพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหา ส่วนการพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศและการปฏิบัติตนให้มีคุณค่าเพื่อชดเชยความผิดหวังจะตรงกับวิธีการจัดการปัญหาโดยตรง (Direct problem solving) เป็นกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบจัดการปัญหาทางการกระทำด้วยการพยายามแก้ไขสถานการณ์ด้วยการเปลี่ยนตนเองหรือสิ่งแวดล้อม ทำที่สุดคือการปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับจะตรงกับวิธีการปรับความคิดเชิงบวก (Positive cognitive restructuring) เป็นกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบจัดการปัญหาทางความคิดด้วยการมองสถานการณ์ในทางบวก ซึ่งรวมไปถึงลดความสนใจในปัญหาและการยอมรับสถานการณ์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

หากพิจารณาความเปลี่ยนแปลงของการจัดการกับการไม่ยอมรับของครอบครัวตามแนวคิดการเผชิญปัญหาจะเห็นได้ว่าชายรักชายมีการปรับตัวต่อการไม่ยอมรับของครอบครัวที่ดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป คือ มีการเปลี่ยนแปลงจากกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไปสู่กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบจัดการปัญหา ซึ่งแสดงถึงการให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งแสดงออกมาทางความพยายามในการปรับตัวเพื่อลดความขัดแย้งและสร้างการยอมรับที่เกิดขึ้นในหลายรูปแบบ โดยในกระบวนการปรับตัวของชายรักชายในการวิจัยครั้งนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการปรับตัวตามปฏิกริยาของครอบครัว ซึ่งส่งผลให้สถานการณ์ความไม่เข้าใจกันระหว่างชายรักชายและครอบครัวค่อยๆเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับการ

ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของเยาวชนที่เป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักทั้งสองเพศของ Lasser และ Tharinger (2003) ที่เสนอแนวคิดกลยุทธ์การจัดการการมองเห็น (Visibility Management) ว่าเป็นกระบวนการปรับการแสดงอัตลักษณ์ทางเพศให้เข้ากับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่มีความหลากหลายแตกต่างกัน ทั้งยังเป็นกระบวนการที่สร้างความหมายของความ เป็นชายรักชาย หญิงรักหญิง หรือรักสองเพศ ร่วมกันระหว่างผู้ให้ข้อมูล และสังคมรอบข้าง

ข้อจำกัดทางการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 10 คน เป็นชายรักชายที่มีช่วงอายุระหว่าง 24 – 32 ปี และมีระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ผลการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นเพียงประสบการณ์ของชายรักชาย ในช่วงวัยและระดับการศึกษาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งไม่สามารถนำไปใช้สรุปอ้างอิงถึงประสบการณ์ของชายรักชายทั่วไปในช่วงวัยหรือระดับการศึกษาอื่นๆ ที่มีการรับรู้ ค่านิยม และบริบททางสังคม ในช่วงวัยหรือยุคสมัยต่างกันได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาประสบการณ์ของครอบครัวต่อการรับรู้ความไม่มั่งคั่งทางเพศของลูก เพื่อให้เกิดความเข้าใจประสบการณ์นี้จากมุมมองของผู้อยู่ในประสบการณ์อีกฝ่ายหนึ่ง
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรหรือปัจจัยที่พบในประสบการณ์นี้ เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัว หรือรูปแบบการเลี้ยงดู ด้วยวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพเพื่อขยายผลการศึกษาและยืนยันข้อค้นพบไปสู่ชายรักชายทั่วไปในบริบทสังคมไทย
3. ควรมีการศึกษาข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสภาวะจิตใจทางลบและการจัดการที่ชัดเจนในประสบการณ์การถูกครอบครัวต่อต้านหรือปฏิเสธ เพื่อนำเสนอความช่วยเหลือในการจัดการกับสภาวะจิตใจทางลบที่เกิดจากการถูกปฏิเสธของคนกลุ่มนี้
4. อาจทำการศึกษาหาตัวแปรหรือปัจจัยอื่นๆที่อาจส่งผลกระทบต่อประสบการณ์นี้ เช่น ระดับการศึกษาทั้งของชายรักชายและครอบครัว ลำดับการเกิด ลักษณะสังคมและวัฒนธรรม หรือสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นต้น ด้วยวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ
5. อาจทำการศึกษาประสบการณ์การเปิดเผยในช่วงวัยอื่นๆ ที่ชายรักชายอาจมีบุคคลสำคัญนอกเหนือจากครอบครัว

ข้อเสนอแนะในการประยุกต์ใช้

1. ประสบการณ์ในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการทำงาน และจัดการบริการที่จำเป็นต่อกลุ่มชายรักชายอย่างเหมาะสมต่อไป เช่น การให้ความช่วยเหลือทางจิตใจแก่ชายรักชายที่มีปัญหาในการยอมรับและเปิดเผยกับครอบครัว การส่งเสริมให้ครอบครัวเกิดความเข้าใจและยอมรับในความแตกต่างของความโน้มเอียงทางเพศ เป็นต้น
2. ข้อมูลที่ได้สามารถใช้เป็นสารสนเทศสำหรับผู้สนใจศึกษาทำความเข้าใจความรู้สึกและการรับรู้ต่อตนเองและครอบครัวของชายรักชาย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ชาย โพธิ์สิตา. (2549). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.

ไชโย นิธิอุบัติ. (2546). *การสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักรักชาย*. วิทยานิพนธ์

ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เทอดศักดิ์ รมจำปา. (2545). *วาทกรรมเกี่ยวกับ "เกย์" ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542*.

วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). *กระบวนการพัฒนาและอำนวยการศึกษาร่วมเพศ*. วิทยานิพนธ์
ปริญญาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต (สังคมวิทยา) คณะสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประภาพรรณ วงศาโรจน์. (2532). *กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์ร่วมนเพศในหมู่วัยรุ่น*.

วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต (สังคมวิทยา) คณะสังคม
วิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บุรินทร์ นาคสิงห์. (2547). *กระบวนการพัฒนาและวิถีชีวิตทางเพศ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคม
วิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต (สังคมวิทยา) คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สมฤดี สงวนแก้ว. (2546). *กระบวนการพัฒนาและอำนวยการศึกษาร่วมเพศ 'กะเทย' ในสังคมมุสลิม*.

วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต (สังคมวิทยา) คณะสังคม
วิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อันธิกา แจคเกอลีน ไคลน์. (2548) *กระบวนการเปิดเผยตนเองของบุคคลที่เป็นร่วมนเพศ*. พิมพ์
ครั้งที่ 1: ขอนแก่น: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น;

ภาษาอังกฤษ

- American Psychological Association. (2008). *Answers to your questions: For a better understanding of sexual orientation and homosexuality*. [Brochure]. Washington, DC: Author. Retrieved on February 23, 2011 from www.apa.org/topics/orientation.pdf.
- Armesto, J., & Weisman, A. G. (2001). Parents' reactions to the identity disclosure of a homosexual child. *Family Process*, 40, 145–161.
- Ayers, T., S., Sandier, I., N., West, S., G., & Roosa, M., W. (1996). A Dispositional and situational assessment of children's coping: Testing alternative models of coping. *Journal of Personality*, 64, 923-958.
- Bertone, C., & Franchi, M. (2008). *Family Matters - The experiences of family members of gay and lesbian young people in Italy*. Retrieved December 31, 2010 from http://www.euroflag.net/documents/familymatters/uk/FamilyMatters_IT_report.pdf
- Boswell, J. (1981). *Christianity, social tolerance, and homosexuality*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Cass, V.C. (1984). Homosexual identity formation: Testing a theoretical model. *The Journal of Sex Research*, 20, 143-167.
- Clarke, V., Ellis, S.J., Peel, E., & Riggs, D.W. (2010). *Lesbian, gay, bisexual, trans and queer psychology: an introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Clinard, M. B., Meier R. F. (2001). *Sociology of Deviant Behavior*. Fort Worth: Harcourt College.
- Cochran, S. D. (2001). Emerging issues in research on lesbians' and gay men's mental health: Does sexual orientation really matter? *American Psychologist*, 56, 931–947.
- Cole, S. W., Kemeny, M. E., Taylor, S. E., & Visscher, B. R. (1996). Elevated physical health risk among gay men who conceal their homosexual identity. *Health Psychology*, 15, 243–251.
- Coleman, E. (1982). Developmental Stage of the Coming out Process. *Journal of Homosexuality*, 7(2/3), 31-43.

- David, S., Knight, B. G. (2008). Stress and Coping Among Gay Men: Age and Ethnic Differences. *Psychology and Aging*, 23(1), March, Pages 62-69.
- Holroyd, C. (2001). Phenomenological Research Method, Design and Procedure: A phenomenological investigation of the phenomenon of being-in-community as experienced by two individuals who have participated in a Community Building Workshop. *Indo-Pacific Journal of Phenomenology*, 1(1).
- Eccles, T., A., Sayegh, M., A., Fortenberry, J., D., Zimet, G., D. (2004). More normal than not: Qualitative assessment of the developmental experiences of gay male youth. *J Adolesc Health*, 35, 425.e11-425.e18
- Ellis, A. L., & Riggle, E. D. B. (1996). *Sexual identity on the job: Issues and services*. New York: Haworth Press.
- Elze, D. (2002). Risk factors for internalizing and externalizing problems among gay, lesbian and bisexual adolescents. *Social Work Research*, 26, 89–100.
- Floyd, F. J., Stein, T. S., Harter, K. S. M., Allison, A., & Nye, C. L. (1999). Gay, lesbian, and bisexual youths: Separation-individuation, parental attitudes, identity consolidation, and well-being. *Journal of Youth and Adolescence*, 28, 719–739.
- Foucault, M. (1990). *The History of Sexuality An Introduction Volume 1*. (2nd ed.) trans. by Robert Hurley. New York: Vintage Books.
- Garnets, L., & Kimmel, D. (1993). *Psychological perspectives on lesbian and gay male experiences*. New York: Columbia University Press.
- Griffith, K., H., & Hebl, M., R. (2002). The disclosure dilemma for gay men and lesbians: “Coming Out” at work. *Journal of Applied Psychology*, 87, 1191-1199.
- Halperin, D. M. (1990). *One Hundred Years of Homosexuality: and other essays on Greek Love*. New York: Routledge.
- Holtzen, D., W., Kenny, M., E., & Mahalik, J., R. (1995). Contributions of parental attachment to gay/lesbian disclosure to parents and dysfunctional cognitions. *Journal of Counseling Psychology*, 42, 350-355.
- Hunter, S., Shannon, C., Knox, J., & Martin, J. I. (1998). *Lesbian, gay, and bisexual youths and adults: knowledge for human services practice*. Thousand Oaks: Sage.

- Holloway, I., and Wheeler, S. (1996). *Qualitative Research for Nurses*. Massachusetts: Blackwell Science.
- Husserl, E. (1970). *The Idea of Phenomenology*. Hague, Netherlands: Nijhoff
- Kalichman, S. C., & Nachimson, D. (1999). Self-efficacy and disclosure of HIV-positive serostatus to sex partners. *Health Psychology, 18*, 281–287.
- Kristin H. Griffith and Michelle R. Hebl. (2002). The Disclosure Dilemma for Gay Men and Lesbians: “Coming Out” at Work. *Journal of Applied Psychology, 87* (6), 1191–1199.
- Lane, J. D., & Wegner, D. M. (1995). The cognitive consequences of secrecy. *Journal of Personality and Social Psychology, 69*, 237–253.
- Lasser, J. & Tharinger, D. (2003) Visibility management in school and beyond: A qualitative study of gay, lesbian, bisexual youth. *Journal of Adolescence, 26*(2), April 2003, 233-244.
- Lincoln, Y. S., and Guba, E. G. 1985. *Naturalistic Inquiry*. Newburg Park CA: Sage Publication.
- Meyer, I. H. (1995). Minority stress and mental health in gay men. *Journal of Health & Social Behavior, 36*, 38–56.
- National Gay and Lesbian Task Force. (2006). *Make room for all: Diversity, cultural competency and discrimination in an aging America*. Washington, DC: The Policy Institute of the National Gay and Lesbian Task Force.
- Phillips, M.J. (2007). *Identity Development as the Parent of a Lesbian or Gay Male* (Doctoral dissertation). Retrieved from http://digitalarchive.gsu.edu/cps_diss/9
- Newman, B. S., & Muzzonigro, P. G. (1993). The effects of traditional family values on the coming out process of gay male adolescents. *Adolescence, 28*(109), 213–216.
- Rathus, S. A., Nevid, J. S., Fichner-Rathus, L. (2000). *Human Sexuality in a World of Diversity*. Boston: Allyn and Bacon.
- Riggle, E. D. B., Whitman J. S., Olson, A., Rostosky, S. S., Strong, S. (2008). The Positive Aspects of Being a Lesbian or Gay Man. *Professional Psychology: Research and Practice 2008, 39* (2), 210–217.

- Robinson, B. E., Walters, L. H., & Skeen, P. (1989). Response of parents to learning that their child is homosexual and concern over AIDS: A national study. *Journal of Homosexuality*, 18, 59–80.
- Rostosky, S., S., Korphage, B., A., Duhigg, J., Stern, A., J., Bennett, L., Riggle, E., D., B. (2004). Same-sex couple perceptions of family support: A consensual qualitative study. *Family Process*, 43 (1), 43–57.
- Russell, G. M., & Richards, J. A. (2003). Stressor and resilience factors for lesbians, gay men, and bisexuals confronting antigay politics. *American Journal of Community Psychology*, 31, 313–328.
- Seidman, S. (2004). *Beyond the closet: the transformation of gay and lesbian life*. New York: Routledge.
- Savin-Williams, R. C. (1989). Coming out to parents and self-esteem among gay and lesbian youths. *Journal of Homosexuality*, 18, 1–35.
- Savin-Williams, R. C. (1998). The disclosure to families of same-sex attractions by lesbian, gay, and bisexual youths. *Journal of Research on Adolescence*, 8, 149–168.
- Savin-Williams, R. (2001). *Mom. Dad. I'm Gay*. Washington, DC: American Psychological Association.
- Savin-Williams, R. C., & Ream, G. L. (2003). Sex variations in the disclosure to parents of same-sex attractions. *Journal of Family Psychology*, 17(3), 429–438.
- Savin-Williams, R., & Rodriguez, R. G. (1993). A developmental, clinical perspective on lesbian, gay male, and bisexual youths. In T. P. Gullotta, G. R. Adams, & R. Montemayer (Eds.), *Advances in adolescent development* (Vol. 5, pp. 77–101). Newbury Park, CA: Sage.
- Streubert, H. J. and Carpenter, D. R. (1999). *Qualitative Research in nursing : Advancing the humanistic Imperative*. 2 nd edition. Philadelphia: Lippincott.
- Troiden, R. R., (1979). Becoming homosexual: a model of gay identity acquisition. *Psychiatry*, 42, 362-373.

- van Manen, M. (1990). *Researching Lived Experience: Human Science for an Action Sensitive Pedagogy*. New York: State University of New York Press.
- Vincke, J., Bolton, R., Mak, R., & Blank, S. (1993). Coming out and AIDS-related high-risk sexual behavior. *Archives of Sexual Behavior*, 22, 559–586.
- Willoughby, B.L.B. (2008). *Family rejection, victimization, and outcomes of lesbian, gay, and bisexual young people: The role of negative LGB identity*. Unpublished doctoral dissertation, University of Miami, Coral Gables, FL.
- Willoughby, B. L. B., Doty, N. D., & Malik, N. M. (2008). Parental reactions to their child's sexual orientation disclosure: A family stress perspective. *Parenting Science and Practice*, 8, 70–91.
- Willoughby, B.L.B., & Malik, N.M. (2006). *Mothers, fathers, and their gay sons: A study of coming out*. Paper presented at the annual meeting of the Society for the Scientific Study of Sexuality, Las Vegas, NV.
- Willoughby, B. L., Malik, N. M., & Lindahl, K. L. (2006). Parental reactions to their sons' sexual orientation disclosures: The roles of family cohesion, adaptability, and parenting style. *Psychology of Men and Masculinity*, 7, 14–26.
- Yang, P., K. (2008). *A Phenomenological Study of the Coming Out Experiences of Gay and Lesbian Hmong*. Unpublished doctoral dissertation, University of Minnesota.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ใบรับรองโครงการวิจัย

AF 01-12

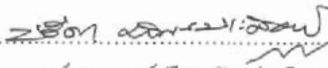
คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารสถาบัน 2 ชั้น 4 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์: 0-2218-8147 โทรสาร: 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 145/2554

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 109.1/54 : ประสบการณ์การเปิดเผยเพศวิถีของชายรักชายต่อครอบครัว
ผู้วิจัยหลัก : นายเตโช ชัยวุฒิ
หน่วยงาน : คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice
(ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม...
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริดา ทักตนประดิษฐ์)
ประธาน

ลงนาม...
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทิ ชัยชนวงศาโรจน์)
กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 6 กันยายน 2554

วันหมดอายุ : 5 กันยายน 2555

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและ ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย

ชื่อโครงการวิจัย 109.1/54
วันที่รับรอง 06 ก.ย. 2554
วันหมดอายุ 05 ก.ย. 2555

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการคิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยก่อน ใต้การอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ให้ออกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งมอบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-12) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น

ภาคผนวก ข
แนวทางการสัมภาษณ์เชิงลึก

แนวทางการสัมภาษณ์เชิงลึก (Interview guideline)

แนวคำถามที่ใช้ในสัมภาษณ์มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดที่เอื้อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถเล่าเรื่องราวประสบการณ์ความนึกคิดต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ ซึ่งคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์มีความยืดหยุ่น ทั้งจำนวนข้อคำถาม การลำดับข้อ หรือแม้แต่ภาษาที่ใช้ เพื่อให้การสัมภาษณ์เป็นไปอย่างสอดคล้องกลมกลืนกับบรรยากาศ ณ ขณะนั้นในการอยู่ร่วมกันกับผู้ให้ข้อมูล นอกจากนี้อาจมีการเพิ่มเติมคำถามได้ตามความเหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สามารถอธิบายประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลได้อย่างรอบด้าน โดยแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์มีลักษณะดังนี้

- ท่านรับรู้ชัดเจนในการเป็นชายรักชายของท่านได้อย่างไร
- บิดา/มารดาทราบว่าท่านเป็นชายรักชายได้อย่างไร
- ช่วยเล่าถึงการตัดสินใจที่จะเปิดเผยความเป็นชายรักชายของท่านต่อบิดา/มารดา
- ตอนที่ท่านเปิดเผยความเป็นชายรักชายต่อบิดา/มารดาเป็นอย่างไร

ภาคผนวก ค
ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูล

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูล

ตารางที่ 3

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	“ส่วนใหญ่ มันมาจากตรงนี้แหละ คือถ้าวันนั้นไม่เจอการทะเลาะกันแรงๆ ยักษ์ก็ยังไม่บอกหรอก แต่ที่เปิดเผยไปเพราะ ไม่ไหวแล้ว เฉยๆ แล้ว มันตอบอะไรไม่ได้แล้ว รู้มาขนาดนั้นแล้ว ตอบให้มันจบไป”
1.3.2 ความสับสนโอกาสจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“ก็เนี่ยมาเจอรูปในกระเป๋าดังค์ แกคงไปเปิดดูตอนคุณน้องไม่อยู่แล้วแกก็ด่า ด่า ทุ่มของเขี่ยงของ ป่ามิด แล้วก็เผาเสื้อผ้าคุณน้องบางตัว” “รู้ว่าแกรับไม่ได้ในใจ ในใจลึกๆก็รับไม่ได้ แต่แกก็เริ่มไม่อะไรแล้วไง ไม่อะไรด้วยท่าทางที่แสดงออกมากกว่า แต่ข้างในคิดว่าคิด แต่ไม่รู้ว่าจะคิดอะไร”
2.2 การแสดงการยอมรับ	
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการ	“ก็ยังคงกลัวยังเชื่อแม่อยู่ มันก็ต้องกลัวนะเพราะอยู่กับแม่สองคนตอน

เปิดเผย	นั่น ก็ทำอะไรเองไม่ได้ หาตั้งค่าใช้จ่ายไม่ได้ยังไงก็ต้องพึ่งแกอยู่ดี ไปโรงเรียนจะเอาตั้งค์ที่ไหนไปวะ ข้าวใครจะทำให้กิน ก็อารมณ์เด็ก กลัวโดนตัดแม่ตัดลูก”
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสบายใจที่ครอบครัวยอมรับ	
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“แต่พ่อยักษ์(นามสมมติ)เจอแบบนี้เข้าเยอะๆ ก็เริ่มรู้สึกว่าทำไมแม่ตัวเองเป็นแบบนี้ คือชีวิตที่ผ่านมาก็ไม่อบอุ่นมากพอแล้ว พ่อกับแม่ก็แยกกัน พ่อก็มีเมียใหม่ แล้วก็ต้องมาเจอแม่อารมณ์แบบนี้อีก ยักษ์ป่วยก็ยังคิดกับยักษ์ในแง่ร้าย ยักษ์ก็เริ่มหมดแล้ว คือมันเก็บมาจนแบบ เออ รับไม่ได้กับไม่ได้ รับไม่ได้ก็ตัวใครตัวมันแล้วกัน แค่นั้นแหละ”
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	“แกก็ด่า ด่าหลายอย่าง แกรับไม่ได้ อุบาทว์ วิปริต แต่ตามสไตล์ยักษ์(นามสมมติ) ยักษ์คงไม่นิ่งเฉยๆ ให้แกด่า ก็เถียงกลับ ยักษ์ไม่พอใจตั้งแต่มารื้อกระเป๋าตั้งแล้ว เพราะว่ามันก็เป็นของส่วนตัว ก็ไม่อยากจะให้แกมายุ่ง แกก็ยุ่ง แกยุ่งไปหมดทุกเรื่อง”
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	“ให้มองคุณน้องในแง่ดีบ้าง ไม่ใช่อะไรก็คิดแต่คุณน้องจะไปทำอะไรเลวกระวาด คุณน้องก็โตแล้วมีความคิด คิดเองได้ ไม่ใช่ว่าพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ ซากๆ มันน่ารำคาญ อยากให้รู้ว่าทำอะไรเองก็เป็น ไม่ใช่ว่าทำอะไรไม่เป็นเลย”
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	“อยากให้แก(แม่)มองว่าเป็นก็เป็นไป ภูมิใจที่ลูกเป็นเกย์ เพราะว่าทุกวันนี้แกก็ยังอายคนข้างบ้านอยู่ว่าลูกเป็น เลิกอายได้แล้ว ที่อยาก

	<p>ให้แกเล็ก ฉันทกิจบตั้ง (ชื่อมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ) เรียนที่ตั้ง ป.โท อีกหน่อยก็จะไป ป.เอกแล้ว แกควรจะมีใจ หัดภูมิใจในลูกตัวเองมั่ง”</p>
<p>4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว</p>	<p>“คือแม่ ก็รู้แล้วว่าเป็น แต่ก็ช่วงนั้นคือ ไม่สาวต่อหน้าแก แกก็รู้แล้วว่าเป็น แต่ไม่สาวต่อหน้าแก ก็คือรู้ว่าแกไม่ชอบ แกรู้สึกท้อท้อลูกตา ... ช่วงหลังนี้เวลากลับไปบ้านจะลดการปะทะหน้ากับแม่ตลอด เช่น แม่เลิกงานห้าโมง ยักษ์ก็จะหายออกจากบ้านละ เพราะว่าช่วงแม่ไปทำงานยักษ์จะอยู่แต่บ้าน พอแม่กลับมายักษ์จะไป พยายามลดการปะทะ ตอนค่าอย่างนี้ เจอหน้ากันกินข้าว แล้วยักษ์ก็ไปเที่ยวทุกวัน ก็ทำใจได้คุณพี่ถ้าอยู่ก็หาเรื่องทะเลาะกันเปล่าๆ”</p>
<p>4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโง่เขลาเพียงทางเพศ</p>	<p>“เคยพาแฟนไปบ้านด้วยนะ ตอนมหาลัย แกไม่ได้ว่าอะไรนะ เพราะว่าแฟนซื้อของซื้อของไปให้แม่กินค่อนข้างดี แกก็เลยไม่ว่าอะไร”</p>
<p>4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชดเชยความผิดหวัง</p>	
<p>4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ</p>	

ตารางที่ 4

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“ถ้าเราปิดต่อไปมันก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาแล้ว เพราะว่าคนนอกเขาบอกแม่อย่างนี้ ถ้าเรายังบอก ‘ไม่ใช่คนนอกเขาจะไปรู้จริงได้ยังไงแม่’ มันก็เหมือนหลอกตัวเองอีก ... ไม่อยากโกหกอีกแล้วจะได้รู้สึกผ่อนคลายด้วย แบบต่อไปถ้ามีปัญหาเรื่องผู้ชาย เราก็จะได้คุยกับแม่ได้ เพราะว่าทุกที่ไม่คุยกับแม่เรื่องนี้ ... คือเราอยากจะมีอะไรกับออกพ่อแม่ทุกเรื่องมากกว่า”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	“มันเหมือนเหตุการณ์มันบีบ เพราะว่าเขาไม่เคยถามเรื่องแฟนก็เลยไม่เคยบอก จนกระทั่งเหตุการณ์วันนั้น ... ตัวชี้แนะมันบอกมาแล้ว อาจารย์ที่หอก็บอก อาจารย์ที่คณะก็บอก มันมีคนเกริ่นมาแล้ว เราก็พูดไปตามความจริงแล้วกัน แล้วไ้รับได้ รับไม่ได้ก็ค่อยหาทางแก้ อีกที”
1.3.2 ความสับสนโอกาสจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“แม่อีกพยายามจะ ไม่ยอมรับนะ ถ้าในความรู้สึก ก็คือบอก ทำไมไม่ชอบผู้หญิง เนี่ยผู้หญิงดีกว่า มีลูกแล้วลูกก็เลี้ยงเรา อะไรอย่างนี้ แล้วเขาก็พยายามรื้อฟื้นตอนอนุบาลว่า เนี่ยเคยมีเด็กผู้หญิงมาชอบ ก็คือเหมือนเขาก็พยายามปฏิเสธ” “เขาก็จะบอกว่า ‘เนี่ย เห็นเปล่าละ ผู้ชายมันไม่ได้รักเราจริงหรอก มันก็แค่คบหาชวดย อีกอย่างหนึ่งนะเข้ม (นามสมมติ) เราไม่มีใช้ เขาบอกมันต้องมีลูกเหมือนเป็นโซ่คล้อง คืออย่างน้อยมีปัญหาเราจะ

	มองที่ลูกก่อน แต่นี่ผู้ชายกับผู้ชาย ยังไงก็ไปไม่รอดหรือจะเข้ม ก็เนี่ย ไข่แม่ถึงบอก' กลายเป็นว่าเหมือนเราเอาปัญหาไปเล่าให้เขาฟังมันก็ ยิ่งได้ข้อมูล ว่ามันไม่จริงจังนะเข้ม เหมือนอย่างน้อยก็หวังว่าเราจะ เปลี่ยนได้ไง”
2.2 การแสดงการยอมรับ	“พ่อไม่เคยพูดเลยด้วยซ้ำ คือทุกทีเขาจะเป็นคนดู ชอบว่า ถ้าเกรด ตกก็ชอบว่า หนังสืออ่านไม่อ่าน ไม่ทำการบ้าน แต่พอเรื่องนี้กลับ เป็นว่าเขาไม่ว่าอะไรเลย ... แม่ก็บอกว่า ก็อยู่กับพี่เขามีความสุขดีก็ โอเคนะ แม่คิดว่าอาจจะเป็นเวอร์กรรมของชาตินี้ก็ได้ ว่าเข้ม(นาม สมมติ)เป็นอย่างนี้ แต่ว่าถ้าเข้มเป็นคนดีแม่ก็โอเคแล้ว แม่ไม่คิด อะไรแล้ว”
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	“ก่อนคุย จำได้เลย ใจเต้นแรงมากเหมือนเพิ่งวิ่งเสร็จ กลัว มัน เหมือนเรารู้ว่าเรื่องอย่างนี้ คืออาจจะดูจากหนังเยอะก็ได้ อ่านนิยาย เรนโบว์ของฝรั่ง กลัวว่าบอกพ่อแม่ พ่อแม่จะแอนตี้ก่อนเลย เพราะ อาจารย์บางคนที่ยังเรียนก็ยังไม่แอนตี้เรื่องพวกนี้ เราก็เลยกลัวว่าพ่อแม่เราจะแอนตี้รีเปล่า ... พ่อเป็นอาจารย์ด้วย แล้วแม่เขาก็ไม่ค่อยชอบที่พี่สาวเป็นอย่างนั้น(รักเพศเดียวกัน) แล้วเขาก็ชอบบ่นว่าเข้มอย่าเป็นอย่างพี่สาวนะ เราก็กลัวว่าถ้าเราเป็นอย่างพี่สาวแล้วแม่เขาจะคิดว่า การเป็นอย่างนี้(รักเพศเดียวกัน)มันทำให้แ่ด้วยรีเปล่า ตอนนั้นก็กลัว กลัวไปหมด”
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	“รู้สึกโล่งนะ ตอนแรกมันเหมือนอะไรมันกดอยู่ในหัว หัวใจมันเต้นแรง แต่พอบอกป๊า มันเหมือนมันเบา แล้วมีร้อง รู้สึกน้ำตาไหล มันเหมือนว่าสิ่งที่เราเก็บเอาไว้มานานตั้งแต่ ม.สอง ไม่เคยบอกแม่พยายามแสวงตลอด เวลาที่มีหนังสือผู้ชายแบบที่ไม่ได้ปิ๊อะไรมาก เวลาซื้อก็ต้องแอบแม่ไปซื้อ มันเหมือนหายใจโล่ง โล่งไปเลย ว่าไม่ต้องแอบ ต่อไปเราไม่ต้องแอบอีกแล้ว”
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่	“พี่รู้สึกดี อย่างน้อยเขาก็ยังเป็นห่วงในสิ่งที่เราทำให้เขาไม่ได้ เรา

ครอบครัวยอมรับ	ไม่ได้มีแฟนเป็นผู้หญิง เรามีแฟนเป็นผู้ชายแต่พ่อแม่ยังถาม ก็เลยรู้สึกดี ดีมาก คือรู้สึกว่าโอเค ต่อไปเราไม่ต้องกลัวเขาจะมาพูดเรื่องให้เป็นเป็นผู้ชายแท้ๆ ไม่ต้องกังวลอีกแล้ว แล้วเขาเป็นคนพูดเองว่า ต้องดูแลพี่ไม้ (นามสมมติ: คนรัก) ไปด้วย ... ใจเรารู้สึก น้ำตาไหล คือทุกทีแม่จะไม่เคยพูดอย่างนี้ เขาจะพูดออกแนวว่าทำไมไม่แต่งงานกับผู้หญิง มีลูกมีเมีย กลายเป็นว่าเขาเป็นคนบอกเองไม่ให้เล็ก ... ตื้นตันใจ เออ ในที่สุดแม่ก็เข้าใจแล้ว”
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“ตรงแม่ยังรู้สึกกดดันอยู่ ที่เขาพยายามจะบังคับให้เราเปลี่ยนให้ได้”
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	“มันก็รำคาญกับน่าเบื่อผสมกัน เหมือน replay tape คือเปลี่ยนคำพูดเปลี่ยน wording นิดหนึ่งแต่ theme เดียวคือการว่า กลับมาเหมือนเดิมได้ไหม กลับมาเป็นเพศชายที่เป็นผู้ชาย ไม่ได้เป็นเพศชายที่ว่าชอบผู้ชาย”
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	“คือเราพยายามจะบอกแม่ไว้ว่ามันเป็นอย่างนี้ มีใครมาบ้าง ไหนๆเราก็บอกไปแล้ว ช่วงแรกเขา(แม่)ยังไม่ยอมรับ เราก็พยายามจะยึดเยียดให้เขายอมรับ”
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว	“พูดง่าย ๆ คือพยายามไม่พูดประเด็นที่จะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีก เพราะว่าถ้าพูดขึ้นมามันก็จะเริ่มด้วย ก็แกไม่มีลูกหลาน แล้วจะสะสมมรดกอะไรอย่างนี้ พอเริ่มตรงนี้ พี่ก็จะไม่พูดต่อ ก็จะเงียบไปก่อน ขับรถไปเรื่อยๆ ชักพิกก็คุยเรื่องอื่นเลย ... คุยโทรศัพท์กันทุกครั้งที่ต้องมีประเด็นนี้ตลอด เลยบางทีช่วงหลังๆจะแอบหนีไปคุยทางพ่อมากกว่า เพราะว่าเวลาคุยกับพ่อ พ่อจะคุยแต่เรื่องที่เราคุยเท่านั้น

	จะไม่คุยเรื่องให้พวกเราจะต้องกลับมาเป็นปกติเหมือนที่แม่บอก เวลาคุยกับแม่จะต้องวกมาเรื่องนี้ตลอด ช่วงแรกบ่อยมากจนเลิกโทร ไปพักหนึ่ง”
4.3 การพยายามทำให้ ครอบครัวยอมรับความ โหม่งเอียงทางเพศ	“บอก ‘แม่เดี๋ยวปีใหม่เข้ม(นามสมมติ)จะพาไปแนะนำแล้วกัน’ ก็เลย พาเขาไป ... แล้วก็เคยเอาบทพูดตอนที่เราไปวัดกันกับแม่ ‘แม่จำบท นี้ได้ไหม ที่เขาบอกว่า อนาคตยังไม่เกิดคิดไปก็ฟุ้งซ่าน อดีตผ่าน มาแล้วคิดไปก็อารมณ์นะแม่ อยู่กับปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันมันดีอนาคต ก็ดีแหละ ถ้าเข้มอยู่ปัจจุบันเป็นอย่างนี้ดีอนาคตอย่างนั้นเข้มก็ดีแม่’ เราก็บอกเขาไป แต่เราก็ไม่ได้บอกนะว่าเราอยู่กับผู้ชายแล้วดี ใน อนาคต เราก็แค่บอก ‘อยู่กับปัจจุบันนะแม่ ในเมื่อปัจจุบันเข้มเป็น อย่างนี้’ พยายามจะไม่ให้คิดว่าในอนาคตเราต้องเปลี่ยนได้ไง แล้วก็ แอบเหน็บไปว่า ‘เอานี้แม่ ถ้าเปลี่ยนได้บ้านนี้พี่สาวคงเปลี่ยนไปนาน แล้วละ ทุกวันนี้เขาก็ยังไม่เปลี่ยนนะแม่ แสดงว่ามันต้องมีอะไรซัก อย่างหนึ่งนะ นะแม่ นะ อยู่กับปัจจุบัน’ เราพยายามพูดอย่างนี้”
4.4 การปฏิบัติตนให้มี คุณค่าชัดเจนความผิดหวัง	“เขาจะพูดบอกว่า เออ เนี่ยเข้มเรียนเก่ง อย่างน้อยถึงเข้มจะชอบ ผู้ชายแต่แม่ยังคิดว่าเข้มเป็นคนดีนะ เพราะตั้งแต่มีเข้มมายังไม่ เคยมีประวัติ เพราะพี่สาวมีประวัติไง แม่ก็เลยคิดว่าอย่างน้อย เสีย ด้านหนึ่งแต่ด้านอื่นก็ยังมีดี เขาบอกอย่างนี้ แม่จะพูดอย่างนี้เสมอ”
4.5 การปรับความคิดเพื่อ อยู่กับการไม่ยอมรับ	

ตารางที่ 5

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“เราก็คือแบบนี้ happy ใช้ชีวิตเป็นปกติ ทำตัวเหมือนคนปกติ แล้วเรามีความสุขกับมันด้วย”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“คือคุยกันตรงๆ ที่บ้านจะเป็นคนพูดกันตรงๆ อยู่แล้วไง พี่เลยคิดว่าเรื่องดีหรือไม่ดีก็แล้วแต่ถ้าพูดกันตรงๆ มันจะ ok กว่าพูดโกหก พี่ก็ไม่ว่าจะปิดไปทำไมเหมือนกัน ... พี่คิดว่านี่คือแม่ คือแม่เรา คือครอบครัวเรา คือพ่อเรา เราจะปิดทำไมเราก็คือไม่ปิด มันไม่จำเป็นต้องปิดอยู่แล้ว เขาควรต้องรู้”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	“ไม่เคยคิดที่จะบอกอะไรเขามาก แต่เผอิญว่าเขาดันมาถามพอดีว่านี่เป็นใคร มันเหมือนเป็นแค่ชั่ววินาที ที่ตอบกลับไป ที่คิดขึ้นมาว่า เออ ก็บอกไปเลยแล้วกัน ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วก็บอกไปเลย เหมือนเขาเปิดโอกาสมาให้เราพูดด้วยไง เออ ก็ดีก็บอกไปเลย เราไม่ได้มีความคิดที่จะปิดอะไรมากมายตั้งแต่แรกอยู่แล้วไง แต่แค่ไม่มีโอกาสที่จะพูดพอเขาถามปุ๊บก็ตอบเลย”
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	
2.2 การแสดงการยอมรับ	“เขาก็ไม่ได้มี drama นะ เขาก็ถามเหมือนผู้ใหญ่ถามลูกตัวเองทั่วไปเวลามีแฟน ถามเขาเป็นใครมาจากไหน เจอกันได้ยังไง แล้วคิดว่าเขาเป็นคนยังไง happy ไหม ประมาณนั้นมากกว่า เขาก็ไม่เคยพยายาม persuade เราว่า จะต้อง convert เราจะต้องมีแฟนเป็นผู้หญิงดีกว่า หรือมีครอบครัวมีลูกนะ มันคือชีวิตที่สมบูรณ์คือที่บ้านไม่สนใจ ไม่มีปัญหาอะไรร้ายแรงเลย ตอนที่พี่เลิกกับแฟนคนที่เพิ่ง

	เด็กมานี้ก็ไม่มี เขาไม่เคย blame ไม่เคยโทษเราก็อเพราะเราเป็นแบบนี้ถึงได้ต้องเสียใจ”
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	“รู้สึกว่าการที่ได้เกิดมาในครอบครัวแบบนี้เป็นเรื่องโชคดี การที่เรามีครอบครัวที่เข้าใจว่าเราเป็นอะไรเราทำอะไร ก็ happy นะ รู้สึกว่าตัวเองโชคดี รู้สึกว่ามันไม่เคยมี conflict ที่เขาบอกว่าเด็กเป็นเกอะหรือสับสนทุก”
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว	

4.3 การพยายามทำให้ ครอบครัวยอมรับความ โง่เขลาทางเพศ	
4.4 การปฏิบัติตนให้มี คุณค่าชดเชยความผิดหวัง	
4.5 การปรับความคิดเพื่อ อยู่กับการไม่ยอมรับ	

ตารางที่ 6

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“เหมือนกับเริ่มโต เริ่มเห็นเยอะ เห็นอะไรเยอะ บวกกับได้รับสื่อเมื่อนอกเยอะขึ้น ตอนเด็กๆอาจจะไม่ค่อยได้ดู ไม่ค่อยรู้ว่าโลกนี้มันเป็นยังไง ก็เริ่ม ok แล้วมาบวกกับก็เริ่ม ช่วงนั้นก็เริ่มมีแฟน ม.5 ม.6 ม.6 ก็เริ่ม ok ก็ได้คุยได้อะไรกับเพื่อนคิดว่าสบายใจขึ้น ก็เริ่มมีคนรู้มากขึ้นว่าเป็น เราก็ดูสบายใจขึ้น เราก็ดูมั่นใจมากขึ้น เริ่มมั่นใจ ที่เราเป็นอย่างนี้นั้นก็ ok”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“หนึ่งเลยก็คืออยากให้รู้ จะได้ เราอยากสบายใจ เลยอยากให้เขาให้อันนี้ข้อแรก อย่างที่สองคืออยากไปอยู่กับแฟน พี่ไม่อยากจะปิดไปตลอดชีวิต ก็มีอะไรก็บอกไปเลย อย่างที่สามก็คือ แม้มีความคิดในหัวอันสวยหรูเกี่ยวกับลูกตัวเอง ...ที่สำคัญคือแม่เขาอยากมีหลาน แต่พี่ไม่สามารถมีหลานให้แม่ได้ พี่ไม่อยากจะปิดไปตลอดว่าทำไมถึงมีให้ไม่ได้ พี่ก็ต้องบอก”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	“คนที่ตัดสินใจที่ทำให้พี่บอกก็คือแฟนพี่ เพราะว่าเขาซึ่งบอกก่อนในวันนั้น แล้วเขาก็โทรไปบอก แล้ววันรุ่งขึ้นพี่ก็เลยบอกที่บ้านพี่เลยก็จะได้ยุติธรรมกับทางนั้นด้วย ... มันเหมือน ความรู้สึกพี่เหมือนกับว่าแฟนพี่เขาก็บอกที่บ้านแล้ว มันก็เหลือแต่พี่คนเดียว เพราะว่าเคยคุยกันไว้ว่าอยากมาอยู่ด้วยกันสองคน ตอนเรียนๆไว้ ก็อยากแล้ว ควรบอกสักที ก็เลยบอก”
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“แม่จะร้องไห้หนัก แม่ไม่อยากจะให้เป็นเลย แม่ไม่คิดว่าไม่ (นามสมมติ) เป็นมาก่อน ดูไม่ออกเลย แล้วแม่ก็บอกว่าปกติแม่จะไม่ค่อยชอบตุ๊ดในทีวี เวลาเห็นตุ๊ดก็จะไม่ค่อยชอบนะ ก็จะพุดบ่นๆ แม่ก็

	ถามว่า สงสารแม่นะทนมแม่ ฟังแม่พูดอย่างนี้ได้ยังไงมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่เด็กนะ ตั้งแต่จำความได้เวลาแม่เจอตุ๊ดแม่จะไม่ค่อยชอบ ก็ประมาณนั้น แล้วก็แม่บอกว่าไม่เป็นได้ใหม่”
2.2 การแสดงการยอมรับ	“พีก็ขึ้นไปนอนก็คุยกับพ่อ แล้วก็พ่อก็เงิบๆ ก็เลยถามพ่อว่า ‘พ่อเคยคิดหรือเปล่าว่าไม้(นามสมมติ)เป็น(ชายรักชาย)’ พ่อก็บอกว่าเออก็มีอยู่นิดหน่อย ก็ไม่ได้อยากให้เป็น แต่เป็นก็ไม่ใช่ ... เวลาแม่มีของกินอะไร แม่ก็บอก ‘เอาไปด้วยไหม เอาไปกินกัน’ พีก็เลยไม่พูดว่าแฟน แต่มีคำว่ากินใจ เพราะว่าเวลาพูดคำว่ากิน มันจะไม่ใช่เราคนเดียวมันต้องมีมากกว่าเราหนึ่งคน แม่ก็รับรู้ว่าเราอยู่กับเขา (คนรัก) แล้วแม่ก็ยิ้มแย้มแจ่มใสดี”
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	“พอบอกเสร็จก็โล่งนะ รู้สึกโล่ง สบายใจ” “ก็รู้สึกโชคดี โชคดีที่เราเปิดเผยตอนนั้น โชคดีที่มีแฟนคนนี้ โชคดีที่อะไรๆตอนนี้เราก็ ok รู้สึกคิดถูกที่ตอนนั้นบอก ไม่ได้เสียใจ ก็แค่เสียใจกับเหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้น ณ เวลานั้น แต่ว่าหมายถึงทั้งหมดทั้งหมด ณ วันนี้ก็ดีใจที่มันเป็นอย่างนั้น ท้ายสุดมันก็ดี”
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	“สำหรับพ่อสบายใจ เขายอมรับ พีก็ ok พ่อก็ดู happy ดี”
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“ไม่เคยเห็นแม่ร้องไห้หนักอย่างนี้มาก่อนในชีวิต ส่วนแม่ก็ร้องด้วยความเห็นแม่ร้องไห้ ตัวเองได้บอก เสร็จ เห็นแม่ร้องไห้ เห็นแม่เสียใจเราก็เสียใจ เราก็ ก็ซึม ฝนตกสองคน ก็ยังจำภาพที่เขาร้องไห้ ตอนนั้นไม่เคยเห็นแม่ร้องไห้อย่างนั้นมาก่อนในชีวิต ยกเว้นตอนอนุบาลอันนั้นแม่ทะเลาะกับพ่อ แต่ว่าครั้งนี้หนักกว่านั้นอีก แม่ร้องไห้ยาก

	มาก เลยแบบ ตายแล้ว คิดแล้วก็ยังเศร้า”
3.2.4 ความน้อยใจที่ ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ ครอบครัวปฏิเสธ	“มีอารมณ์โมโหด้วย โมโหว่าทำไมเขาไม่ยอมรับเรา คิดว่านะ ใช้มี อารมณ์แบบนั้นด้วย แต่มันปนกับเสียใจ ปนโมโห พี่เป็นคนใจร้อน ด้วย ถ้าพี่บอกก็จะ ฝุบๆๆ จะเอาอย่างนี้”
3.2.6 ความรำคาญใจที่ ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ ครอบครัวยอมรับ	
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ ยอมรับของครอบครัว	“ทุกวันนี้ก็ไม่ได้พูดเลยเรื่องนั้น ซ้ำมไปเลย ไม่เคยกลับไปพูดอีกเลย เรื่องว่าตัวเองชอบผู้ชาย เรื่องไม่พูดถึงแฟนพี่เลย แม้แต่ครั้งเดียว พูดแต่ให้พ่อกับพี่สาวฟังแต่ไม่พูดให้แม่ฟัง”
4.3 การพยายามทำให้ ครอบครัวยอมรับความ โน้มเอียงทางเพศ	“แล้วพี่ก็อาศัยอย่างทีบอกนะ ค่อยๆออกไปอยู่ ไปอยู่เสาร์ อาทิตย์ กลับมาอนจันทร์ถึงศุกร์ ก็ค่อยเดือนต่อไปไปอยู่นานขึ้น แล้วก็ คุยกัน ก็นั่งๆเสียบๆกันไป ก็คุยกันปกติ เราก็ค่อย ค่อยๆทำอย่างนี้ จนมันทำยที่สุดกลายเป็นพี่ไปอยู่กับแฟน กังงเหมือนกันว่ามันทำได้ ยังไงนะ”
4.4 การปฏิบัติตนให้มี คุณค่าชดเชยความผิดหวัง	
4.5 การปรับความคิดเพื่อ อยู่กับการไม่ยอมรับ	

ตารางที่ 7

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	“มีของที่มีบันทึกชื่อที่เราเป็น(ชายรักชาย) แล้วเหมือนกับว่าวันนั้นเราก็มืออยู่กับตัว แล้วบังเอิญเขาเห็น เป็นกางเกงในจีสดริง”
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“คุณแม่เห็นก็ตกใจ แล้วก็พูดเขาเลี้ยงมาผิดตรงไหน เขาไม่เข้าใจเลย มีอะไรจะพูดไหม เขาก็อารมณ์ขึ้น ...คุณแม่ไม่กล้าพูด เขากลัวว่าพูดไปแล้วจะทำร้ายจิตใจเราก็กเลยไปบอกคุณพ่อ คุณพ่อก็เลยเรียกมาคุยเพราะ เรียกมาคุยอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจังเลยนะ เรียกมาคุยจริงจังเลยแบบรู้แล้วนะ แม่เล่าให้ฟัง ได้ยินว่าเป็นอย่างนี้ ๆ อะไรนั่นแหละ ทำไมต้องเป็นอย่างนั้นละ ไม่เป็นไม่ได้หรอก” “ถามว่าเขาผิดหวังไหม ก็คงมี แต่รู้สึกเหมือนเขาก็ยังให้ที่เรา เขาแบบไม่ได้มาอะไรยุ่งยามหรือแบบต้องมาให้มันได้ตั้งใจหรือว่าจะให้เราเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ เสียใจไหมก็คงมีที่ไม่ได้ตั้งใจเขา แต่ไม่ได้กดดันเรา”
2.2 การแสดงการยอมรับ	
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	

3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	“ตอนนั้นก็กลัว ก็กลัวทั้ง 2 อย่าง กลัวว่าถ้าเกิดไม่รับปาก ถ้าไม่ทำไม่โอเค แล้วครอบครัวจะเป็นยังไงต่อ บ้านจะแตกไหม จะต้องโดนเตะออกจากบ้าน ระหองระแหงไปอยู่ที่อื่นไหม”
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“ประโยคที่แทงใจก็คือเปลี่ยนไม่ได้หรอก แล้วเขาก็พูดมาอีกอันหนึ่งว่าเขาเชื่อนะว่าคนเราถ้าจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าใจมันอยากทำมันทำได้อยู่แล้ว เป็นประโยคที่ทำให้รู้สึกเสียใจ เราก็เหมือนโดนตบเหมือนกันนะ เราก็แบบเขารับเราไม่ได้เลย เขามีแต่อยากให้เราเปลี่ยน”
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	“โกรธ ไม่พอใจ คับข้องใจ อยากจะออกมาจากบ้านเลย ไม่อยากจะทำอยู่มันแล้ว รู้สึกว่าก็อยากจะมีชีวิตเป็นของตัวเองที่เขาจะไม่ต้องมาคอยบังคับไม่ต้องมาคอยกะเกณฑ์ แล้วก็เขาแต่ที่เขาอยากจะทำเอา”
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	“เป็นไปได้ก็คงอยากให้รับได้ นี่ก็เป็นอีกอัน อยากให้เขารับได้ ถึงต่อให้รับไม่ได้ก็อยากให้เขาไม่ต้องมาก้าวถ่างหรือมาอะไรมากมายที่จะแบบทำให้มันมีปัญหาหรือให้ทะเลาะเบาะแว้งกันใหญ่โต”
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว	“บอกเขาว่าได้ ยอมรับก็ได้ว่าจะลองเปลี่ยน แต่ไม่รับปาก เพราะว่าก็เหมือนคนละครึ่งทาง แล้วก็มันคล้าย ๆ กับพูดไปส่ง ๆ เหมือนกัน

	<p>นะ เพราะรู้ว่าจริง ๆ กลัวว่าจะเกิดอะไรต่อไปในบ้าน แล้วก็อยากให้มันคงสภาพนั้นไว้อยู่ด้วย ถึงจะรู้ว่าตัวเองข้างในยังไงไม่เปลี่ยนแปลงอยู่แล้ว แต่เราก็หาทางออกจากสถานการณ์ตรงนั้นที่มันน่าจะชอฟท์ที่สุดออกมา”</p>
<p>4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโง่เขลาทางเพศ</p>	<p>“เริ่มพาแฟน พาคนโน้นคนนี้ พาคนที่แบบมีแนวโน้มจะเป็นแฟนเข้าไปบ้านมากขึ้น คือเหมือนคือเราก็ไม่ทำให้มันน่าเกลียดเกินไป”</p>
<p>4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชดเชยความผิดหวัง</p>	
<p>4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ</p>	<p>“เรียนรู้ที่จะยอมรับกับพ่อแม่ด้วยนะที่เขาก็ไม่เข้าใจนี่แหละ แต่ก็ไม่ใช่ใจก็คือไม่เข้าใจ เพราะเมื่อก่อนจะรู้สึกไม่พอใจมากโกรธมาก ทำไม่ต้องมารับไม่ได้ ทำไม่ต้องมาอะไร แต่หลัง ๆ ก็ทำให้เห็นใจเขามากขึ้นว่าเขาก็เป็นคน เขาก็มีความคาดหวัง เขาก็มีภาพมีอะไรที่เขาอยากจะให้มันเป็นสิ่งหลัก ๆ ก็มาจากความเป็นห่วงเรานี้แหละ ถ้าไม่ห่วงเขาคงไม่เลี้ยงเราหรอก มองในแง่ที่มากขึ้น แล้วก็ทำให้ balance ตัวเองได้ดีขึ้นว่าแค่นั้นที่เราโอเคหรือว่าแค่นั้นที่เราจะยอมรับที่เราจะเท่านี้คือไม่ก้าวก่ายตัวเองด้วยแล้วก็ไม่ก้าวก่ายเขาด้วย”</p>

ตารางที่ 8

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“เราคิดว่าเราชัดเจนมั่นใจมากร้อยเปอร์เซ็นต์ เกินร้อยแล้วล่ะว่าเราจะ เป็นเกย์แน่นอน แล้วก็จะไม่เปลี่ยนละ แล้วก็ไม่มีวันเปลี่ยนด้วย และเรารู้สึกโอเคกับความเป็นเกย์ของเราแล้ว คือหมายถึงว่าไม่ได้ลังเลใจ ไม่ได้รู้สึกด้อย เป็นปมด้อย รังเกียจหรืออะไรอย่างนั้นเลย รู้สึกว่านี่แหละเป็นสิ่งที่เป็นตัวตนเรา”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“พอมันมั่นใจในตัวเองปุ๊บ แล้วก็คิดว่าตัวเองไม่เปลี่ยนแปลง ไม่กลับไปชอบผู้หญิงแล้วแน่นอน ก็ถึงตัดสินใจบอกเพราะรู้สึกว่าอยากให้เขายอมรับในสิ่งที่เราเป็นจริงๆ อยากให้เขาได้รับรู้ว่าเราเป็นอย่างนี้ จะยังไงต่อก็คือมา”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“เขาก็แสดงอาการพูดจาถากถาง แบบผิดธรรมชาติบ้าง อายคนรอบข้างบ้าง ไม่กล้าเดินตลาดบ้าง อายบ้านตรงข้าม คนอื่นเขาจะพูดว่า ยังไง นินทาว่ายังไง มีที่ไหนอะไรอย่างนี้ โห เป็นชุด”
2.2 การแสดงการยอมรับ	“ฝ่ายพ่อ เนื่องจากเราประพุดิตัวดีมา คือตั้งใจเรียน ไม่เคยเกเรอะไร เขาก็มองว่าเป็นเรื่อง บอกว่าเป็นเรื่องกรรม เออ มันก็เป็นเรื่องเวรกรรม ก็เออเหอะ ขอให้ลูกเป็นคนดีแล้วกัน ... ก็คือบ๊อบอกว่าสุดท้ายแล้วเนี่ย เขามีแหวนสองวง เขาอยากให้เราวงหนึ่ง เขาอยากให้แฟนวงหนึ่ง เออ มันเป็นการว่าเขา เขาก็พูดว่าที่ผ่านมามีบ้างก็รู้ว่ามีผิดไปแล้วล่ะ เขาก็ไม่ได้ขอโทษ แต่อะไรที่ผ่านมาก็ให้มันผ่านไป ก็ ok นั่นแหละ มันใช้เวลานานมาก เป็นปีๆนะ กว่าเขาจะยอมรับได้”

ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	“รู้สึก <i>fair enough</i> ดี ก็ดีแล้ว เทียบกับอีกฝ่ายหนึ่งทำให้เราเจ็บขนาดนี้ เออ ก็รู้สึกว่าได้แค่นี้ก็พิเศษแล้ว คือเราก็มีปัญหา <i>issue</i> กับพ่อเหมือนกัน แต่พอให้อภัยได้ก็มาคิดถึงเรื่องนี้ ก็รู้สึกว่า แค่เขารับได้ขนาดนี้ ว่าลูกเป็นเกย์ มันก็ใจกว้างมากพอแล้ว เออ ก็พอละ จะไปอะไรกับเขามากมาย แค่นี้มันก็เพียงพอแล้วนะ รู้สึกโอเค ใช่ว่า เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รู้สึกดีกับเขามากขึ้น ที่เขายอมรับเราได้”
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“พอหลังๆ เขา(ป้า)มีอะไรที่มันต่อต้านออกมา มีคำพูดที่ทำให้เรารู้ว่า เขารับไม่ได้จริงๆนะ อันนั้นนี่แหละที่ทำให้เราเจ็บปวดมาก อันนั้นเราจะรู้สึกเจ็บจะทนไม่ไหวเลย ... ใจสลาย เราเสียใจ เสียใจมากที่เขา แคร่สายตาคนอื่น แคร่อะไรเหล่านี้มากกว่าความสุขของเรา เคยร้องไห้หลายครั้งมากหลายสิบครั้ง กว่าเขาจะยอมรับ ขอร้องเขาว่า แค่ลืมคำว่าอันนี้(เกย์)ไปไม่ได้หรือ แล้วเราก็มีความสุขกันอย่างบ้า หลานเหมือนเดิมเหมือนปกติ แค่นี้ไม่ได้หรือ ผมขอแค่ซักครั้งในชีวิต ให้ผมได้มีความสุข”
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“พอยิ่งได้ยินขึ้นเรื่อยๆ มันส่งผลทางใจเรามากเลยนะ ใจเราที่เคยให้เขาเต็มๆ เราถอยห่างออกมาจากเขา เราถอยมาเหมือนเราเจ็บ คือเราเป็นคนที่เวลาโดนใครทำคนที่เราแคร์เจ็บเราก็จะถอยออก พอโดนทำเจ็บเราก็จะถอยออก เจ็บเราก็จะถอยออกอีก จนมารู้สึกตัวอีกทีคือใจเราแบบ เกือบ ใช้คำว่าเกือบเลยนะ เกือบที่จะหมดจากเขา คือใจหมดที่จะ คือเราเคยทำทุกอย่าง ไปโรงพยาบาล ตรวจ วิ่งหาหมอ

	ทำเซม้ง ทุกอย่างเราทั้งสิ้น คือรู้สึกว่าเขาไม่มีแรงที่จะทำให้เขาอีกต่อไปแล้ว เพราะว่าเขาทำให้เราเจ็บมาก”
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว	
4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ	“เรารู้สึกมั่นใจในคนรัก ความรักของเราครั้งนี้ กับแฟนเราว่า มันอยากให้ ก็คิดในใจว่าถ้าเผชิญเรา ถ้าเราโชคดีเพียงพอ เขาคงจะมองเห็น ก็คือรู้ในใจแหละว่าเขาไม่น่าจะรับได้ แต่ก็คิดว่า ภาวนาให้เขาเห็นความดีของเราหรือความดีของแฟนเราที่ร่วมสร้างกันมา ที่ดึงเข้ามาในบ้าน หวังว่ามันจะทำให้เค้ามองข้ามความเป็นเกย์ไปได้ แฟนเราก็พยายามเข้าหาช่วยนู่นนี่นั่น พามาอยู่บ้านช่วยงานบ้าน”
4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชดเชยความผิดหวัง	“เราก็ตกกลับไปหาเขา (ป้า) อยู่เหมือนเดิมเรื่อยๆ จนวันเวลามันผ่านไป มันเนิ่นนานไปปึบ เหมือนเขาเริ่มเห็นแล้วว่าความดีที่แฟนได้เคยทำ ความดีที่เราได้เคยทำ สุดท้ายแล้วมันก็มีหลานเนียแหละ คนที่ใช้งานได้ อยู่เคียงข้างเขาก็มีอยู่แค่นี้ เขาก็เริ่มยอมรับเหมือนค่อยๆ เปิดใจ พอเขาเริ่มอยู่คนเดียวเขาก็เห็นอะไรที่ คุณค่ามากขึ้น เห็นว่าเขาไม่มีสิ่งเหล่านั้นแล้ว ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขา คิดเอาเองนะ ว่ายอมรับได้มากขึ้น”
4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ	

ตารางที่ 9

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“คนเป็นเกย์ไม่จำเป็นต้องมาแสดงออกต้งตึงเหมือนสาว ทำให้เรารู้สึกมั่นใจตรงนั้นว่า เออ เฮ้ย เราเป็นผู้ชายนะ แต่แค่ที่เราหลงรักผู้ชายด้วยกันก็แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ใช้สิ่งผิด”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“เสียวินาทีตรงนั้นตัดสินใจไปเลยว่า เอาละ เป็นไงเป็นกันวะ เก็บมานานแล้วนี่ พุดเลยเหอะ เผอิญหน้ากับความจริงซะที่ มันจะเกิดอะไรก็ต้องเกิด มันจะโหดร้ายยังไงก็ต้องเกิด จะโดนพ่อด่า จะโดนตบตียังไงเอา แต่สิ่งที่พีทไม่ได้มากที่สุดคือการไม่พุดความจริง ... เรื่องสำคัญอย่างนี้ คนเป็นพ่อเป็นแม่ของลูกควรจะมี จะได้ไม่ต้องมาวุ่นวายกับการหาผู้หญิงเข้าบ้าน จะได้ไม่ต้องมานั่งปวดหัวกับเรื่องต่างๆ เอาแค่นี้รับรู้ไว้ก็พอ เรารู้ว่าเขาอาจจะรู้สึกไม่ดี แต่ทำที่สุดเขาก็ต้องยอมรับความจริงที่จะต้องอยู่กับมัน เหมือนกับเรา เพราะว่ามันเป็นคือนิยมทางเพศ”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	“ตอนนั้นคือแบบเปรี้ยว ซ้ำเกิน กางเกงสีน้ำเงินมาเลยคาดดำ Millennium มาเลย รับปี Y2K ปีนั้นเลย แบบว่าเป็นอะไรที่ชาวบ้านชาวช่องเขาจะตกใจมาก เดินลงจากเครื่องบินมา เขามอง คือตอนนั้นคือก็ไม่เบา คุณพ่อคุณแม่มารับที่ดอนเมืองอึ้ง เขาก็เก็บๆ ไปคุยกัน ๒ คน แล้วเขาสงสัยกันมาเป็นเดือน จนกระทั่งวันหนึ่งกำลังขับรถจะขึ้นทางด่วนอยู่แล้ว ‘เจ พ่อกำลังจริงๆ นะ ลูกชอบผู้ชายด้วยกัน รีบเล่า’”
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“เท่าที่รู้เขาคงต้องไปคุยกับเรื่องจิตแพทย์เรื่องอะไรกันมา แล้วจะให้เราไปหาหมอจิตแพทย์ ‘เออ นำ เอ็งไปหน่อยเหอะนำให้มันดีขึ้นมา’”

2.2 การแสดงการยอมรับ	<p>“ถ้าในแง่ของความสัมพันธ์พ่อ แม่ ลูก มันไม่เปลี่ยน ในภาพฉากหน้า ส่วนเบื้องลึกนั้นเราก็คืออยู่แล้วว่าเบื้องลึกเขาเองเขาก็เป็นห่วงเรา อยู่เหมือนเดิม เขาก็รักเราอยู่เหมือนเดิม เพียงแต่ตัวเขาเองเขา อาจจะโทษน้อยเนื้อต่ำใจ โทษโชคชะตาตัวเองบ้าง ... เขาจะมีความรู้สึกอย่างนี้วนเวียนในความรู้สึกของเขาอยู่ แม้ว่าปากของเขา จะบอกว่าเขาไม่เคยคิดเรื่องนี้ ... แต่เรารู้ว่าลึกๆ เขาเป็นอย่างนี้ ทุกวันนี้การกระทำบางอย่างมันบอกให้รู้ คำพูดบางอย่างมันบอกให้รู้ เสียงบางอย่างมันบอกให้รู้ ลักษณะการใช้เสียง เรารู้เลยว่าลึกๆ เขาก็ยังรู้สึกที่ต้องทำใจ เมื่อลูกชายคนเดียวของเขาเป็นแบบนี้”</p>
<p>ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ</p>	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	<p>“ยังไม่พร้อมที่จะบอก รู้แต่ว่าบอกไปบ้านคงแตก คือตอนนั้นไม่มีในภาพในหัว แล้วไปได้ยินเรื่องราวคนนั้น คนนี้ เป็น drama กัน สนุกสนาน ok วะ ภูไม่บอกก็ได้วะ เก็บไว้ก่อนค่อยบอก เอาให้ถึงเวลาค่อยบอก”</p>
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	<p>“โล่งเลยแหละ โล่งซึกที่วะ ปลดปล่อยที่ ปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระไปเลย” “ดีใจที่ได้บอกนะ ดีใจที่ได้บอก ดีใจที่ทุกอย่างมันเกิดเหตุแบบนี้ ออกมา”</p>
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	

3.2.6 ความรำคาญใจที่ ครอบครัวปฏิเสธ	“เคย Fight กันแรงๆ ครั้งหนึ่งว่า ‘นี่คือเรื่องของรสนิยมทางเพศ มันไม่ใช่เรื่องของความผิดปกติ เพราะฉะนั้นไปหาหมोजิตแพทย์มันไม่หายหรอก ‘ไม่ไปเด็ดขาด ้วย’ คือมันเป็นความจำเป็นที่เราจะต้อง aggressive ขึ้นมาว่า ยังไงก็ไม่ไป”
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ ครอบครัวยอมรับ	
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ ยอมรับของครอบครัว	
4.3 การพยายามทำให้ ครอบครัวยอมรับความ โน้มเอียงทางเพศ	
4.4 การปฏิบัติตนให้มี คุณค่าชดเชยความผิดหวัง	“การที่เราคิดว่าให้เขารู้แค่นี้ เราว่ามันก็ทำให้เขารู้สึกแย่มากพอเหมือนกัน เขาไม่ได้ภูมิใจหรือกับการมีลูกเป็นเกย์ แต่เขาภูมิใจที่อย่างน้อยมีลูก ๑ คน ซึ่ง ok หาเลี้ยงตัวเองได้ มีชื่อเสียงพอประมาณ ช่วยเหลือคนอื่นได้ มันคือ ๓-๔ อย่างที่มาค้ำใจความรู้สึกแย่ของเขาตรงนั้น ทำให้ทุกอย่างมันยัง run ต่อมาได้จนถึงทุกวันนี้ มันก็โชคดีอย่างหนึ่งตรงที่ว่าเราก็ไม่ได้ไปเกกมะเหรกเกรที่ไหน เราไม่ได้หลุดไปเรื่องยาเสพติด สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือเรื่องยาเสพติด กลัวจะไปโดนจับ กลัวตำรวจยึดยาบ้า แม่กลัวพวกนั้น มากกว่าเรื่องจะมาเป็นเกย์เสียด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นไม่ใช่ปัญหาเลย”
4.5 การปรับความคิดเพื่อ อยู่กับการไม่ยอมรับ	

ตารางที่ 10

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“คือเราคิดว่าจะชอบอะไรก็ จะเป็นเพศไหนก็เป็นไปเถอะถ้ามันไม่ไปทำให้แบบดูเสื่อมเสียหรือดูน่าเกลียด”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	“ไม่เคยนะ ไม่คิดที่จะบอก แต่เขาดันมารู้เองไง เขาดันมารู้ก่อนที่เราคิดที่จะบอกด้วยซ้ำ”
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	
1.3.2 ความสับสนโอกาสจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“พ่อแม่เรารู้ เขาก็เรียกเราไปนั่งคุยกัน 2 คน เขาบอกว่าก็รู้เรื่องแล้ว แล้วเราจะทำยังไง ก็บอกว่าไปหาหมอดีไหม”
2.2 การแสดงการยอมรับ	
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	
3.2.2 ความอึดอัดใจที่	“มันก็มีน ะ แบบว่ารู้แล้วจะเป็นยังไงต่อวะ แล้วมันก็ได้ร้ายแรง

ครอบครัวไม่ยอมรับ	<p>มากขนาดจะได้ออกจากบ้าน แต่มันก็เหมือนกับมันไม่รู้จะทำตัว ยังไงมากกว่า ไม่ได้กลัวนะ แต่ว่าไม่รู้จะทำตัวยังไง วางตัวไม่ถูก ไม่รู้ ว่าจะอยู่ตำแหน่งไหนของในบ้านหรืออะไรอย่างนี้”</p> <p>“มันก็เสียใจ แต่เราก็อธิบายแล้วว่าแล้วจะให้เราทำยังไง ก็เราเป็นอย่างนี้ แล้วจะให้เราเปลี่ยนแปลงตัวเองหรือ ในเมื่อเราก็บอกเขาว่ารสนิยม ทางเพศ มันเป็นความรู้สึก อยู่ดี ๆ มันจะมาเปลี่ยนแปลงกันได้อย่างไร”</p>
3.2.3 ความเสียใจที่ ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.4 ความน้อยใจที่ ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ ครอบครัวปฏิเสธ	
3.2.6 ความรำคาญใจที่ ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ ครอบครัวยอมรับ	<p>“อยากให้แม่คิดว่ามันเป็น ชีวิตของเรา เราเลือกทางนี้แล้ว ถ้าแม่เรา คิดว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นรสนิยม เราก็ยังอยากพาแฟนไปเจอ อยาก พาแฟนมาเจอที่บ้าน”</p>
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ ยอมรับของครอบครัว	
4.3 การพยายามทำให้ ครอบครัวยอมรับความ โน้มเอียงทางเพศ	
4.4 การปฏิบัติตนให้มี คุณค่าชดเชยความผิดหวัง	<p>“มันก็เป็นเหมือนแรงผลักดันเหมือนกัน คือพ่อแม่ไม่ยอมให้เป็น อย่างโน้นไม่ยอมให้เป็นอย่างนี้ มันก็จะผลักดันไปอีกด้านว่าดูที่งาน ลีดูที่งาน เราก็จะไปทำตรงนั้น ทำงานให้เขาชื่นชม ให้มัน balance กับสิ่งที่เขาผิดหวัง ทำให้เขาเห็น เราเป็นอย่างนี้แล้ว แต่เราไม่ได้ไป ทำแบบสร้างความคิดร้ายหรือเราไม่ได้ไปทำตัวไม่ดี เราเป็นแบบนี้ แต่เราก็อทำอะไรดี ๆ ให้มันเกิดขึ้นมาได้นะมากกว่า เราย้ำมันเป็น</p>

	<p>แรงผลักดันมากกว่าคนอื่นด้วยซ้ำนะ เพราะว่ามันเหมือนต้องสร้างความกดดันให้ตัวเองว่าเราแตกต่างจากคนอื่น แต่เราต้องแตกต่างในสิ่งที่ดีกว่า”</p>
<p>4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ</p>	<p>“ก็แม่เราก็เป็นคนบอกเองด้วยว่าอย่าเอาความทุกข์คนอื่นมายึดติดกับตัวเอง เพราะเดี๋ยวเราจะเป็นทุกข์เอง เราก็เลยไม่เอาความทุกข์ของเขานั้นแหละมายึดติดกับเราเอง เพราะว่าก็เขาจับไม่ได้แล้วจะให้เราไปแก้ปัญหามาได้ยังไง นั่นมันเป็นความรู้สึกของเขา แต่ว่าตัวเราตอนนี้รับตัวเราเองได้แล้วเราก็อแฮปปี้ แล้วเราก็ไม่ได้เป็นทุกข์ แล้วเราก็อู้สึกเฉย ๆ”</p>

ตารางที่ 11

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“ยอมรับความจริง คือ อะไรที่ทำแล้วมีความสุข ที่เราไม่ต้องไปโกหกใคร ที่ไม่ต้องไปปิดบังใคร คือเรามีความสุขกับที่เราเป็น”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“แม่ถามมาก็คิดในใจคือถามอะไรมาก็ตอบๆไปเถอะ เพราะว่าปกติเป็นคนไม่ค่อยคิดอะไรอยู่แล้วไง อะไรจะเกิดมันก็เกิดนั่นแหละ ตอบแบบไม่คิดอะไร ตอบให้จบไป ก็ตอบแบบ ก็พูดความจริงแหละ ถามอะไรมาก็พูดความจริงไป มันจะได้จบๆด้วยส่วนหนึ่ง แม่จะรู้ว่าเป็นอย่างนี้ด้วยส่วนหนึ่ง ก็จะได้ไม่ต้องปิดบังเรื่องนี้อีกแล้วมั้ง”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	“เกรดส่งมาที่บ้านแล้วแม่ก็เห็น แล้วก็เลยถามว่าทำไมเปลี่ยนที่เรียนแล้วไหนบอกว่าจะทำให้ดีขึ้น ตอนแรกอยู่(มหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง) แล้วก็เข้าไป(มหาวิทยาลัยรัฐอีกแห่งหนึ่ง) แล้วบอกย้ายไปที่ไหนจะทำตัวดีขึ้น แม่ก็สงสัยว่า เพราะว่ามีแฟนใช้มัย แล้วอยู่หอด้วยไม่ได้อยู่ที่บ้าน แม่ก็เลยสงสัยว่าทำตัวไม่ดีรีเปล่า เพราะว่ามีแฟนเลยติดแฟนไม่เรียนรีเปล่า เลยบอกแล้วก็ด้วย แม่ก็เลยถามว่าแฟนเป็นผู้ชายใช้ไหม ก็ใช่”
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	
2.2 การแสดงการยอมรับ	“อย่างเงาะหนูนี้ บางทีไปเดินกับแม่ แม่ก็ถามเอาตุ้มหูมัย เดี่ยวแม่ซื้อให้ ชอบซื้อของพวกนี้ให้ บางทีเวลาไปเจ้เลี้ยงก็ซื้อแป้งพัพมาให้ ซื้อครีมซื้อรองพื้นมาให้ เหมือนแม่รับได้และมีความสุขกับที่เป็นอย่างนี้ เพราะว่าไม่ได้ต่อต้าน ไม่ได้รังเกียจ ไม่ได้พยายามที่จะเปลี่ยนให้เรา

	เป็นผู้ชายทั่วไป คือไม่ได้ทำตัวแบบนั้น เหมือนลูกเป็นอะไรแม่ก็สนับสนุน”
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	“ก็ที่ไม่บอกก็กลัวแม่จะว่าด้วยละ กลัวรับไม่ได้ ก็เลยไม่บอก เหมือนเลี้ยงลูกไม่ดี ว่าทำไมถึงเลี้ยงมาชอบผู้ชาย ให้ความรักไม่เต็มที่รีเปลา เพราะที่ไม่มีพ่อแต่เด็ก”
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	“ก็รู้สึกสบายใจ สบายใจที่ไม่ต้องคอยแอบ คอยซ่อน มันสบายใจมากกว่า แล้วก็เลย อยากทำอะไรก็ทำได้”
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	“มันก็ยิ้มได้ เพราะว่าแม่ก็ไม่ได้พูดเครียดตลอด พอพูดเสร็จก็พูดเหมือนตลกด้วยแหละ คอยเสริมก็หัวเราะ ก็บอกว่าเดี๋ยวสัญญาจะทำให้เกรดดีขึ้นด้วย ส่วนเรื่องนี้(การเป็นชายรักชาย)จะเป็นยังไงก็เรื่องของเรา ประมาณนี้แม่ก็บอก ยิ้มเพราะว่าเคลียร์กันรู้เรื่องแล้ว พอพูดกันรู้เรื่องแล้วก็เลยโล่ง สบายใจ ยิ้มได้”
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.4 ความน้อยใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	

4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว	
4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโศกเศร้าทางเพศ	
4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชดเชยความผิดหวัง	
4.5 การรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ	

ตารางที่ 12

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10

ประเด็นหลักที่ 1: สิ่งโน้มนำไปสู่การตัดสินใจยอมรับและเปิดเผย	
1.1 การยอมรับและชัดเจนในความโน้มเอียงทางเพศของตน	“ยอมรับแล้วก็มีความสุขที่เป็นแบบนี้ด้วย ไม่ได้รู้สึกว่ายากจะเป็นผู้ชาย หรือว่ายากจะเป็นผู้หญิง ยากเป็นแบบนี้แล้วก็ได้ ยากจะเป็นกระเทย ไม่ได้ยากจะจิกสั้นสูง ผมยาว ทำนม ไม่เลย และไม่ได้ยากจะแต่งเป็นผู้หญิงด้วย”
1.2 ความต้องการให้ครอบครัวรับรู้ความจริง	“มันรู้สึกว่ามันถึง มันโดนถามคำถามนี้มาจนถึงจุดอิมมัตแล้ว เรา รู้สึกได้เองว่าวันนั้นมันได้เวลาแล้ว คือเหมือนกับว่ามันเคยมีการถามแบบนี้เกิดขึ้น แล้วเหมือนมันถึงจุดที่ไม่อยากจะเก็บต่อไปแล้ว ไม่อยากปิดแล้ว แล้วคิดว่าถ้าปิดไปอีกนาน แม่ยิ่งจะเสียใจมากกว่านี้ อย่างน้อยก็รีบบอกให้แม่ทำใจ”
1.3 สถานการณ์ทำให้เกิดการตัดสินใจ	
1.3.1 ความบีบคั้นของสถานการณ์	
1.3.2 ความสับสนจากสถานการณ์	“พอดีวันนั้นมันเป็นเหตุการณ์ที่แม่ถามขึ้นมาแล้วมันเหมือนกับว่ามีโอกาสได้พูดพอดี เลยแบบไหนๆก็แม่ถามมาแล้ว ไม่รู้ว่าจะถามหรือว่าจะอะไรแต่ประมาณว่า แม่อาจจะสื่อไปในเรื่องนี้ ก็เลยบอกไป แล้วตอนนั้นไม่ได้คุยต่อหน้าแม่ คุยทางโทรศัพท์ก็เลยกลัวพูด”
ประเด็นหลักที่ 2: ปฏิกริยาตอบสนองต่อการเป็นชายรักชายของครอบครัว	
2.1 การต่อต้านและปฏิเสธ	“แม่โทรมาอีกรอบ แม่ร้องไห้ว่าแม่รู้สึกที่แม่เสียลูกไป เหมือนวันที่ เพราะว่าเรามีน้องอีกคนหนึ่ง น้องชายตายแม่บอกว่าเป็นความรู้สึกเดียวกันแบบที่วันที่น้องชายตายเลย แล้วแม่เหมือนพยายามบอกว่าให้เรากลับมาเป็นแบบเดิมได้ไหม” “ช่วงหลังแม่ก็เริ่มพูดดีขึ้นเหมือนประมาณว่าแม่ก็เริ่มภูมิใจในตัวเรามากขึ้น เพราะว่าเรียนจบแล้วไง เพราะว่าตอนนั้นมันยังเรียนไม่จบเลยเริ่มเหมือนยกความดีของเรามาเพื่อมาเปรียบเทียบให้เราคิดมา

	ว่าเราเป็นคน perfect ยกเว้นเรื่องเดียวคือเรื่องนี้อ่าเกิดว่า you เป็นผู้ชายจริงๆแล้ว you จะเป็นผู้ชายที่ perfect เหมือนจะพยายามที่จะหลอกล่อเหมือนว่าเป็น driving force ให้เราปรับตัวให้เป็นคน perfect สำหรับแม่”
2.2 การแสดงการยอมรับ	“เราถามแม่ว่า 'แม่ ถ้าสมมุติว่าดัง(นามสมมติ)เป็นแบบนี้ แม่ยังจะรักดังไหม' แม่บอกว่า 'ยังไงดังก็ยังเป็นลูก ยังไงแม่ก็ยังรักอยู่แล้ว' แล้วแม่ดูเข้มแข็งมากวันนั้น แม่ถามแบบโดยที่แม่ไม่ร้องไห้เลย ทั้งๆที่คนร้องไห้เป็นฉับ ถ้าเป็นเมื่อก่อน ถ้าพูดในอารมณ์ที่แบบนี้มา แม่คงจะตัดสายไปเลย หรือว่าเกิดอะไรขึ้นสักอย่าง แต่วันนั้นแม่กลับคุยกับเรานานเป็นชั่วโมง เพื่อที่จะถามรายละเอียดของลูกว่าลูกเป็นยังไง แล้ววันนั้นคนที่พูดเล่าให้แม่ฟังก็คือฉันซึ่งร้องไห้ แล้วแม่ก็รับฟัง”
ประเด็นหลักที่ 3: สภาวะจิตใจในการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1 ความรู้สึกต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ	
3.1.1 ความกลัวต่อการเปิดเผย	“ณ ตอนนั้น คือยังไม่กล้า เหมือนอายแม่ตัวเองแค่นั้น แล้วก็กลัวแม่จะโกรธอะไรอย่างนี้ รู้สึกว่ากลัว กังวลแล้วก็ใจสั้น เหมือนเป็นอะไรที่แบบไม่ชอบให้มาถามคำถามแบบนี้กับเรา รู้สึกแค่อยากตอบอะไรก็ได้ที่ให้มันผ่านไป ให้มันผ่านไป แล้วไม่ต้องมาเข้าชีกับเรามาก”
3.1.2 ความสบายใจที่ได้เปิดเผย	“เรารู้สึกสบายใจแล้ว เราเหมือนได้เสียน้ำตาได้ปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่าง...สบายใจในระดับแรกที่ได้ publish ตัวเองสู่สาธารณะกับครอบครัวว่าตัวเองเป็นแบบนี้ เปิดเผยตัวเอง”
3.2 ความรู้สึกต่อปฏิกิริยาของครอบครัว	
3.2.1 ความสุขใจที่ครอบครัวยอมรับ	“เหมือนวันนั้นแม่ยอมรับเรา เรารู้สึกได้ เพราะว่าแม่พูดเหมือนเข้าใจเรา เรารู้สึกซึ้ง”
3.2.2 ความอึดอัดใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	“คือถามว่าทุกขใจใหม่ มันก็ทุกขใจในเรื่องของแม่ ว่าเมื่อไหร่แม่จะเข้าใจเรา”
3.2.3 ความเสียใจที่ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.4 ความน้อยใจที่	

ครอบครัวไม่ยอมรับ	
3.2.5 ความไม่พอใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	“แม่บอกว่า ถ้าสมมุติว่าจะเป็นกระเทย หรือว่าเป็นอะไรอย่างนี้ ไม่เป็นผู้ชายจะตัดแม่ตัดลูก ซึ่งช่วงนั้นเรารู้สึกโกรธมาก และก็ไม่ได้กลับบ้านเลย”
3.2.6 ความรำคาญใจที่ครอบครัวปฏิเสธ	
ประเด็นหลักที่ 4: การจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างตนและครอบครัว	
4.1 การคาดหวังให้ครอบครัวยอมรับ	“อยากให้แม่เป็นเหมือนน้ำคือหนึ่งภูมิใจในตัวเราคือ 1.ยอมรับเราก่อนใช่ไหมมันต้องเริ่มกับการยอมรับก่อน 2.ก็คือภูมิใจในตัวเราที่เราสามารถประสบความสำเร็จได้และก็ 3.มีความสุขที่จะอยู่ร่วมกับเรา มีความสุขที่เราเป็นแบบนี้”
4.2 การหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของครอบครัว	“คือหลังจากที่อธิบายไปแล้วคิดว่าแม่เข้าใจแล้วแต่แม่กลับไม่เข้าใจ เราก็ไม่ค่อยพูดแล้ว เหมือนพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดแล้ว เพราะว่าคิดว่ายังไงแม่ก็ยังคงคิดเดิมๆ”
4.3 การพยายามทำให้ครอบครัวยอมรับความโน้มเอียงทางเพศ	“เล่าให้แม่ฟังว่าความจริงแล้วเรารู้สึกยังไงกับตัวเอง เราไม่ได้เป็นผู้ชายตามที่แม่ต้องการนะ แต่เราก็บอกแม่ไปว่าเราไม่ใช่พวกที่เป็นจะต้องอยากจะเป็นผู้หญิงแต่งหญิงอะไรอย่างนี้ มันไม่ใช่ แค่เราชอบในความเป็นเรา เป็นแบบที่เราเป็นแต่ไม่ได้ถึงขั้นที่เป็นกระเทย”
4.4 การปฏิบัติตนให้มีคุณค่าชัดเจนความผิดหวัง	“เหมือนสร้างความภูมิใจให้กับตัวเองโดยการที่ตั้งใจเรียนหรือว่าสร้างสิ่งดีๆให้กับตัวเองเพราะว่าไม่อยากให้สังคมต่อว่า คืออย่างที่ว่าทำไมแก๊ง กวางถึงได้แต่งตัวดีมีรสนิยม คือโดนคนมองแปลกๆ อยู่แล้วใช่ไหม อย่างในสังคมคนก็มองว่าเป็นแก๊งเป็นกวางแล้วยังมาแต่งตัวไม่ดีอีก เรียนงูๆอีกก็คงจะโดนเขาประณาม ต้องพยายามปรับตัวหรือว่าทำตัวเองให้ดีที่จะสามารถที่จะไปแข่งกับคนอื่นได้หรือว่าจะไปชมคนอื่นได้”
4.5 การปรับความคิดเพื่ออยู่กับการไม่ยอมรับ	

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายเตโช ชัยวุฒิ เกิดเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2530 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนราชวินิตมัธยม ในสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ในปีการศึกษา 2547 และสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2551 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2552

ประสบการณ์ในการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

ประสบการณ์การให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล และประสบการณ์การเป็นผู้นำกลุ่มจิตวิทยาการปรึกษาแนวพุทธภายใต้การนิเทศ (Buddhist Individual Counseling and Buddhist Personal Growth and Counseling Group) เป็นเวลา 300 ชั่วโมง

ผู้ที่สนใจเกี่ยวกับเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถติดต่อกับผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้ที่
e-mail: taechochai@gmail.com